

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Filmtyver forstyrres i sin ulovlige virksomhet ved at speillys kastes ind i deres optagelsesapparater.

Filmindustrien har lokket en hel ny klasse lovovertrædere frem; deres forbrydelse bestaar i at stjæle tricks fra de store filmselskaper. Naar et af disse nye spændende filmer har gjort skridt til at opta en særlig spændende film, og den dramatiske scene netop er parat til at sveives av paa filmen, møter tyvene frem med sine apparater, stiller sig ganske rolig op ved siden av eiermanden og filmer uten en øres bekostning den samme spændende handling, som det har kostet selskapet kanske hundretusener av kroner at arrangere. Som regel er det ikke let at komme disse moderne pirater tillivs. Man kan jo ikke forby en mand at staa paa alfar vei og fotografere. Men filmfolk er ikke tapt

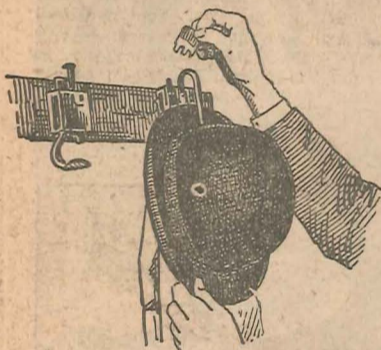
bak en vogn, og de har nu gjort en opfindelse, hvorved de med virkning kan bekjempe sine nye fiender. Den er likesaa enkel som genial, idet den kun bestaar i et speil, hvormed man i det kritiske øieblik filmtyveriet foregaar kaster solens straal ind i røvernes kameraer. Herved spoles deres film, mens den retmæssige eier av „situationen” i fred kan fotografere hvad han ønsker. Vort billede viser en saadan dobbelt-spændende filmkamp mellem en filmfotograf og etpar tyver. Man lot disse i ro og mak opstille sine apparater, men i samme øieblik der blev kommandert: Begynd! sprang to av filmfotografens kammerater frem med sine speiler og sendte solen ind i røvernes apparater, saa at alt hvad de opnaadde var nogen meter ødelagt film.

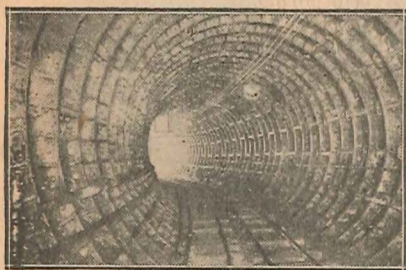
KURIOSITETER

En teaterkikkert i brilleform er en forholdsvis ny opfindelse. Det er paa langt nær saa trøttende at følge en teaterforestilling ved hjælp av et slikt par kikkertbriller som det er, naar man skal sitte med løftede hænder og holde paa en almindelig kikkert. Og saa kommer hertil at den, som bruker kikkert, neppe har den følelse av genert-hed, naar han vender sit væbnede blik mod et eller andet punkt av tilskuer-pladsen, som mange uten tvil føler ved bruken av haandkikkert.

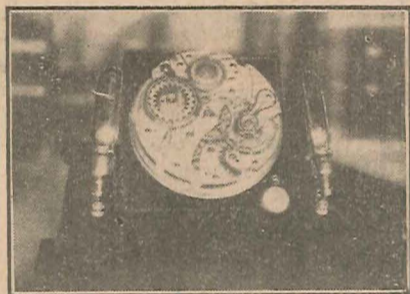
Garderobekroker som laaser for frakker og hatter er begyndt at komme i bruk paa restauranter, hos barberere, paa museer og andre offentlige steder i England. De er saaledes indrettet at man samtidig med at man henger toiet fra sig, tar med sig den til hver garderobeplads hørende nøkkel. Naar man skal hente toiet, er det en let sak ved hjælp av denne nøkkel, som er helt forskjellig fra alle de andre nøkler, at befri toiet.

En kurve paa den underjordiske bane under Hudsonfloden i New York. Hudsonfloden, der er opkaldt efter den berømte engelske sjømand og polarforsker Henry Hudson, som døde 1611, kaldes „den amerikanske Rhin“ paa grund av de mange historiske steder der ligger langs dens maleriske bredder. Paa den ene side har denne flod som saa mange andre en meget stor betydning for samferdselen, idet utrolige mængder av skiber seiler op- og nedover den. Men paa den anden side er den icke for færdselen. Derfor har man baade maattet bygge broer over den og lagt tunneler under den. Gjennem en av tunnelene løper en underjordisk jernbane. Billedet her viser et stykke av denne jernbanetunnel og netop et sted av meget eendommelig perspektivisk virkning idet tunnelen paa dette sted danner en skarp kurve.

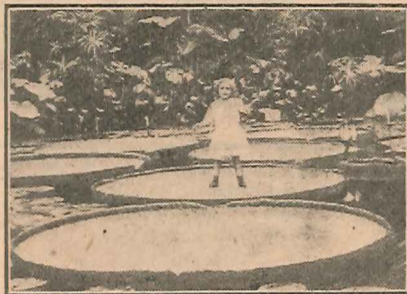
Den elektriske raderkniv sees i bruk her. De fleste vet hvor vanskelig det er naar man har skrevet feil og ønsker at radere en bokstav, et tal eller et ord bort, at faa papiret glattet saa godt igjen, at blækket ikke løper ut naar man skriver der, hvor man har radert. En arkitekt i Amerika blev klar over, at det mer er haanden som fører raderkniven det kommer an paa, end det er beskaffenheten av selve det raderende instrument, og han fandt da paa at la haanden erstattes av en liten elektromotor. Istedenfor kniv brukte han et apparat som ligner det bekjendte bore-instrument, som tandlerene behandler tændene med. Og resultatet var overraskende godt: Papir som var behandlet med denne elektriske raderkniv, tok imot ny blækskrift paa det raderte sted uten at blækket løp ut, og i det hele fat var det vanskelig at se at der overhodet var radert.

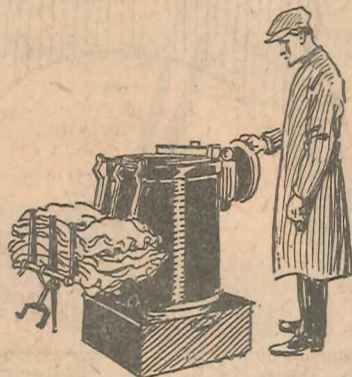
Verdens største lommeur er nylig blitt færdig og er for tiden utstilt i Nationalmuseet i New York. Ellers har man ved lommeurfabrikation søkt at komme saa langt ned i størrelse med urene som mulig. Her er man for en gangs skyld gaatt den motsatte vei og har prøvet at lage et gigant-lommeur. Det er 1/4 meter i diameter og 4 centimeter tykt og skal ha et udmerket, noiaagtig gaende verk. Prisen paa det er heller ikke lav. Den andrar til bortimot 30000 kroner. Kjæmpeuret som naturligvis er høist ubekvemt at ha i lommen, er da ogsaa nærmest en urmaker-kuriositet. Paa billedet sees et almindelig lommeur til sammenligning. I midten sees kjæmpeuret med aapent verk, til høire og venstre er kjæmpeuret, set fra siden.

En trillebør som kan klappes sammen ser man her. Naar hjulet er skrudd av, skyves trillebørens forskjellige deler sammen, hjulet anbringes inde i, og det hele kjøretøi er nu ganske flatt, saa at man kan bære det i haanden og ta det med sig i sporvognen, paa jernbaner osv. Det er ved konstruktionen av denne praktiske trillebør særlig tænkt paa folk, som bare har liten plads til opbevaring av redskaper, f. eks. eiere av kolonihaver med smaa sommerhuser.

De største blader i verden har utvilsomt den berømte „Victoria regia“, som nu pryder drivhusene i saa mange botaniske haver. For hundre aar siden maatte man reise helt over til Sydamerikas tropeegner, hvis man vilde se denne vandliljenes dronning. Her vokser — og vokser den endnu — i de store floders stille bugter, idet den brer sine vældige, indtil 2 meter brede blader over flodens vand. Rundt bladene findes en oppbrettet kant, der gir dem et utseende som vældige flate skaaler. Bladene kan med letthet bære vekten av et barn. „Victoria regia“ har navn efter Englands avdøde dronning Victoria. Dens blomster er indtil 40 cm. store. De dufter behagelig, er bare aapne om natten, og i det hele blomstrer de bare et par døgn, synker saa tilbunds av sig selv og sætter frugt. Denne indeholder flere hundre maislignende kjerner, som kan spises (vandmais). Billedet her er fotografert i Hamburgs botaniske have.

En maskin som renser brukte cementsækker. En amerikaner som hadde et større byggeforetagende igang, paastod nylig at han vilde ha kunnet spare 104 tons cement, hvis han hadde kunnet faa rense sækkene ordentlig, før de blev returnert. Men da dette rensningsarbeide, naar det skal utføres med haanden, gaar langsomt for sig, kunde det ikke betale sig at la det utføre. Nu er der imidlertid opfundet en maskin som kan rense 250 sækker i timen, og som bare behøver en mands betjening. Kommer denne maskin i bruk overalt hvor der i større omfang benyttes cement, vil der kunne indtjenes over en million dollars om aaret alene i Amerika, har man beregnet. Maskinen er indrettet saaledes at sækken aapen bringes ned i en cylinder, hvor en centrifugalblaaser er i virksomhet. Paa nogen faa sekunder er sækken bokstavelig talt blaast ren, og den utblaaste cement samler sig nederst, mens den rensede sæk anbringes paa en holder ved siden av maskinen.

„Gamle Englands oksestek“ bæres frem ved Sankt Georgs banketten i Guildhall. For første gang i de mange aar, det fornemme engelske „Sankt Georgs selskap“ har eksistert, blev dets høitidelige aarsfest feiret paa Guildhall, Londons raadhus, i hvis festival de gamle gilder og lag pleide at holde sine store fester. En række pompøse optog bidrog til at kaste glans over minde-

festen for Englands skytspatron, Sankt Georg. Blandt disse vakte især opaget med „gamle Englands oksestek“ opmerksomhet. En vældig rostbif, anbragt under en blomsterkrone, blev baaret frem under eskorte av folk i middelalderlige ridderdrakter: Hellebardister, brynjeklædte korstogsriddere, bueskyttere osv.

Geværet som fotografistativ er en ny opfindelse som en fotograf i Syd-kalifornien har gjort. Et almindelig kamera hænges op paa geværpipec, og utløseren er slikt forbundet med geværløsen, at platen i apparatet blir belyst naar „skuddet“ avfyres. I virkeligheten avfyres der slet ikke noget skud. Geværet er ikke ladd. Fordelen ved metoden er at man stadig følger det objekt som skal fotografieres, idet man sigter paa det over sigtekorn og skaar, og derved er istand til at passe det beleilige øieblik og ta platen, mens objektet er indenfor kameraets „synsfelt“, som falder sammen med „skytteren“s synsfelt naar han sigter. Metoden er særlig anvendelig naar det dreier sig om at fotografere objekter som beveger sig hurtig, f. eks. en svømmer som stuper ut, en automobil i sterk fart osv.

Klæsfabrikation i Uganda i Afrika. Negrene i Uganda i Central-Afrika lager klæde paa en likesaa eendommelig som besværlig maate. Raastoffet til klædet faar de av træernes bark, som først oppbløtes og derefter bankes ut med trækøller. Er metoden litt gammeldags, er den til gjengjæld yderst selskabelig, som billedet viser, idet arbeidet gjerne utføres i fællesskap av et helt dusin negrer eller fler, mens hele skarer staar parat til at avløse de sorte kollesvingere, naar de er blitt trætte.

Det stumme piano. Den unge dame og herre paa billedet holder paa at spille piano. De indøver et nyt stykke. Men det er det merkelige ved disse „pianoer“, de spiller paa, at disse er fuldstændig tause og stumme, de bestaar nemlig bare av et stykke pap med tangentene malet paa. Det gjør samme nytte ved fingersætningens indøvelse som et rigtig piano, sier man i den musikskole i Columbus i Ohio, hvor metoden brukes, men — det generer ikke naboenes ører saa meget, og elevene forstyrres ikke hverandre indbyrdes. Naar eleven kan „spille“ stykket feilfrit paa det stumme piano, faar han lov til at prøve et som gir tone, men heller ikke for.

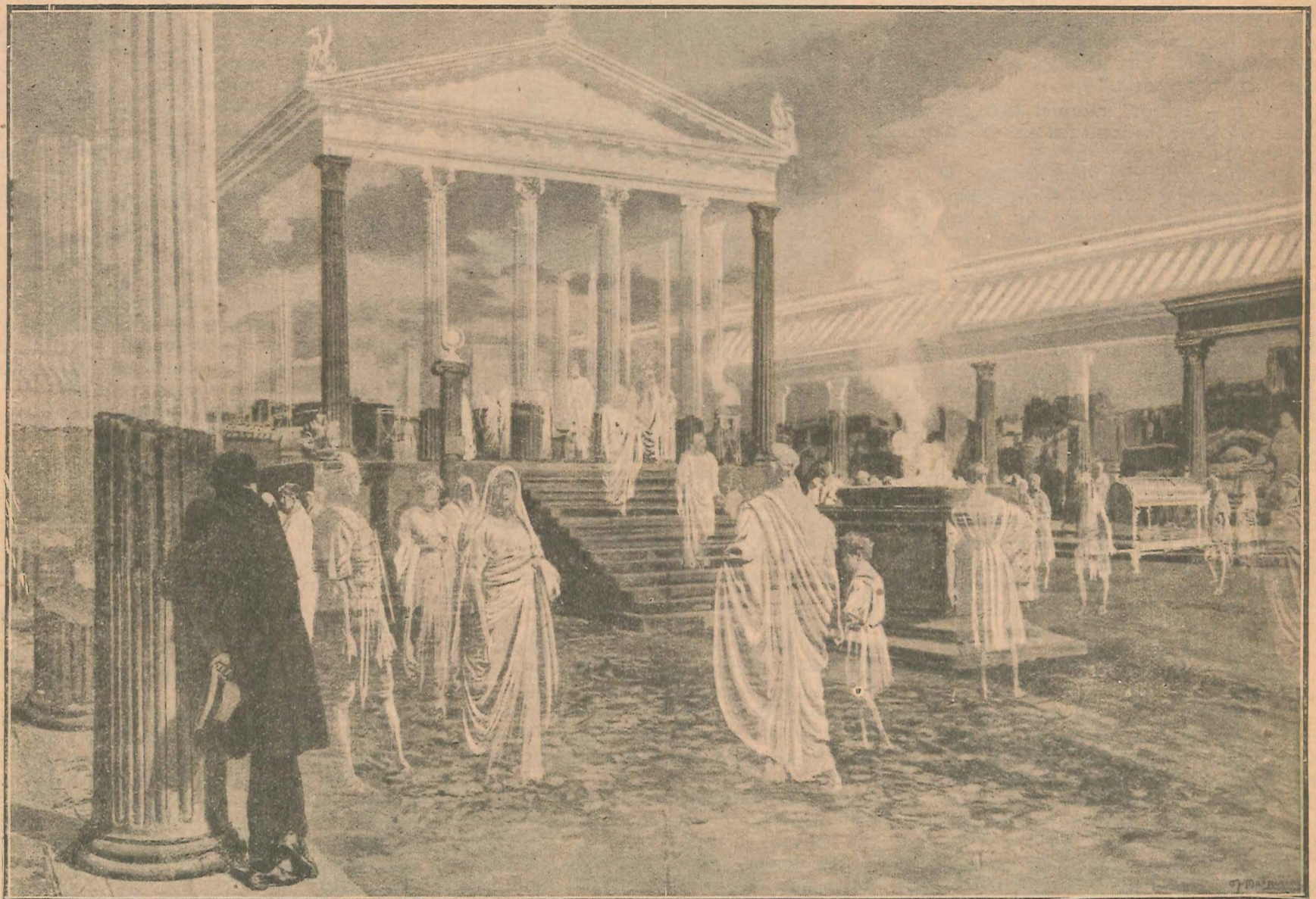
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 41.

Torsdag 13. oktober 1921.

45 aarg.

En kunstners drømmesyn i Pompeji.

Støttet til en sokkel ser han søllene reise sig av ruinene, templene vokser frem paany og datidens mennesker befolker den skjønne plads. Det gamle Pompeji vaaker tillive efter sin tusenaarige søvn.

Fra Pompejis utgravninger.

(Se ovenstaaende billede.)

Fn av historiens sørgeligste begivenheter kan iaar feire sit 2000 aarige minde. Saa længe er det nemlig siden Vesuv hadde det frygtelige utbrud som ødela de tre smaa, blomsterende italienske byer.

Man behøver ikke nogen særlig livlig fantasi for at danne sig en forestilling om hvorledes Pompeji saa ut før den dæktes av Vesuvs aske. For ingen by i verden er blitt bevart saa uberørt gjennom 2000 aar som denne. Vulkanutbruddet aar 79 før Kristus avbrøt som ved et trylleslag alt liv i byen, og alt staaer endnu i den samme stilling som det indtok hin fjerne augustdag paa keiser Titus' tid. Pompeji var allerede dengang en gammel by og alt tyder paa at den var opholdssted for mange rike romere. Det er med de mest forunderlige følelser at man i vore dager vandrer omkring i disse menneskers stuer, betrakter deres møbler, ser maten som staaer efterlatt her og der, kjøkkenets gryter og pander som de flygtende slaver har latt staa over ilden, ja, selv asken paa ildstedet ligger endnu urørt. Billedet her viser Apollotemplet som oprindelig var bygget

i den doriske stil, men senere forskjønned med den joniske. Man ser det brændende alter, kolonnadene med de herlige søiler og marmortrappen som fører op til vestibulen.

Hvad han søkte og hvad han fandt.

Av

B. M. Croker.

(Fortsat.)

Tara var sprunget av hesten, Tom og saa. Hans ansigt var kridhvitt og han stod raadvild og saa paa. Mrs. Beamish, husets overhode, sat paa verandaen med forklædet over hodet og fingrene i ørene for ikke at høre de rædselsfulde lydene nede fra dypet; de var ogsaa saa uhyggelige at det fik blodet til at stivne i aarene.

I dette øieblik viste en uventet person sig paa skuepladsen. Den gamle general som i lang tid hadde været ute av stand til at

bevæge sig ved egen hjælp kom pludselig ut i gaarden, fegtende med stokken og med sin skarlagensrøde slobrok flagrende efter sig. For tilskuerne var det som en død var staaet op igjen fra de døde. Som en gjest fra en anden verden stod Richard Beamish pludselig iblandt dem, rank, med lynende øine og gav ordre med sin gamle røst, som om han hadde faat overnaturlige kræfter — et mirakel var fuldbyrdet for alles øine.

Efter hans ordre løp en mand bort til Tom med en revolver, andre mænd hentet rep, en baare blev skaffet tilveie, og der blev sendt bud efter apotekeren. Tom blev med rep heist ned i avgrunden hvor han skjød Kathiawari en kule gjennom hodet, den brune fuldblodshest var allerede død. Derefter skred man til det vanskelige arbeide at heise Mallender op av kløften. Da han først var oppe og de brølende hester var bragt til taushet, blev Mrs. Beamish sig selv igjen; hun overtok sykepleierskens bestilling, men der blev sendt ilbud de atten kilometer efter lægen. Da baaren med Mal-

lender, som kun aandet svakt, blev baaret ind i bungalowen, var det som om det lys der for en kort tid var blusset op, igjen slukkedes.

Generalen blev hjulpet bort i sin stol og faldt atter sammen som en svak, gammel mand, rystende over hele kroppen efter den uvante anstrengelse.

Hans blik faldt paa Tara som stod der, blek og skjælvende.

„Gud være lovet, barnet er frelst!” sa han og løftet sine magre hænder. „Men han som frelst hende —?”

„Han er ikke død, Richard,” sa hans kone. „Jeg har godt haab og lægen vil kunne være her imorgen. Du har utrettet vidundere, men du har utmattet dig selv. La nu Jessie og boyen bringe dig tilsengs, saa skal jeg lage dig en sovedrik.”

„Iseng — iseng!” mumlet han ynkelig. „Iseng klokken ti. Godt, det er vel alt hvad jeg dur til nu.”

Mrs. Beamish viet den saarede al sin tid og omhu, og fik Tara til at hjelpe sig; men da den unge pike saa det gustne, likbleke ansigt og blodstrømmen som fløt bortover matten paa gulvet, besvimte hun, og en anden maatte ta hendes plads. I løpet av forbausende kort tid kom doktoren i automobil, den første som nogensinde var set paa de kanter, og efter en omhyggelig undersøkelse av patienten uttalte han den anskuelse at her var gjort alt hvad der foreløbig var nødvendig, og at den vrikkede ankel, den brækkede arm og hestenes bit ikke vilde faa alvorlige følger.

„Hvad som imidlertid ængster mig er saaret i hodet; det sitter paa et farlig sted og kan foraarsake hjernebetændelse,” sa han og nikket alvorlig. „Men vi faar haabe det bedste. Han ser ut til at være en sterk og kraftig mand — udelukkende muskler altsammen. Hvad heter han?”

„Mallender, kaptein Mallender.”

„Hvad? Polospilleren?”

„Jeg vet ikke, men han rider glimrende, sier de.”

„Det vil vare længe før han atter faar en kølle i haanden — hvis det nogensinde sker. Jeg bør heller forberede Dem paa at hullet i bakhodet kan indvirke paa hjernten. Han har været døden meget nær. Vil De nu fortsætte med behandlingen, saa kommer jeg tilbake om to dager.” Saa tilføjte han i en anden tone: „Hvor avsides De bor, Mrs. Beamish, min chauffør hadde rent vanskelig for at finde det.”

„Ja, det passer generalen — han liker bedst at leve avsondret fra verden.”

„Aa, glemme verden og glemmes av den.”

„Ja, vi er ikke forlegen for selskap. Men kom ind og spis tiffin,” fortsatte hun gjestfrit. „Den er servert. Min mand kan De desværre ikke faa se — han sover.”

„Han er til aars, ikke sandt?”

„Ja, han blir fem og nitti næste gang.”

„Det taler unegtelig til fordel for det baktalte, indiske klima.”

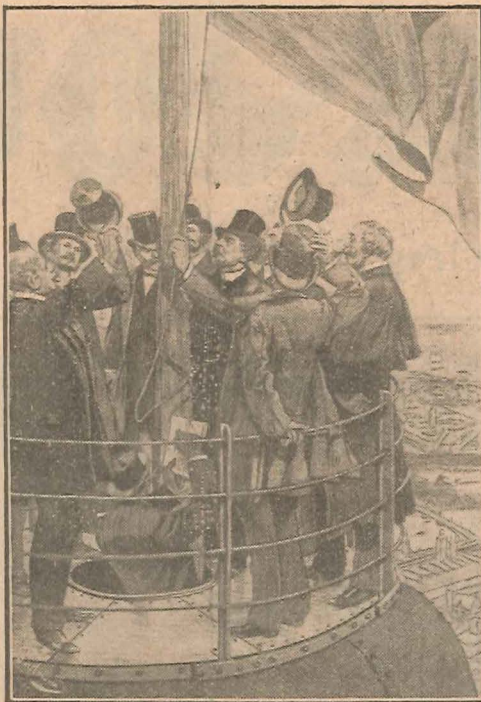
„Ja, det gjør det; men generalen har ogsaa en sterk konstitution og en god samvittighet,” sa hun med værdighet.

Takket være Mrs. Beamishs omhyggelige pleie og Anthonys trofaste omsorg vendte Mallender litt efter litt tilbake til livet — mænd i sin bedste ungdom dør ikke saa let. Til at begynde med var hans hukommelse uklar, han interesserte sig ikke for noget og var underlig sløv.

Da doktoren kom for sidste gang sa han til Mrs. Beamish:

„Den unge mand er ikke istand til at reise til England, han vilde aldrig kunne taale reisen. Prøv at oplive ham og faa ham til at vise interesse for noget og faa ham

De store øieblik i kulturens historie.

Da flaget blev heist paa det fuldførte Eiffeltaarn.

Den 20. mars 1889 kunde ingeniør Eiffel meddele at nu var arbeidet med den høieste bygning, menneskehænder nogensinde har opført, færdig. Det 300 meter høie Eiffeltaarn paa Marsmarken i Paris var ført op til sin top og flagstangen var reist. Omtrent 200 mennesker begav sig da med elevatoren op til den øverste platform paa taarnet og herfra gik tolv av dem op ad den lille jernstige, som førte op til taket paa platformens kuppelbygning, hvor flagstangen var reist. Flaget blev heist av Eiffel personlig og 21 kanonskud hilste begivenheten. Om aftenen tændtes for første gang den store lanterne som for menneskene nede paa jorden tok sig ut som en liten blinkende stjerne paa himmelen. Et av de største mesterverker paa ingeniørkunstens område var fuldendt.

saa en tur op i fjeldene, saa vil han nok bli frisk om etpar maaneder.”

„Vi kan reise op til min kaffeplantage!” foreslog Tom. „Det er en let vei, bare fem og tyve kilometer herfra. Paa en baare vil han kunne bringes dit paa fire og tyve timer.”

„Det kunde ikke være bedre,” sa lægen. „Men la ham ikke være alene. Prøv at vække ham op av dvalen.”

Det var ingenlunde nogen let sak, for intet syntes at gjøre indtryk paa ham, hverken hunder eller aviser eller de godmodige frøkner Beauforts passiar, men en dag da Tara netop hadde forlatt værelset, sa han han til Mrs. Beamish som sat og sydde:

„Hvorfor er — hun saa ulik — alle andre?”

„Herregud, det var da et underlig spørsmål.”

„Nei,” fortsatte han og løftet sig op paa albuen, „hun er saa — saa — saa helt forskjellig fra dem allesammen. Hvad kan det komme av?”

Mrs. Beamish tænkte sig om et øieblik mens hun omhyggelig trådte sin synaal. Det var første gang hendes patient røbet interesse for noget. Skulde hun fortælle ham noget som kunde forbause ham, interessere hans sløve sind?

„Jeg skal fortælle Dem noget om hende, men det er en hemmelighet. Jeg vet at De kan tie.”

Han nikket likegyldig med lukkede øine. „Forbauser det Dem naar jeg sier at Tara ikke er vor datter?”

„Nei,” sa han og aapnet langsomt øinene, „det vilde forbause mig mer hvis hun var det.”

„Hun er ikke mer i slegt med os end De er det.”

„Men hvorledes — hvorfor? Hvor er hun kommet fra?”

Mrs. Beamish vinket hurtig avvergende med haanden og lukket først omhyggelig døren, saa sa hun:

„Det jeg nu vil fortælle Dem er det bare tre mennesker som vet, og hvis det kom Tara for øre vilde hun bli ulykkelig, for hun er saa stolt, forfærdelig stolt. Beamishene er en anset familie, og det betyr meget for hende.”

„Ja, hvad saa?” spurte han med et glimt av interesse.

„Det er over nitten aar siden, mens generalen endnu var i fuld vigør at jeg besøkte min søster i Bangalore for at pleie hende under et feberanfald. En dag hørte jeg en vogn rulle op foran huset, og jeg trodde det var nogen som kom for at snakke med min svoger — han var missionær — indtil piken pludselig kom ind i stuen med et spædbarn paa armen. Hun forklarte at der i vognen hadde sittet en dame med diamantringer i ørene og graat haar og med et litet barn paa fanget.

„Jeg vilde gjerne be Mrs. Hames om at ta barnet her etpar dager, for vi har sygdom i huset,” sa hun bare, og med disse ord rakte hun barnet med dets flaske og en pakke klær til den forskrækkede piken, hvorpaa vognen kjørte derfra i fuld fart. Det var en belgmørk aften, men piken saa at vognen tok veien til Trinity Road.

Der kom aldrig nogen efter barnet og skjønt vi gjorde alt hvad vi kunde for at opspore hendes slegtninger saa var og blev det hele som en drøm. Min søster kunde ikke bringe det over sit hjerte at sende hende til barnehjemmet i Madras, for hun var saa yndig og saa ut til at komme av bedre folk, skjønt hendes klær ikke var særlig elegante. Indimellem tøjiet fandt vi forresten en kostbar diamanttring og tre hundre rupier.”

Mrs. Beamish holdt inde og saa at det var lyktes hende at fange patientens oppmerksomhet.

„Jeg skrev saa til generalen og spurte hvad vi skulde gjøre. Susan var svak og hendes mand brydde sig ikke om smaa barn. Hun graat meget og skaffet ham adskillige vaakne nætter. Saa svarte Richard tilbake: „Ta hende med hjem og la hende gaa for vort eget barn. Heroppe er der ingen som vil faa vite det, og en til gjør ingen forskjell her!” Saa blev hun døpt Tara, og vi har opdraget hende og elsket hende som om hun var vor egen, og er der nogen generalen har en svakhet for saa er det for Tara.”

„Jessie og Tom kjender altsaa ikke hemmeligheten?”

„Nei, ingen kjender den uten generalen og jeg, for Susan og James er døde, men en dag kommer jeg nok til at fortælle Archie Murray den.”

„Det er noget av det forunderligste jeg har hørt, men mon ikke hendes familie vil opspore hende og forlange hende tilbake?”

„Det tror jeg neppe, og vi vil heller ikke gi slip paa hende undtagen hvis hun selv ønsker det. Jeg tror at Taras forældre er fornemme folk, hvorledes det saa ellers staar til med deres moral. Se bare paa hendes hænder og føtter og det kastet hun har med hodet. Hun har ogsaa enslags bydende overlegenhet i sit væsen, sætter stor pris paa dannelse, og liker at være nummer en. Hun trenger en kraftig haand til at lede sig, og det har Archie Murray. Tara er varmhjertet, modig og usedvanlig gavmild, hun gav gjerne bort alt hvad hun eide, men hun liker at bli gjort stas av. — Naa,” fortsatte hun og la sit sytøi sammen, „nu har jeg git Dem noget at tænke paa, saa nu er

det bedst jeg gaar ind og ser om min gamle mand har faat sin aftensmat."

Ja, sandelig hadde hun git ham noget at tænke paa. Den vakre, stolte Tara var altsaa et navnløst hittebarn som denne gode, kjærlige kvinde hadde opdraget som sit eget!

Da den syke var kommet sig saavidt at han kunde hinke omkring ved hjælp av en stok og med armen i bind, satte han sig ofte paa verandaen mot vest hos generalen, hvis vemodige, indsunkne øine stirret utover hans elskede Indien. Han likte godt at ha Mallender i nærheten, skjönt de ikke talte meget sammen, optat som de var hver især, den gamle av fortiden, den unge, hvis hjerne endnu var litt omtaaket, av fremtiden. Mrs. Beamish hadde nu erklært Mallender for frisk nok til at foreta en reise, og det var nu sidste aften han sat der ved siden av generalen.

Til hans forundring bad den gamle herre ham om at ta hans sverd ned av væggen og bringe ham det; det var av en foreldet model med en forhugget messing-skede, men dets tidligere bærer betragtet det med vemod og sa saa:

"Denne sabel gav min far mig i det Herrens aar 1834; jeg var dengang bare en gut. Jeg har baaret den siden og har, gudskelov, aldrig gjort det skam. Næst efter min familie her er der intet jeg sætter saa stor pris paa." Han lænet sig forover med besvær, la sverdet over den sykes knæ og tilføjet: "Se her, Mallender, jeg gir Dem det."

"Mig, Sir!" stammet Mallender forundret. "Aa, nei, nei. Det bør bli i familiens eie og gaa i arv! Det tilkommer Tom at bære det. De viser mig en stor ære, men —"

"Tom er ikke soldat!" avbrøt generalen ham utaalmodig. "Og det er hans ønske at De skal ha det. Det har reist mange lange strækninger sammen med mig og har hængt klirrende ved min side," den gamle mans hode faldt ned paa brystet, "og det vilde glæde mig at vite at det tilsidst kom tilbake til England. De vil hænge det op i Deres gamle hjem og naar De saa engang imellem ser paa det vil De tænke paa den gamle soldat som bar det i femti aar."

Her brast generalens stemme, og helten fra Lucknow, Aliwal, Gwalior og Yhansi graat.

Selv det avsidesliggende Wellunga kunde skryte av at ha sin egen korrespondent, som av og til fik en nyhet optat i et litet Madrasblad, og fem minutter efter at Mallender var ankommet til Tom Beamish' kaffeplantage kom følgende artikkel frem i nævnte lille avis:

"En uhyggelig tildragelse skedde her nylig, idet en frygtelig kamphest til en værdi av 2000 rupier og tilhørende vor høitærede Mr. Rakar, løp løpsk og indjog alle en dødelig skræk. Den satte efter en arabisk hest som blev redet av den vakre Miss Beamish og vilde utvilsomt ha sønderrevet dem begge, hvis ikke en ung herre var redet imellem og derved hadde paadrat sig selv uhyrets raseri. Dyret styrtet ham og hans hest ned i en mørk avgrund og angrep dem der. — Den unge mand frelste damens liv, men blev selv samlet op som død, skjönt han endnu aandet svakt. Hans navn er G. Mallender, og der sies at han kommer fra England."

Hulepindsvin som statue eller En nipsgjenstand som ikke maa være behagelig at tørre støv av.

Det er et eiendommeligt motiv billedhuggeren Max Esser har benyttet til denne broncestatue. Naar man ser det fantastiske og ikke akkurat plastisk vakre hulepindsvin i levende live bevæge sig paa sine enemerker, med de brogede pigger og børster strittende ut fra kroppen til alle sider, skulde man mindst av alt tænke sig at den vilde faa suksess som kunstnermodel. Nu har virkeligheten bevist det motsatte. Hulepindsvinet har gjort lykke paa en stor kunstutstilling i Berlin.

XXVII.

Bonagherry plantagen hvor Mallender blev bragt hen laa paa en skraaning med utsigt over et parklignende terræn. Umiddelbart rundt det lange, lave hus var der en blomsterhave med roser, resedaer og fioler, og utenom den var der en kjøkkenhave hvor der blev dyrket salat, artiskokker og tomater. Længer ute laa staldene, tørkepladsene og kulienes boliger, og ytterst vokste der til alle kanter saa langt øiet kunde se kaffe. Det var i oktober, planternes travle tid, og overalt saa man mørkebrune kulier beskjeftiget med høsten.

Mallender laa makelig henslængt i en liggestol paa verandaen og nød det livlige skue, den friske fjeldluft og blomsterduften, som altsammen kappedes om at indgi ham nyt livsmod.

Mallender hadde været en uke i Bonagherry og følte sig bedre, han kunde gaa op og ned av verandatrappen ved hjelp av en stok.

Slaget i hodet formørket endnu av og til hans hukommelse, og han hadde undertiden smerter, men litt efter litt husket han dog bedre. Derimot syntes han aldeles at mangle aandelig og legemlig energi. Han var fornøid ved at sitte i solen, indaande den friske luft og la sig opvarte av sine gode venner, Jessie og Tom, og av den trofaste Anthony.

Tom var optat dagen lang, like fra hornet om morgenen kaldte kuliene til arbeidet til længe efter solnedgang. Saa pleide han at komme ind paa verandaen, kaste sin trøtte krop ned i en stol og fortælle patienten om sit arbeide.

"Det blir en god høst," sa han som svar paa Mallenders spørsmål. "Plukningen gaar godt, men kaffe er jo ikke det det har været — hundre pund værd pr. ton. Nu maa vi være glade hvis vi faar femti. Brasilien konkurrerer sterkt med os og vi har store strækninger at kjøre med vogn før vi naar jernbanen. Naa, jeg har jo far i ryggen, men jeg liker bedst selv at tjene penger, og det er ialfald et frit liv."

"Bare arbeide — ingen adspredelser?" spurte hans gjest.

"Naa, her er litt sport og mange flinke folk i omegnen. Om søndagen spiller vi gjerne tennis."

"Er der ingen prest her?"

"Nei, Gud velsigne Dem. Vor lille kirkegaard er ikke engang indviet; men folk dør ikke heroppe. Klimaet holder liv i dem. Naar De blir friskere skal jeg ta Dem med omkring til vore naboer. Den nærmeste av mine naboer er en kvinde."

"En kvinde? Hvad bestiller hun paa en kaffeplantage?"

"Hun styrer sandelig en stor plantage og arbeider som en mand. Jeg er hendes raadgiver. Hendes mand, major Bourne, en bra, men upraktisk og tankeløs officer, døde

for fire aar siden og efterlot hende en forgjældet eiendom og to gutter."

"Gud bevares!"

"Men hun tok saken ganske fornuftig, solgte sine smykker, sit piano og sine hester og gik igang med at faa eiendommen til at svare sig. Hun holder kuer og kjerner udmerket smør, hun har anlagt et bakeri og baker brød og kaker, hun strikker strømper som hun sælger og har masser av kunder. Jeg har aldrig set et dygtigere og mer arbeidsomt menneske. Nu er guttene sendt paa skole og hun har engagert en dame til hjelp i huset og arbeider som om det gik med damp. Der var mange som trodde at hun vilde gifte sig igjen, men hun er ikke av denslags — hun har bare sans for sine barn."

Den følgende søndag eftermiddag kjørte Tom sin ven over til Kartairi for at besøke Mrs. Bourne, som var en anset og avholdt dame, og som tok imot den dag.

Verandaen var full av besøkenne, næsten udelukkende plantere, som talte om forretninger og sport, mens vertinden bød omkring te og sine berømte varme kaker. — Mange av de tilstedeværende glædet sig til "Mrs. Bournes søndager". Her kunde de træffe bekjendte og spille tennis. Her var alle sikre paa at være velkommen, og her kunde de faa raad baade for legemlige og aandelige svakheter. For mangan ensom mand var Kartari et hjem.

Mallender blev straks forestillet for Mrs. Bourne, en firtiaarig, slank dame med etpar straalende, klare brune øine og en karakterfull hake. Hun bar en klædelig hvit kniplingbluse og et sort skjørt, og hendes ansigt utrykte utrættelig energi og viljekraft.

Vertinden vilde gjøre stas av Mallender og anbringe ham i en makelig stol med tepper og puter, men han avslod hendes venlighet og trak sig tilbake til det øvrige selskap hvor han fandt sig en stol.

"La ham bare være i fred," sa Tom. "Han er ikke riktig i orden endnu og liker ikke at snakke meget," og med et medlidende blik paa den syke som holdt sig saa mistenkkelig rank, nikket hun forstaaende.

Mallender hadde sterke hodesmerter som

vel skyldtes kjøreturen; han følte sig syk og ilde tilpas, og al denne plantagesnak kjedet ham frygtelig. Mens han sat der og tænkte at det hadde været bedre om han var død end at sitte her som en hjelpeløs byrde for sig selv og sine venner blev døren ved siden av ham pludselig aapnet, og ind kom en ung pike med to fyldte kaketal-lerkener i hændene. Han saa op og gjenkjendte til sin forundring Barbie Miller! En straalende glad Barbie med røde kinder og lykkelige øine!

Hun kom et øieblik efter tilbake og bød Mallender en kop te; men det var hende næsten umulig at kjende igjen den vakre, unge officer hun hadde været sammen med for et halvt aar siden, saa uhyggelig forandret var han.

Hans haar var klippet kort, ansigtet var forpint og farveløst, og hans før saa livlige øine var matte og laa dypt i øienhulene, og de hadde et saa underlig søkende uttryk.

Da hun rakte haanden ut imot ham stirret han taus paa hende.

„Goddag, kaptein Mallender, jeg haaber De husker mig?”

„Aa — naa — jo, jeg tror nok,” svarte han usikkert. „Det var i Madras — ikke sandt? Det var Dem som red den kastanjebrune hesten.” Men han lot som om han ikke saa hendes utstrakte haand. Allikevel trak hun en stol bort ved siden av ham.

(Fortsattes.)

Hjem —.

Av

Av C. K.

„Nei, aldrig i livet!”
Holger Sand rettet sig op i sin fulde høide som han stod med ryggen mot hjørneskapet, vendt mot forældrene.

„Nei,” gjentok han, idet han stak hændene i jakkelommene og demonstrativt dreiet pipen over i den andre mundviken, — „det forslaget dere der kommer med skulde man jo tro tilhørte sidste eller snare forrige aarhundre. At tænke sig: jeg — med min ingeniøreksamen — ta plads som almindelig tegner paa Bloms støperier! Ærlig talt: det er bra nok at være hjemme — pen, gammel by, solide forhold — og saa videre — ja, jeg kjender det saa udmerket godt altsammen, men jeg synes da ogsaa at dere maa kunne indse at det vilde ha passet bedre for mig om jeg hadde været ikke fire og tyve, men førti aar og først hadde gjort mig umulig paa andre steder. — Herregud! Dag ut og dag ind paa en tegnesal, — tre tusen om aaret, akkurat til støvler og snipper og en cigar om sønslagen, vet dere hvad, det er da min sandten mest en retrætpost for ældre pensionister og deslike —”

„Ja, det er da det sikre,” bemerket faren. „Og det kan da bli mer med tiden. Slik maa saa mange andre begynde —”

„Og,” faldt moren ind, „her vet du hvad du har. Hvad man kanskje faar naar man gir sig ikast med det fuldkomment uvisse, — det kan under tiden bli smaat nok —”

„Netop, ja!” svarte sønnen. „Det kan bli smaat. Men da har jeg da i alle tilfælder chancen. Og den synes jeg at jeg har ret til at faa lov til at forsøke. Hvad skulde man ellers ha muligheter for?”

„Nei, naturligvis!” Gamle doktor Sand var blit irritert. „Ungdommen skal ha lov til at prøve vingene! Der er ikke den plet paa jorden hvor der ikke er guld og grønne sko-

ger. Saa blaase med hvad man lar ligge bak sig — det er bare hindringer — ikke sandt? Gamle fordomme og middelalderlig uforstand som mor og jeg representerer, det er vel meningen? Men ser du, man pleier at si: „Høit at stige, dypt at falde! — Og en fugl i haanden —”

„Ja, og om jeg blir stanset i min utvikling, om det hele blir til en trødemølle for mig — bevares!”

„Utvikling!” Ja, det ord gir absolution for alle uoverlagte handlinger og ganske almindelige dumheter. — Vi av den gamle skole hadde som unge noget andet, der het at utfylde den plads som faldt av til os — og saa stadig vokse os sterkere og rikere i bevisstheten om at vi ogsaa gjorde vor gjerning i samfundet. Slik var jeg og slik er jeg endnu. Jeg maatte gaa som reservelæge fire aar hos bedstefar før jeg fik mit eget. Og jeg kan si dig at de aar har hverken mor eller jeg fortrudt.”

De to gamle nikket til hverandre.

„Jeg forstaar det nok!” Sønnen smilte sarkastisk og knipset et støvfnug av sit frakkeærme. — „Jeg forstaar at jeg ogsaa skulde tjene i fire eller fem, seks, ja, Gud vet hvor mange aar for Rakel — eller Asta er det jo hun heter! Nei, mange tak! Det skal der nu ialfald ikke bli noget av.”

„Jeg kan ikke forstaa,” indskjøtmoren, „hvad det er du kan ha imot Asta Blom. Jeg ser ganske bort fra at hun er fabriker Bloms eneste datter —”

„Naa — aa —”

„Jo, jeg gjør. Hun er baade nydelig og enkel og saa liketil —”

„Ja, og tilbakeholdende og enfoldig. Med andre ord: ideel kvindetype, model 1830!”

Fru Sand betraktet misbilligende sønnen som uanfegtet stoppet sig en ny pipe.

„Dine meninger kan du ha som du vil,” svarte hun skarpt. „Men overfor hende selv kunde du i det mindste være høflig. Du har ingen grund til at behandle hende som den aften hos konsulens, hvor du ertet hende saa hun var paa graaten.”

„Hvorfor paatvinger dere mig da bestandig hendes selskap? Der er da grænser for min taalmodighet ogsaa. Og særlig da dere saa udmerket godt vet —”

Nu rykket doktoren hende til undsætning:

„— at du har større planer end vi skjøtter om, ja. Og at frøken Eilstad er hovedstadsdame — intelligent som det jo heter — maler, studerer sprog og er en liten smule pikant. At samme dame endvidere har fundet det saa interessant og saa bedarende om du virkelig vilde reise til Amerika efter Volters tilbud og lede maskinavdelingen —”

„Ja, det er nu min egen plan —”

„Saa sier vi det. Det har da ogsaa mindre at bety end — hvad du nok skal komme til at faa sande — at det bekjendtskapet burde du helst ha undgaat.”

Volters' fabrikk var en av de mange forretninger som var opstaaet paa Panamatanganen efter kanalens aapning. Den beskæftiget en stor arbeidsstok og hadde som specialitet elektriske artikler. Der hadde reist sig en hel liten by om de lange fabrikkbygninger og fabrikerens pralende hvite villa, som paa lang avstand gjorde sig bemerket ved sin eksentriske stil og sit moderne, strengt symmetriske haveanlæg.

Holger Sand hadde nu været i Amerika et aars tid. Det nye liv hadde optat ham i begynnelsen og det anstrengende arbeide i fabrikk hadde lagt beslag paa alle hans kræfter, idet maskinavdelingen helt og holdent var overgaat til hans ledelse. Han hadde

de kjendt Volters i tidligere tid og denne, som satte stor pris paa hans dygtighet og energi, hadde loyalt git ham interesse i driften ved en fordelagtig procentoverenskomst. — I og for sig hadde den unge ingeniør saaledes al grund til at glæde sig over forandringen. Livet var desuten bekvemt og klimaet sundt, da egnen var høitliggende og nær havet.

Men allikevel var han ikke tilfreds. Det faldt ham tungt at tilstaa det for sig selv, men sandheten var dog at igrunnen følte han sig saa inderlig hjemløs i sine nye omgivelser. Ofte maatte han med vemod mindes avskeden med den gamle by og selskapet derhjemme, før han reiste. Alle de kjendte ansigter fra byen og egnen som hadde omgitt ham den aften, den gamle byfogeds hjertelige tale til ham, — han husket ordene om „de unge viljer, de gamles haab og Norges fremtid —”. Og de hadde hilst paa ham, tømt glassene paa hans held og velfærd, mens han hadde følt sig ganske bevæget — næsten som dengang da han skulde reise til latinskolen — og mere end av ordene vel ved tanken om at dette var hans hjems venner, at det næsten var som om alt det han hadde holdt mest av i byen og i landet kom ham imøte netop som han stod i begrep med at reise bort. —

Han sa til sig selv at han var en hjemmeføding og søkte at gaa fuldstændig op i arbeidet, koncentrere sig om dette. Men det viste sig at være lettere sagt end gjort. Og naar han træt og undertiden irritert over en formands mangel paa konduite eller nogen arbeideres skjødesløshet forlot fabrikk ved aftenstid blev han ofte drevet til at beskæftige sig med en anden side av bortreisen: selve maaten hvorpaa den var kommet. Egentlig hadde det været paa trods. — Naturligvis, det var ingen mening i at man vilde foreskrive ham hvad han skulde være, hvem og hvad han skulde synes om; han hadde da ogsaa sin ret selv. Men allikevel —

Motoren duret under ham; vognen drevet i de skarpe svinger. Han skiftet haand paa rattet, satte farten ned og svingte ind paa den skraanende bivei som førte op til den lille komfortable villa som Volters hadde skaffet ham.

— Aftenen var faldt paa. Efter en ganske kort skumring stod nu maanens lysende segl paa tropehimmelens uforanderlige natblaa. Fra det halvaapne vindu skimtedes utover den flate slette nedenfor fjeldskraaningens bare enkelte sparsomme trægrupper som fantastiske silhouetter i den graalige, matlysende uendelighet. — Sand sat og saa ut. Han undret sig over hvor kold aftenvinden var og hvor dette maanesceneri mindet ham om utsigten hjemme — nu da den dunkle belysning sløret alle enkeltheter for blikket. Slik hadde han sitted mangan aften derhjemme og var faldt i staver over boken, fortapt i drømmerier og fremtidsplaner. —

Fra gaarden hørtes James' og den kreolske tjenestepikes stemmer, av og til avbrutt av smaa latterutbrudd. James hadde været med i krigen og hadde fra den tid et rikholdig utvalg av historier; i felten hadde han endvidere lært sig til at spille trækspil og beredte sig med etpar skrattende akkorder til ogsaa at brilliere med sine færdigheter paa dette omraade.

Sand hørte melodiene tydelig fra sin plads ved vinduet. James gjorde sig ikke kostbar; han spilte baade „Over there —”, „Tipperary” og „When the boys come home —”. Det var ikke kunst — langtfra det, men det var den samme likefremhet

(Forts. side 8.)

Filmen viser os kulturbilleder fra menneskesjægtens historie.

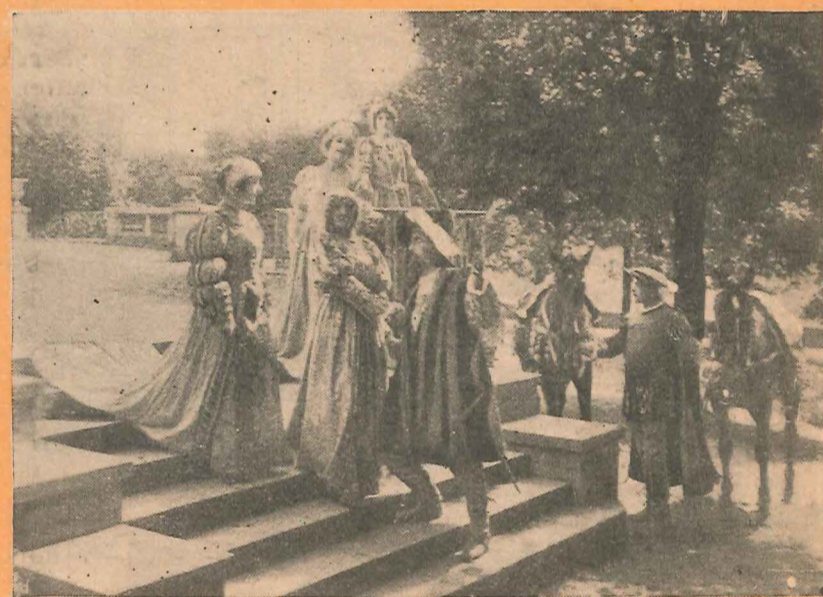
Saaledes var de første menneskers primitive liv, fortæller filmen os. Mens isen laa over hele den største, nordlige del av Europa, var egne omkring Middelhavet beboelige og her levde stenaldermenneskene i sine huler, klædt i skind og møisommelig skapende sig vaaben av flint og dyreknokler, hvormed de nedla vildtet naar de var paa jagt og forsvarte sig mot de vilde dyr. Særlig i Sydfrankrike har man fundet adskillige av disse menneskers boliger, med tegninger paa drypstensvæggene, — det ældste minde vi har om den første, grvende kultur.

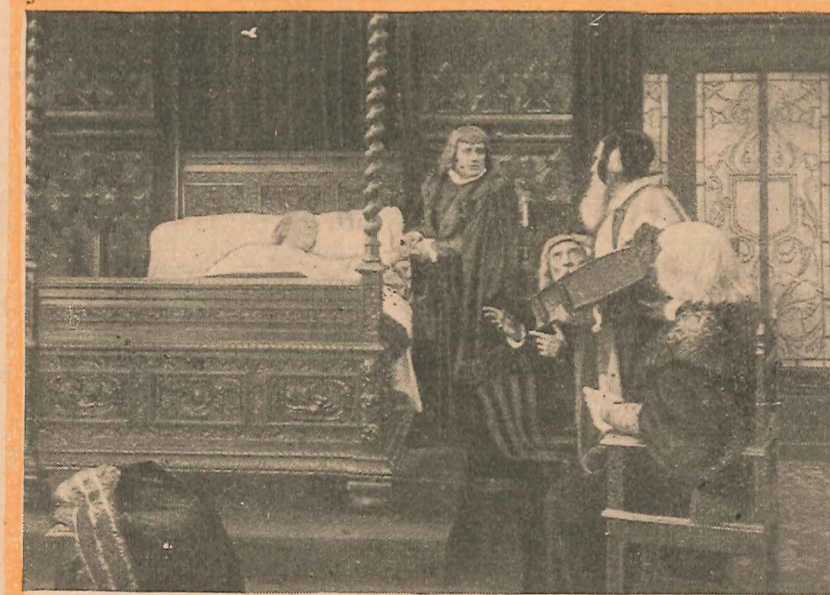
Hundre tusen aar senere ved Faraos hof i Egypten. En blomstrende kultur hadde da bredt sig i alle landene omkring Middelhavsbaekkenet og ikke mindst da i Egypten. Pyramider, paladser, templer vidner om de menneskelige fremskridt. Enevældig raadet Faraonerne over landet og undersaattene og bare livvakten turde nærme sig herskeren opreist. Naar han sat paa sin trone livulde alle de andre kaste sig næsegrus til jorden. Det var under en av disse Faraoner at Moses og Aron fik lov til at føre jødene ut mot det forjættede land.

En romersk føltherre mottar utsendinger fra et beseiret folk. Vi er omtrent paa Kristi tid. Det romerske rike har naad sin høieste magt, hele den kjendte verden maa bøie sig for dets scepter og overalt paa det uhyre rikets grænser staar de romerske legioner for at verge romerstatens magt. Der er ikke længer noget folk som tænker paa at gjøre motstand og naar en romersk hærfører nærmer sig dets land skynder man sig at sine hovinger, som ydmygt lover lydighet og underkastelse og at betale den tribut, som Rom kræver.

Ved det franske hof i det 16. aarhundre. To store regenter og mægtige herskere præget da Europas liv: Keiser Karl V, som besad Tyskland, Nederlandene, Spanien og andre land og den franske kong Frantz I, og deres hoffer var møtstedene for alt som het kunst og rigdom. Det var især Frantz I, s hof i Paris som straalte som glimret, og mange av renæssansens store kunstnere tydde til det og der utfoldedes her en pragt der blændet verden og som andre, mindre hoffer søkte at efterligne.

Astronomen Kopernikus paa dødsleiet i den preussiske by Frauenburg i aaret 1543. Det var Kopernikus som opstillet det verdenssystem vi endnu benævner efter ham og i hvilket solen er det centrum om hvilket jorden og de andre planeter dreier sig. Av frygt for at bli anklaget for kjetteri og brændt turde han imidlertid ikke fremsætte sin lære offentlig og først da han blev en gammel mand lot han sit arbeide trykke hos boktrykkeren Osiander i Nürnberg. Det første eksemplar av boken blev netop saa betids færdig at man kunde vise ham det paa dødsleiet.

Menneskene betragter forfærdet en komet som viser sig paa himlen. Man visste jo ikke dengang, til helt op i det 18. aarhundre, iblandt folket, hvad en komet var og man tok den derfor som en advarsel fra himlen. Undertiden trodde man at kometene værslat krig eller oversvømmelse, pest eller hungersnød, hvis man ikke trodde at den betydde verdens undergang og dommedag. Saalænge kometen som et tugts ris stod paa himlen, var menneskene fyldt med angst og først naar den aller bleknet og forsvandt glemte man sin frygt.

(Forts. fra side 6.)

over det som der maatte ha været i skyttergraver og huler naar „guttene” hvilte ut mellom slagene. — Det var næsten som om man selv var midt ind i det hele. Javel, slik maatte det være; ta sin tårn og syngte dertil! Det gjaldt jo at holde ut baade for sig selv og dem derhjemme. —

Der kom ofte brever hjemme fra med spørsmål om hvorledes det gikk i det fremmede og samtidig med mange smaa enkeltheter fra byen og livet derhjemme. Han læste da atter og atter om alle de smaating han kjendte saa godt, uten egentlig at vite at grunden til at de alltid syntes ham nye var en gryende forståelse av at ens land bare ligger ett sted i verden. — Evner og talent har intet fædreland hadde han jo sagt til sig selv og andre, viljen kjender ikke til grænseskjell! — Men bestandig kom alltid de mindste ting og hvisket: „Jo!” —

Musikken lød stadig utenfor. Han reiste sig pludselig op. Med en følelse av svakhet sa han til sig selv at hans oppmerksomhet ikke skyldtes melodien, men ordene i sangene og de handlet jo alle om dette: den dag da „guttene” faar lov til at vende hjem igjen, længselen som gjør veien saa kort for tanken, selv den lange vei til Tipperary. — —

Med et rykk aapnet han vinduet.

„Hold op med den melodien!”

„Javel,” svarte James dernedfra.

Sand kunde ikke sove. Sterkere end nogensinde før merket han tomheten og savnet. Og umerkelig gled billedene derhjemme fra frem for hans blik. I den klingre nattestilhet dukket de op, ett etter ett. — Der laa huset med vildvinen, som svøpte sit dække om de graa mure og forsiringene over døren; der var haven, løvgangen. Derute hadde han sittet og læst i sommertiden, lekt med kammeratene da de var mindre og hat selskaper da de blev voksne.

Og han husket rosenbedene, kaprifolgangene, staudene som faren passet med en blomsterelsters nensomme haand og ikke vilde la gartneren beskjære. — Han saa for sig huset, stuene; i tankene gikk han en runde i dem som naar forældrene ikke var hjemme. — Han saa tydelig ekepanelet og lærtapetet, de høie saksiske vaser, det ovale bord og sølvopsatsen. Med en viss beskjæmmelse maatte han indrømme for sig selv at han egentlig ført nu forstod hvor meget han holdt av det.

Der var gaat en times tid da musikken igjen tok fat derute. Ganske dæmpet og bløtt trængte tonene op som et fjernt akkompagnement til tankene.

James spilte: „Home, sweet home —”

Sand var paa vei til Panama; han vilde benytte en ferie i arbeidet til at bese kanal-anlægget. Han hadde i en tid anstrengt sig over evne med en indviklet konstruktion som skulde anvendes til et nyt sikringsmateriale. Ogsaa av andre grunde ønsket han sig en reaktion i det frie. De sidste brever hjemmefra hadde været meget mistrøstige. Faren skrev at morens helbred i den sidste tid hadde været svigtende. „Hun taler stadig om dig,” sluttet han, „men søker at slaa sig tilro med at det jo gaar dig saa godt.”

Det var et skjult ønske om at faa sønnen hjem. De hadde jo ogsaa bare den eneste.

Han indsa nu at hans plads rettelig hadde været hjemme. Og dette at de ikke hadde nævnt et ord om det, men bare ikke vilde staa ham iveien, avvæbnet enhver indvendning.

Da han naadde kanalen styrte netop et skib utover. Han stanset automobilen og reiste sig op, skyggende med haanden for det sterke, flimrende sollys. Det var et norsk skib! Det var allerede et godt stykke ute tilhavs, men endnu skimtet man tydelig hver enkelthet ombord, som damperen med en tynd røksøile drivende agter i den stille sommerluft duvende hakket sig vei gjennom bølgekanalene. Og fra masten slog flagget sig ut som en blafrende flamme, smeldte blaat, rødt og hvitt og foldet sig atter sammen som vinket det en hilsen til ham inde paa land: her er Norge! — Han tok luen av og stirret utover til skibet bare saaes som et sort punkt paa vei hjemover.

Han rakte avisen tilbake, dreiet sig om paa hælen og gikk. Manden saa forbauset efter ham.

Holger Sand reiste hjem.

Forestillinger og overtalelser var forgjæves, han hadde tat sin beslutning. Det kunde nu ikke være anderledes.

Kanske det var riktig, tænkte han, mens han spaserte paa promenadedækket — kanskje det var rigtig at man ikke var fri i sit valg, akkurat som planten ikke kan leve hvorsomhelst — kanskje man var bundet av mangt og meget, hvis aarsak og betydning man først fatter senere.

Han kom litt efter litt i samtale med en yngre norsk industridrivende som efter personlig at ha ordnet en overenskomst i Amerika nu var paa veien hjem. Han var meget optat av tidene, kursene og bekjendtskaperens forhold.

„Der har vi for eksempel Litztenbaum. Se, han har forstaat det. Mens de gamle ansete huser er blitt agterutseilet og værre end det, har han som knapt nok taler rent norsk, gjort kolossal avance. Nu har han slaat sig paa tømmereksport. Han har villa, ridestald, lystyacht og nylig feiret han et overdaadig bryllup. Her skal De forresten se —” Han aapnet sin mappe og tok frem en hovedstadsavis.

Sand løp hurtig gjennom den entusiastiske beskrivelse og stanset saa med ett. — Jasaa. „Frøken Borghild Eilstad”. De sidste linjene løp sammen i et virvar av sort og hvitt, der likesom gjorde grimaser til ham

„Ja, vi kommer os hjemme i Norge. Ikke sandt?” lo den andre. Han slog asken av sin cigar og lænet sig smilende mot rælingen.

Sand nikkete adspredt. Det opskrudde og snobbete opsæt om det mondæne bryllup gav ham endnu et bittert bidrag til forståelsen av hans feilvurderinger. Borghild Eilstad. — Naa, naturligvis: manden hadde penger. — „Bruden som fra høstutstillingen endvidere vil være vore læsere bekjendt som en talentfull malerinde, var selv som en levendegjørelse av en Titians eller Leonardos kunst, skjøn og blændende i en drøm av silke og guld —”

Han rakte avisen tilbake, dreiet sig om paa hælen og gikk. Manden saa forbauset efter ham.

Doktor Sand mottok ham paa stationen. Han tok bevæget sønnens hænder i sine og saa paa ham.

„Ja, velkommen hjem igjen, og tak fordi du vilde komme; vi har jo længtet meget efter dig baade mor og jeg. — Nu er det bedre med mor,” fortsatte han mens de kjørte hjem, „men det var vanskelig i lang tid. Det er ikke godt naar man maa overlate alt til folkene. Jeg vet ikke hvad vi skulde ha gjort om ikke Asta Blom var kommet av sig selv og hadde bedt om at maatte faa hjelpe os. — Men nu er vi nok hjemme; mor vil bli glad over at se hvor brun og bredskuldret du er blitt derover i vesten.”

Der var gaat en ukes tid efter hjemkomsten.

Doktorens drak kaffe paa verandaen i det varme sommerveir. Fru Sand var kommet til kræfter igjen, efter sykdommen og hun hadde for anledningen selv bakt den berømmelige kringle som var husets stolthet.

„Og saa faar vi lov til at beholde dig hjemme?” spurte hun, mens hun skjænket op kaffen.

Sønnen rørte rundt i koppen, idet han smilte gaadefuldt; de gamle tænkte paa hvorledes han i dette øieblik lignet sig selv som gut naar han hadde en spøk isinde.

„Det kommer an paa —”

„Stiller du betingelser da?”

„Ja, kanskje. Tror dere jeg kunde komme til Blom endnu?”

Forældrene smilte til hverandre.

„Det er ganske sikkert ikke umulig,” svarte fru Sand og la et stykke kake paa hans tallerken.

Det var det heller ikke.

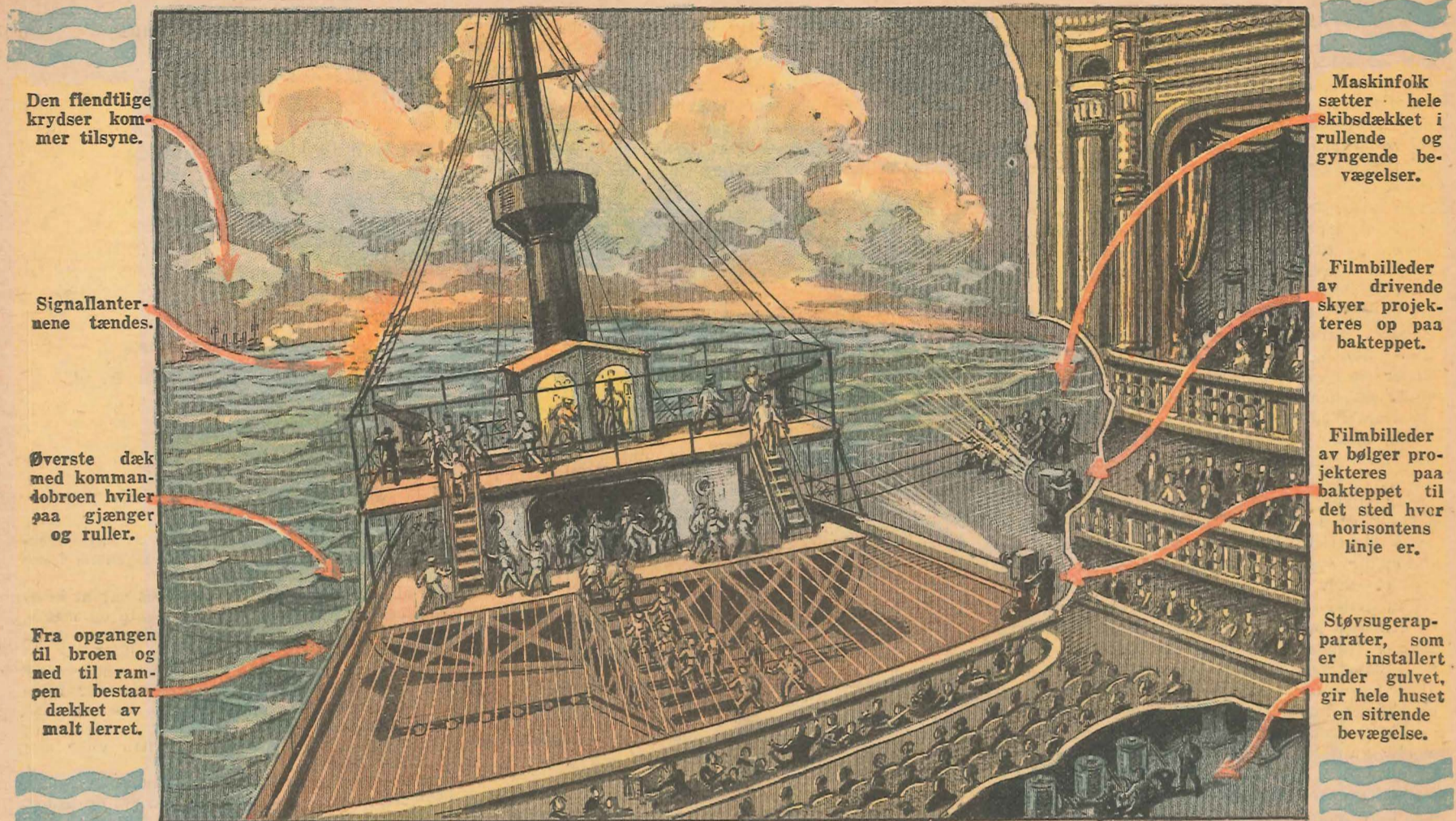
Et halvt aar derefter meddelte „Stifttidende” ingeniør ved Bloms støperier Holger Sands forlovelse med frøken Asta Blom.

— De to unge spaserte sammen paa promenaden langs sjøen. Vinden bar indover land og bølgenes regelmæssige skvulpen mot moloen gled som en melodi ind i ordene som blev sagt.

Ute ved nesset stanset de. Sand tok sin forlovedes hænder og saa utover byen som solen og avstanden forskjønnet.

„Her sammen med dig,” sa han, „føler jeg rigtig hvad det betyr og hvilken lykke det er — a t k o m m e h j e m !”

Den fiendtlige krydser kommer tilsyne.

Signallanterne tændes.

Øverste dæk med kommandobroen hviler paa gjænger og ruller.

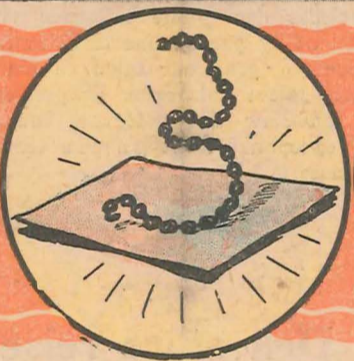
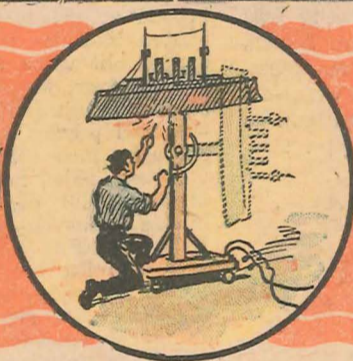
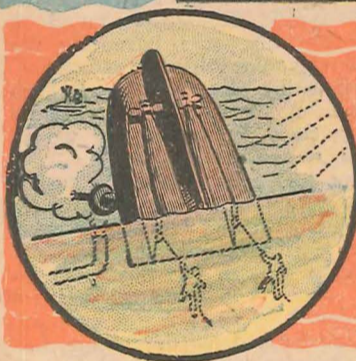
Fra opgangen til broen og med til rampen bestaar dækket av malt lerret.

Maskinfolk sætter hele skibsdækket i rullende og bygende bevægelser.

Filmbilleder av drivende skyer projekteres op paa bakteppet.

Filmbilleder av bølger projekteres paa bakteppet til det sted hvor horisontens linje er.

Støvsugerapparater, som er installert under gulvet, gir hele huset en sitrende bevægelse.

Striden mellem de to fiendtlige krydsere er igang!

og nu ser man her med hvor mange sindrige midler man har forsøkt at naa den største virkelighetseffekt. Bakteppet er et vandreteppe, som trækkes ovenfra og nedad og paa hvilket filmbilleder av drivende skyer projekteres op. Fra horisontlinjen og til ned mot rampen er der tre tepper, som trækkes i forskjellige retninger og mot hvilke der projekteres filmbilleder av bølger. Den øverste del av krydsere med kommandobroen hviler paa gjænger og ruller, hvorved man kan gi skibet den gængende bevægelse i sjøen og dere helle forskibet. Den del av krydsere, som gaar fra opgangen til kommandobroen og ned til rampen er utspændt lerret. Naar der pipes til „Klart dæk til kamp!“ ser man besetningen komme frem under dette lerredæk. Længst tilvenstre i bakgrunden kommer den fiendtlige krydser tilsyne, paa forskjellige steder under dækket ser man dels filmprojektorne, dels de maskinfolk som sætter skibet i bevægelse og længst tilhøire for

opdager man de støvsugerapparater der gir hele teatret den sitrende, rystende bevægelse som skal fortælle om skibsmaskinens hamring. I de fem cirkler under hovedbilledet ser man sidste scene av kampen og nogen av hjælpemidlene. Længst tilvenstre sees krydsere gaa tilbunds med agterstavnen sidst. Gjennem rør blæses der ut damp og etpar maskinfolk trækker langsomt skibet ned, mens filmbilleder av bølger kastes over det teppe, som forestiller havet. I del næste billede ser man manden som betjener krydsere i bakgrunden og med brændende, spritvædet bomuld frembringer lysblinkene. Det næste billede viser en ankerkjetting, som falder ned paa en jernplate og frembringer knaldet naar torpedoenes rammer og endelig viser fjerde billede det apparat som gjengir bølgeslaget mot skibets sider og femte billede avfiring av geværer og kanoner. Skuddene fortæller dels om kanonaden fra skibet, dels om kjelens eksplosion naar krydsere gaar tilbunds.

Et sjøslag paa scenen.

I den mørke nat gaar der en krydser over Nordsjøen. Det er midt under krigen, og fra krydsere „Alma“s kommandotaarn med dens rum for traadløse telegrafer og signal- og kommandoteagn stirrer kapteinen utover det mørke hav. Pludselig dukker et fremmed skib op etpar sjømil borte. Kapteinen signaliserer til det at det skal komme nærmere og meddele hvem det er; det fremmede skib adlyder, det gir de signaler det bør, og det synes allerede som om det vil lystre krydsere og gaa efter den i dens farvand, da kapteinen, som hele tiden har antat det for et krigsskib, allikevel faar ret. Ti pludselig drønner et skud, en granat slaar væggen i kommandorummet og en torpedo avskytes. Krydsere gir ild og efter ti skud rammes den fremmede krydser og springer i luften. Men inden dens vrak synker har den faat tid til at sende krydsere endnu en torpedo som rammer, og det store skib gaar tilbunds med agterstavnen sidst.

Dette er en av aktene i en fransk utstyrs-komedi: „Nattevakt“, som har oplevd en lang række opførelser paa et parisisk teater, men hvor

utviklet teaterteknikken end er i Paris, saa kunde man i denne slagscene bare frembringe en effekt som var adskillig forholdsvis til virkeligheten. Der lever jo nu adskillige tusen mennesker som har deltatt i et sjøslag, og som altsaa har anledning til at sammenligne. En amerikansk teaterdirektør saa ogsaa stykket og det gav ham en idé. Han hadde hørt teaterfolk si, at for at frembringe den virkelige illusion av et sjøslag maatte man i vore dager ty til filmens kunst. En scenes rammer var for snevre. Men om man nu allikevel forsøkte paa en virkelig teaterscene at ta kampen og konkurransen op med filmen! Teaterteknikken hadde efter hans mening ikke sagt sit sidste ord, der maatte endnu være meget at gjøre i retning av at frembringe illusion naar man tok alle hjælpemidler i bruk. Han erhvervet sig opførelsesretten til stykket, han studerte længe problemet og besnede sine, maskinmestere, elektriker og belsningsmestere, og nylig gik „Nattevakt“ over scenen paa „Century Theatre“ i New York. Det blev, den kunstneriske side av saken uførtalt, en seir for den moderne teaterteknik saa stort, at den med rette kan kaldes et meget stort skridt frem i det gamle teaters kamp mot filmen om at opnaa den fuldkomne virkelighetseffekt.

Den store kampscene er i 2. akt og man ser krydsere komme seilende ind paa scenen. Den

overdel av skibet som tilskuerne ser er bygget i tre deler: forstavnen, midtdækket og agterstavnen. Naar den del av scenegulvet som er bygget der er indsat bevæger sig rundt, men da scenen ikke er stor nok til at skibet kan svinges rundt i hele sin længde, er det bygget saaledes at de tre deler kan skyves ind i hverandre som tre deler en kikkert. Virkningen er ganske som den der opstaar naar man ser et virkelig skib svinge og alle linjer forkortes. Man ser nu fra tilskuerpladsen ind over krydsere dæk og ind i kommandorummet. Her er alt nøiagtig indrettet som paa et moderne krigsskib: lanternene viser de forskjellige farvede lys, skytset er paa plads, den traadløse telegraf sees, over dækket er bygget broen med kommandotaarnet, og for at vise skibets rulling i sjøen gaar hviler hele opbygningen paa gjænger. Dissee gaar saa let og det hele er saa godt ubalansert at nogen faa mænd, som staar skjult av scenegulvet, kan sætte det hele i bevægelse. For at frembringe skyeffekter trækker man et vandreteppe henover bakgrunden ovenfra og nedover, og paa dette kastes fra en projektør filmbilleder av drivende skyer. Paa begge sider av skibet og op mot sidene av det kastes stadig vekslende filmbilleder av bølger, og illusionen forhøies ved at der i kulissene er anbragt en bølgebrusemaskin

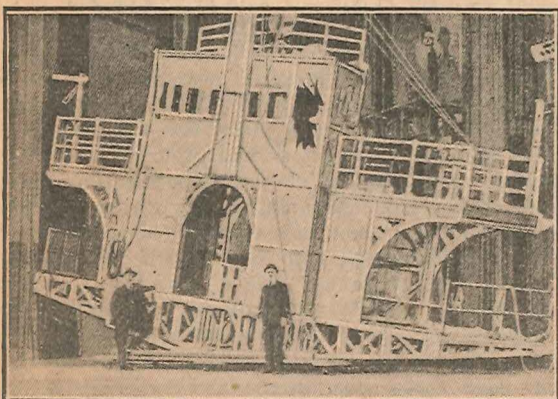

som frembringer den lyd bølgen gir naar de slaar mot skibssidene. Maskinen bestaar av en trommel som er fylt med grus og sten og som dreies rundt, og lyden forsterkes av en anden maskin naar skibet svinger i sjøen og bølgen derfor slaar sterkere mot dens sider og forstavn. Den del av skibsdækket som vender ned mot rampen og orkestret er malt lerret, og naar kommandoen lyder: „Klar til kamp!” kan besætningen komme frem under dette lerret og myldre op paa dækket. Et av de morsomste paafund for at forhøje illusionen hos tilskuerne er det, at man under teatergulvets forreste del har anbragt lange rækker av elektriske maskiner, konstruert ganske som støvsugere. Den rysting og dirren som disse maskiner foraarsaker forplanter sig ganske svakt til hele huset og lar tilskueren tro at han selv befinder sig paa skibsdækket, som dirrer og ryster under skibsmaskinens hamring, mens skibet pløier sig frem i bølgen.

Den andre krydser er likesaa sindrig fremstillet. Den synes for tilskuerne at være flere sjømil borte, mens avstanden bare er forholdsvis faa meter. Dens længde er ca. 90 centimeter, den er skaaret ut i en metalplate, paa sidene henger smaa elektriske lanterner, som kan tændes med forskjellig lys, og hele fartøiet hviler paa hjul som er skult under scenen. I sidene er der skaaret ut huller som er forsynt med rødt glas. Naar en elektrisk lampe tændes og atter slukkes frembringer lysblinket gjennom det røde glas billedet av glimtet fra kanoner som avfyres. En mand under scenegulvet skyver skibet frem og tænder og slukker for elektriciteten. Han er forsynt med en klump bomuld som er dyppet i sprit, og i det øieblik granaten som fuldræffer slaar ned i krydseren, tænder han ild i bomulden. En liten, hvirlende flamme og skibet synker. Men forinden har det faat avfyrt torpedoen mot krydseren i forgrunden. Man ser denne ryste under støtet, man hører brakket av eksplosionen og saa gaar teppet ned. Faa sekunder efter gaar det atter op og nu ser tilskuerne utover havet. Krydserens dæk er forsvundet, men op over bølgerne rager endnu skibets agterstavn, som synker længer og længer ned. Damp strømmer ut fra sidene og rørene, vældige knald fortæller at kjelene eksploderer og tilsidst sees bare en hvirvel i bølgen, fremstillet av filmbilleder paa scenegulvets malte lerret. Dette er ikke i et stykke. Bakgrundens, mellomgrundens og forgrundens ligger i forskjellige høider, dels trækkes de omkring valser i forskjellige retninger, hvorved man faar frembragt billedet av de vandrende, rullende bølger.

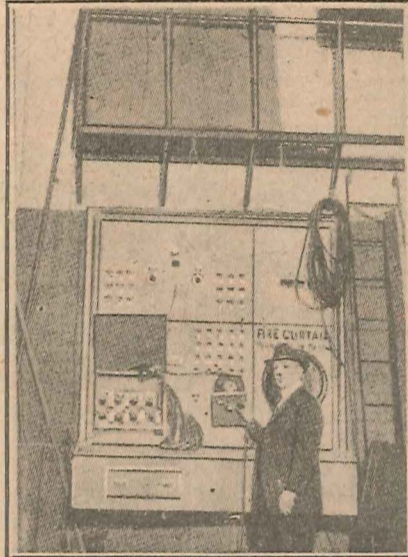
Der er endnu etpar effekter som maa omtales. Maskinen som frembringer bølgebrus har vi omtalt. Ved siden av den staar den tromme som frembringer lyden av bølgenes slag mot skibssidene naar krydseren vender og i en anden kulisse finder man en staaalplate, som en lang ankerkjetting falder ned paa. Det er naar torpedoen rammer krydseren. Elektriske klokker, anbragt forskjellige steder bak og ved siden av scenen, høres som om de lød paa forskjellige steder av skibet og gevær- og kanonskud frembringer lyden av kanonskuddene og brakene fra de eksploderende kjeler naar skibet synker. Og naar man er naadd til denne slutningseffekt ser man dampen staa ut av krydserens sider og stenrør, hvilket frembringes paa den maate at der under scenegulvet er ført et rør op til det synkende vrak, gjennom hvilket rør der blaases damp.

Av de billeder vi her bringer vil man faa et begrep om hvor sindrig alt er skapt og av hvilken stor virkning det er. Dette er ikke længer bare

Kulisser til skibsbreen set bakfra. Hullet øverst er laget av projektilet fra det fiendtlige skib. Bølgebevægelsen fremstilledes ved hjelp av kjæmpemæssige gjænger.

en teaterforestilling hvor man selv maa medbringe sin fantasi til at utfylde hullene med, det er et virkelig sjøslag. Man vil ogsaa av vore billeder se hvor opfindsomt man har forstaaet at benytte hver flek av scenerummet og hvorledes man ikke bare har forstaaet at utnytte teaterteknikkens mange forskjellige midler, men ogsaa har visst at kombinere dem sammen med de virkemidler

Saa komplicert er fremstillingen av sjøslaget at sceneinstruktøren maa benytte en elektrisk central, hvorfra han ved hjelp av et system av knapper og nøkler gir signal til mandskapet som utfører de forskjellige manøvrer.

filmen raader over. Der er her git en anvisning paa hvorledes den gamle talescene virkelig kan naa op til at by paa samme effekter som filmen, ja, da den jo ogsaa har talen til sin raadighet, endog naar høiere end denne. Opførelsen av „Nattevakt” paa New Yorker-teatret kan da kanskje bety et vendepunkt i det gamle teaters, i talescenens historie.

Den store reise.

—o—

Hun sat saa mangen kveld derute i haven bakved husbonds gaard, Per snekkers lille, vakre Ellen med det kastanjebrune haar.

Hun sat med haanden under kindet, urørlig, stirrende og stum, som saa hun underlige syner fuldbyrdes fjernt bak tid og rum.

Hun drømte om de varme lande, hvor søndenvinden kommer fra, om Ceylons skjønne rosenhaver, om palmene paa Sumatra.

Hun drømte om Saharas øde, om Fusijama, solbelyst —. Aa, den som bare kunde reise, fra land til land, fra kyst til kyst!

Men livet kom med sine pligter og mante til en anstrengt flid i mark, i have som i stue, til drømme blev der sjelden tid.

Dog, naar hun saa en ensom skute med skum for baugen ilsomt fly, blev sjælens higen mot det fjerne av sløvhets slummer vakt paany.

Da knuget hun de magte hænder og blikket blev saa blankt og stort som den hvis føtter grumt blev lænket til trappen foran lykkens port.

Men længselen blev hurtig kuert, for slit gjør alle drømme graa, og Ellen maatte stadig slite, til utslitt hun paa leiet laa.

En nat hun hvisket til veninden som trøstende ved sengen bad: „Aa, hør, nu letter skibet anker, saa seiler vi — hvor jeg er glad!”

Saa sløredes de trætte øine, og sveden brast paa panden frem. — Nu hadde Ellen tiltraadt reisen, hvorfra man aldrig vender hjem.

A. K. O.

En daarlig tak.

—o—

En fattig skomaker i Bagdad sat en varm sommeraften med sin hustru under et fikentræ i deres lille have.

Han klaget over hvor vanskelig det var at komme gjennom verden paa en ærlig maate og mente, at hvis der ikke hændte et vidunder saa endte det nok med at de kom til at sulte ihjel.

„Bare Allah vilde la der ske et underverk,” sluttet han, „og vilde la en slump penger falde ned i vor have hvor godt kunde vi saa ikke faa det. Det behøvde jo bare at være en liten sæk; for os vilde det være meget, og han vilde dog ikke savne det.”

Konen lo og sa at denslags ønsker gik sjelden i oppfyldelse; de fik nok nøie sig med det de hadde.

Nabohuset, hvis have støtte op til deres, var bebodd av meget rike folk. Her hadde mand og hustru likeledes tilbragt aftenen i haven og var derved blit vidne til skomakerfolkens samtale.

„Jeg tror jeg vil spille litt forsyn her,” sa manden og gik ind i huset, tok en liten pose, fylt den med penger og sendte den næste dag ind til sin nabo med følgende besked:

„Kjære nabo, neppe hadde du igaaraftes forlatt din have, før noget tungt kom dalende ned fra himlen, mens en stemme tydelig uttalte dit navn. Det var denne lille pose med penger som faldt ned, men litt for langt til den ene side, like indenfor mit gjærde. Jeg vet den er bestemt for dig og sender dig den.”

Med skjælvende hænder aapnet de fattige folk posen og talte de blanke penger.

„For en ærlig mand vor nabo dog er, siden han sender os pengene og ikke beholdt hvad der faldt i hans have,” sa konen rørt.

„Ærlig?” utbrøt den fattige skomaker tvilende. „sier du ærlig? Hadde jeg det han har tat ut av posen før han sendte den, saa var jeg sikkert dobbelt saa rik.”

Det var naboens belønning for at spille forsyn.

„Zeniths” fart mot æteren.

—o—

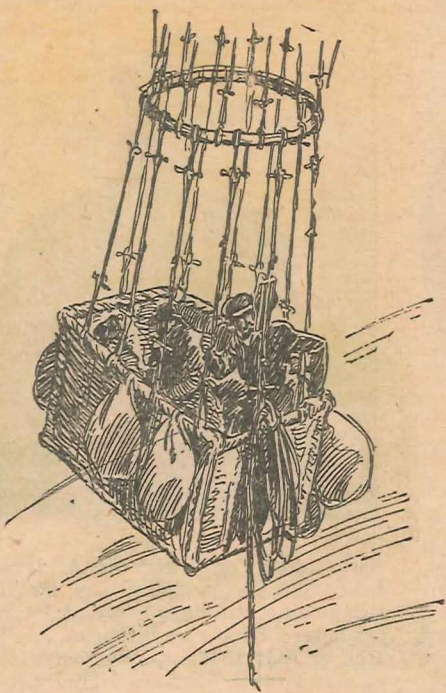
En varm april dag i 1875 steg ballongen „Zenith” op fra Pariserforstaden La Vilette. „Zenith” var paa omtrent 4000 kubikmeter og i sin kurv hadde den luftskipperen kaptein Sivel, astronomen Crocé-Spinelli og meteorologen

Gaston Tissandier. En fjerde mand som skulde ha været med, den kjendte astronom og forfatter Camille Flammarion, blev forhindret i sidste øieblik. Det var de tre mænds mening at stige saa høit tilveirs som ballongen kunde bære for at anstille forskjellige videnskabelige undersøkelser, og foruten apparater til indaanding hadde man endel videnskabelige instrumenter med. Man lofte sig meget av turen og de videnskabelige resultater man skulde opnaa og alle tre var ogsaa erfarne luftskipperer. I det stille, varme klare vaarveir stod „Zenith” som en gylden kule under den blaa himmel, gik høiere og høiere, blev tilsidst bare som en liten prik og forsvandt saa. Fem timer efter saa bønderne i landsbyen Nereux, omtrent 300 kilometer fra Paris, en ballong dale ned, henge fast i nogen trægrener, flænges og falde mot jorden. I ballongkurven laa to mænd som var helt sorte i ansigtet og ubevægelige, og en tredje som endnu gav livstegn. Et av de merkeligste dramaer som er hændt i luften var utspillet. To mænd hadde git livet for videnskapen.

Den av luftskipperne som endnu var ilive og som man fik frelst var Gaston Tissandier. Han har gitt en nøiagtig beskrivelse av hvorledes en del av farten gik for sig, og skjönt han selv laa bevisstløs i ballongkurven i flere timer har man dog kunnet rekonstruere hvorledes hele dette merkelige drama gik for sig.

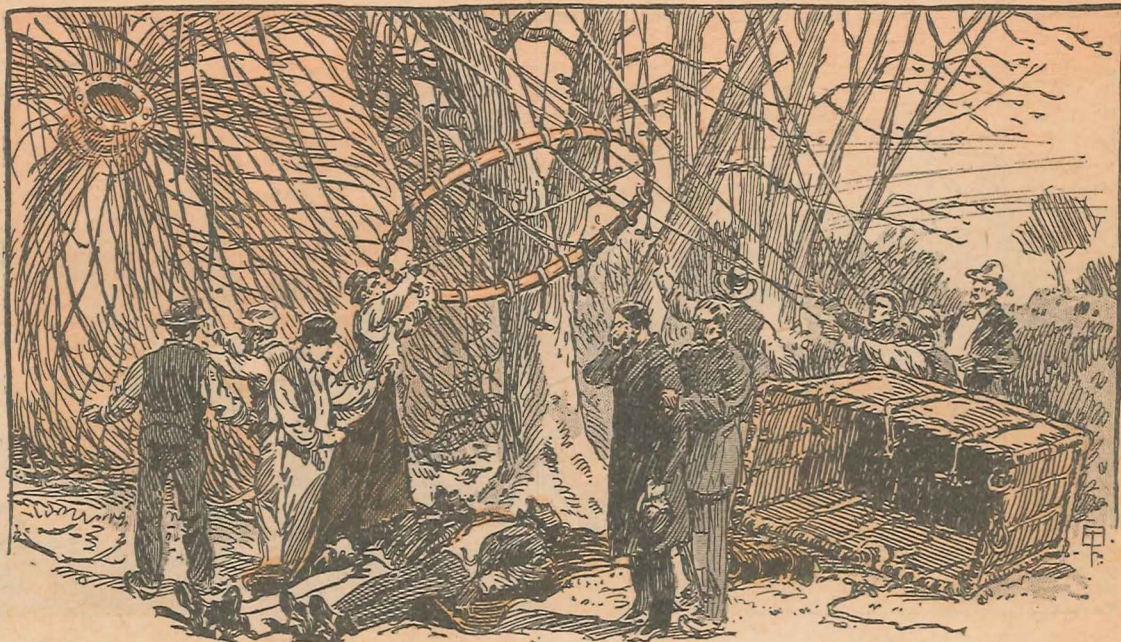
„Vi gik op klokken 12 om middagen,” skriver han, „og allerede efter en times forløp var vi naadd 5000 meter op. Vi anstillet endel undersøkelser og kastet saa ut ballast. Kl. 1,20 var vi naadd til 7000 meters høide. Sivel og Crocé-Spinelli var da meget bleke og jeg selv følte mig meget svak. Vi steg stadig. Sivel spurte om vi skulde kaste ut mer ballast og baade Crocé-Spinelli og jeg svarte: ja. Vi hadde da endnu 9 sækker ballast. Sivel trak sin kniv og skar hul i tre av de sækker som hang utenbords, hvorefter vi gik meget hurtig tilveirs. Pludselig følte jeg mig saa svak, at jeg ikke engang formaadde at dreie hodet for at se efter mine to ledsagere som hadde sat sig ned. Jeg vilde gripe efter surstofflasken, men det var umulig for mig at løfte armen. Jeg tænkte dog endnu ganske klart og jeg saa paa barometret som viste 290 — saa 280. Jeg vilde rope til mine reisefæller at vi var 8000 meter oppe, men min tunge var lammet. Pludselig, kan jeg huske, faldt mine øine igjen og jeg mistet bevisstheten. Klokken var da 1,30. Da klokken var 2,8 vaaknet jeg igjen. Jeg merket at ballongen gik med rivende fart og jeg kastet ut en sæk ballast. Sivel og Crocé-Spinelli laa endnu bevisstløse.”

Tissandier saa paa barometret. Det viste bare 280. Ballongen steg stadig.

Tissandier mistet atter bevisstheten. Den voldsomme luftstrøm nedenfra og opover fortalte at „Zenith” gik ned med frygtelig hastighet og vækket Crocé-Spinelli. Tissandier fortæller videre:

„Crocé-Spinelli ropte til mig at jeg skulde kaste ut balast, men jeg formaadde knapt at aapne øinene. Jeg erindrer bare at jeg saa Crocé-Spinelli kaste først surstofflasken overbord, saa en sæk sand og tilsidst vore tepper. Alt dette saa jeg dog nærmest bare som et drømmebillede, som ikke syntes at ha nogen interesse for mig. Jeg faldt tilbake i min bevisstløshet og det forekom mig at jeg sov ind i eyighetens søvn. Hvad der er skedd vct jeg ikke, men jeg antar at ballongen efter at være blitt lettet for ballast og det 40 kilo tunge indaandingsapparat atter er gaat tilveirs, meget høit. Kl. 3,15 vaaknet jeg atter, jeg aapnet øinene, jeg merket at jeg levde og kunde tænke og jeg følte at ballongen styrtet nedover med rasende fart. Kurven rystedes saa voldsomt og slingret saa sterkt at jeg frygtet vi alle tre skulde bli slynget ut av den. Jeg laa paa knæ og jeg rusket i Sivel og Crocé-Spinelli. „Vaagn op! Vaagn op!” ropte jeg. De svarte ikke. De laa sammensunkne paa kurvens bund og hadde trukket sine frakker op over hodene. Jeg søkte at faa dem til at reise sig. Begge var sorte i ansigtet. Jeg kan ikke huske mer før jeg blev vækket og befandt mig blandt fremmede folk.”

„Zenith” styrtet ned ved landsbyen Nereux, 200 kilometer fra Paris, og da bønderne kom til, fandt de i gondolen to mænd som var sorte i ansigtet og en som endnu gav livstegn fra sig. Sivel og Crocé-Spinelli var døde, men Tissandier levde endnu og kom snart til bevissthet.

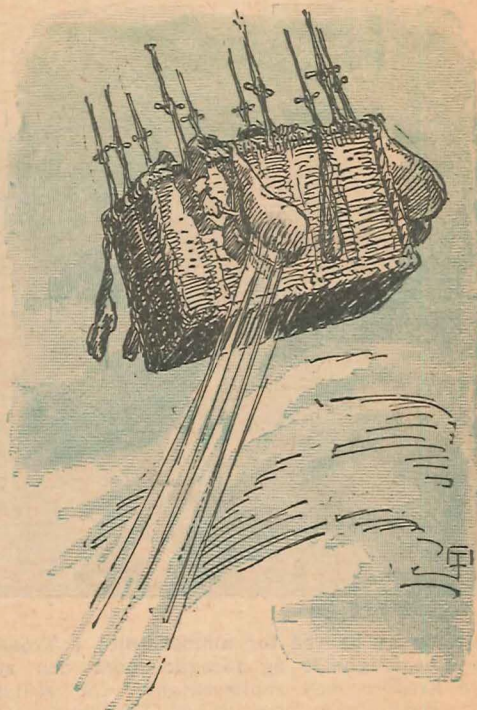
— Der kan efter Tissandiers beretning neppe være nogen tvil om hvad der er skedd. „Zenith” har først været 8000 meter tilveirs, en høide som aldrig tidligere hadde været naadd av noget menneske. I denne høide er de alle tre blitt bevisstløse. Der har heroppe raadet en sterk kulde, som har trukket gassen sammen i ballongen saa denne har gaat nedover. Her har først Tissandier, derpaa Crocé-Spinelli nogen øieblik faat bevisstheten tilbake, de har kastet minst 70 kilo overbord og „Zenith” er med et ryk farett opover igjen. Hvor høit? Det vet man ikke, men det er sandsynlig at den har været oppe i 9000, kanskje 10.000 meter. Atter har de tre mænd taapt bevisstheten og bare Tissandier har under den anden nedfart nogen øieblik igjen faat besindelsen. „Zenith” er gaat ned av samme grund som første gang, men nu har der ikke været nogen som kunde drive den op i en tredje fart mot æteren.

Hvorfor døde de to mænd deroppe? Det kan i al korthet uttrykkes med at det var fordi det ydre tryk paa legemet og det indre tryk i dette kom ut av likevegt. Naar vi gaar her paa jordens overflate bærer vi en gjennemsnittlig byrde av ca. 15.000 kilo. Det er luftens, atmosfærens tryk paa vort legemes overflate. Naar vi ikke merker dette tryk, saa er det fordi luften i vort indre, i vore organer, i vore blodkar, i vort muskeltvæv utøver et absolut lignende tryk. Der er altsaa likevegt. Men stiger vi bare 1000 meter tilveirs merker vi forskjellen, ti luften heroppe er lettere og hviler altsaa ikke paa os med samme tryk som det der kommer indvendig fra. I denne høide føles forskjellen endnu behagelig, men naar vi op i 2600 meters høide, hvor barometret bare viser 560 millimeter eller til 5500 meter, hvor barometret viser 380 og hvor vi har den halve atmosfære under os, blir forskjellen ubehagelig. Trykket indvendig fra i legemet er forblit det samme, men det holdes ikke lenger i likevegt. I 4000 meters høide vil man høre det suse for ørene, i 5000 meters høide blir hændene blaa ved at blodet presses ut mot huden, i 6000 meters høide blir ansigtet først rødt, saa blaat, hodet blir tungt, maven føles som tom, hjertet fungerer svakt og man besvimer. Da de tre mænd i „Zenith”s ballongkurv var oppe i 8000 meters høide har de hat næsten de tre fjerdedeler av atmosfæren under sig og forskjellen mellom det ydre og det indre tryk har været for voldsomt. Dertil er saa kommet den sterke sol. Trods solen blir luften iskold og tør og solstraalene rammer hodet og foraarsaker sterke smerter og blodstigninger til hjernen. Naar Tissandier bevarte livet, mens Sivel og Crocé-Spinelli døde, var en av grundene den at Tissandier var den mindst blodrike og var fastende, mens de to andre hadde spist inden de steg op.

Hvad der har været et av de avgjørende momenter i dette merkelige drama i en ballongkurv er det fænomen, at naar mennesker falder hen i en slik avkræftelsestilstand, som det her var tilfældet, taper de alt som heter viljekraft. De kan endnu tænke, men de ophører med at ha nogen

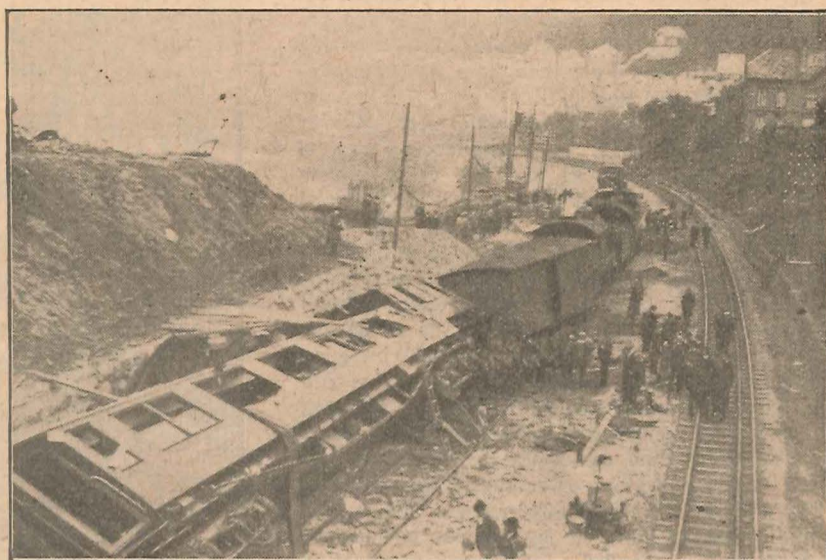
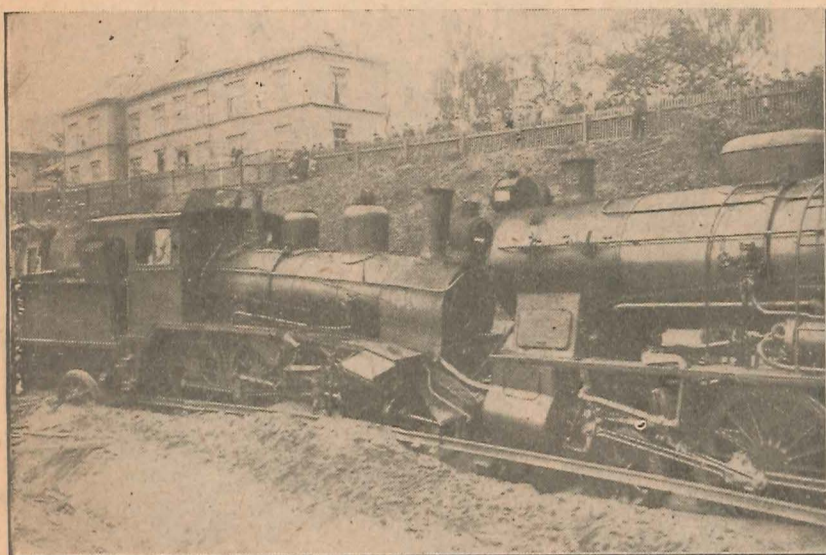
vilje. Legemet adlyder ikke aanden, man blir fullstendig likegyldig og man er indifferent for spørsmålet om man vil leve eller dø. Man kan frelse livet bare ved at løfte en haand, bare ved at gjøre en bevægelse, men man gjør det ikke, man har intetsomhelst ønske uten det ene: stille og lydløst at faa lov til at sove ind i æterens stilhet og ro. De tre mænd i „Zenith”s ballongkurv var naadd til dette stadium. De trak sine kapper over hodet og sov ind, og imens sprang ballongen op og ned med sprang og fald paa tusener av meter, til den tilsidst dalte ned i krattet ved Nereux og blev hengende. Man kan tænke sig bøndernes forbauselse da de i ballongkurven fandt tre mænd som tilsynelatende var uskadt og som laa eller sat, som om de sov.

Der er hændt mange dramaer i luften siden da, men dengang vakte „Zenith”s dødsfart opmerksomhet over hele den videnskabelige verden, dels fordi de omkomne var saa kjendte, dels fordi man hadde været oppe i høider saa store som aldrig før var naadd. Sivels og Crocé-Spinellis fællesgrav kan man se paa kirkegården Père Lachaise i Paris. Gaston Tissandier lever endnu som en gammel mand i Paris. En av de sidste ganger man hørte hans navn var da han i 1897 i et brev til André besvorte denne om at opgi sine planer om en ballongfærd til Nordpolen. Med alle videnskabelige grunde søkte han at overbevise André om at planen ikke kunde realiseres. André blev ved sit, men det var jo desværre Gaston Tissandier som fikk ret.

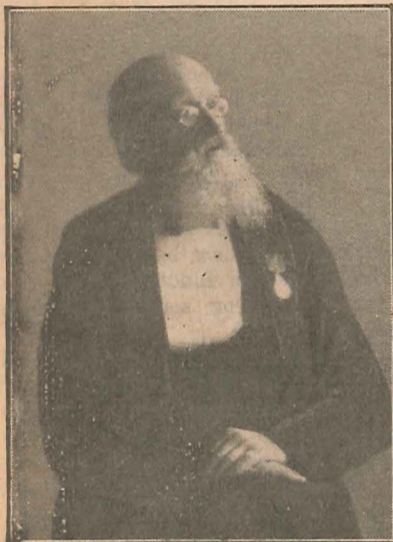
Sivel hadde akkurat kræfter nok til at trekke sin kniv og skjære hul i sandsækkene som hang utenpaa gondolen.

Fra den store togulykke ved Skansen i Trondhjem.

Avisene har bragt utførlige beretninger om den grufule katastrofe som indtraf umiddelbart efterat ekstratoget med en stor del av deltagerne i Dovrebanefestlighetene var avgaat fra Trondhjems station og støtte sammen med nordgaaende daghurtigtog som paa trods av given ordre ikke stoppet ved krydsningstationen Marienborg. Paa billedet tilv. ses ekstratogets første lokomotiv tilhøre. Daghurtigtogets lokomotiv (tilv.) blev sterkt maltraktert og tænderen ses at ha rendt like ind i lokomotivhuset. Paa billedet tilhøre ses i forgrunden de to vogner paa ekstratoget som rendte ind i hverandre ved det frygtelige sammenstøt og voldte saamant, og med spænding følges undersøkelsene om ansvarsforholdet.

Postaapner Hagbarth Johnsen, Berlevaag, som har faat Kongens fortjenstmedalje er født i Skien 1848. Siden 1860 aarene har han bodd i Finmarken hvor han foruten at virke som postaapner i 40 aar ogsaa har indehat flere komm. hverv.

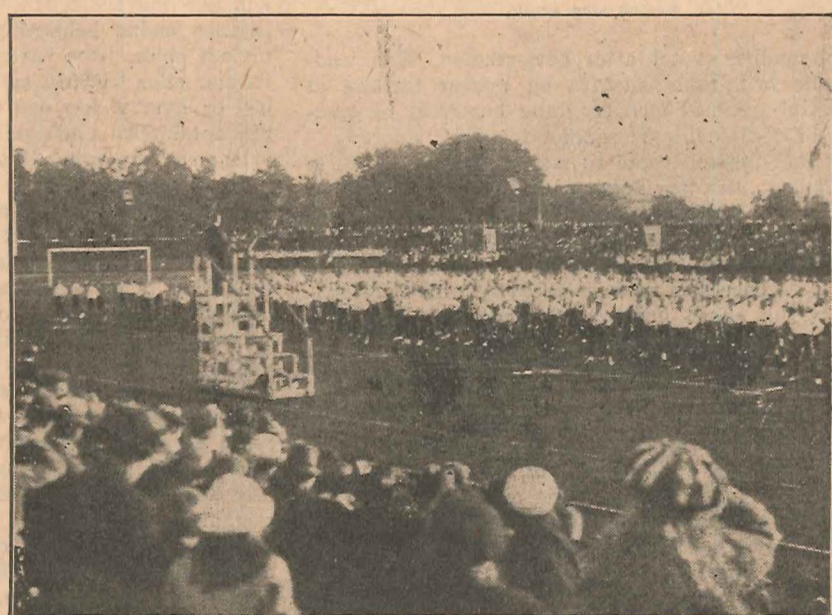
Da Trondhjems nyeste monument blev avslørt. Det skedde som man vet som et samlende led i festlighetene ved aapningen av Dovrebanen, for hvilken Trondhjem jo danner den nordlige endestation. Midt paa torvet er det man har reist det imponerende monument over byens grundlægger. Monumentet er en generøs gave fra grosserer Dyré Halse, og billedhugger Rasmussen har modellert den virkningsfulde statue av Olav Tryggvesøn som kneiser kongelig og vidtskuende paa den høie obelisk.

Kirkesanger og lærer H. A. Irgens i Lenvik, Troms fylke, har nu fra traadt sine stillinger efter at ha været lærer i 53 aar og kirkesanger i 35. Han er født 1846 i nordre Østerdalen og har hat sit livsvirke i Maalselven, Vardø og Lenvik

Bisættelsen av de ved togsammenstøtet i Trondhjem omkomne var gripende høitideligheter og foregik under den største deltagelse fra de videste kredser med repræsentanter for statsmyndighetene i spidsen. Begravelsene skedde paa statens bekostning. Overingeniør Hammer blev begravet i Trondhjem, mens de øvrige fem baarer under megen høitidelighet førtes til Kristiania, hvor bisættelsen efterhvert fandt sted i krematoriet. Her ser man telegrafdirektør Heftyes bisættelse. - Skarpmoen.

Folkeskolenes friluftstevne paa Frogner stadion i Kristiania forleden blev et straalende stevne i et straalende høstveir. Tusener av tilskuere overvar denne opvisning i gymnastik, lek og idræt av ca. 1500 elever fra folkeskolene i Kristiania. Gutte- og pikepartiene kappedes under sine ledere, henholdsvis hr. Burull og frk. Winsnes, om publikums bifald, og det var nok smaapikene som tok broderparten av dette. Det vellykkede stevne lededes av gymnastikinspektør lærer Hegna. - Amatørfot.

Spredte træk fra verden derute.

Hvor hungersnød og kolera herjer i Rusland.

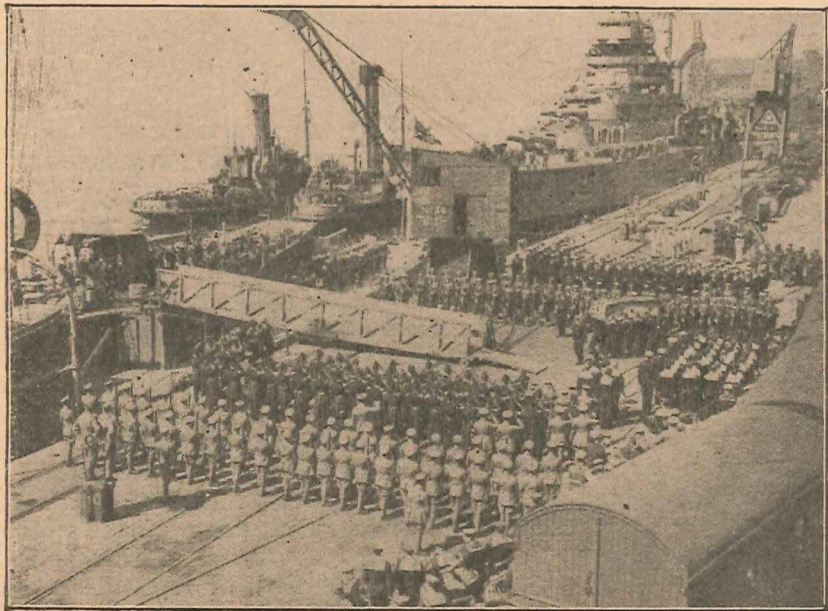
Tilvenstre ser man en gruppe bønder, bondekoner og barn i de trakter ved Volga hvor sulten hersker som værst i forbindelse med kolera og plettyfus. Som man ser lever de stakkars mennesker under primitive forhold med jordgammer og torvtækte koier til boliger. Under slike fattigslige kaar har sygdomme selvsagt let for at ta overhaand, og det er intet under at befolkningen tar flugten naar hungersnøden kommer til. Paa billedet tilhøire ses etpar russiske bondefamilier paa flugt. De er kommen til en større by, men av frygt for at de skal utbre smitte har mau her anbragt et høit pigtraadgjerde om pladsen hvor de har leiret sig.

Det russiske spørsmaal har i den sidste tid atter paa forskjellig vis trængt sig frem i forgrunden. For det første gjenlyder endnu nødropet derbortefra i anledning av den store hungersnød som i forening med kolera og plettyfus truer millioner av mennesker med undergang. Og for det andet har spørsmålet om muligheten for en gjenoptagelse av handelsforbindelsen med Rusland atter paa grund av visse foretelser antat en aktuell karakter. I Genf hadde Folkeforbundets underkommission angaaende hjelpen til Rusland fornylig et møte hvor Nansen atter gav en frygtelig skildring av forholdene. Antallet av døde er enormt, og befolkningen blir stadig mer ophidset saa tilstanden snart vil bli yderst truende. Nansen hævder stadig at saken er av den største betydning ikke bare økonomisk men ogsaa politisk. Hvis de europæiske regjeringer undlater at hjelpe de millioner lidende russere vil landet uundgaelig synke ned i fullstendig anarki. Nansen har imidlertid i Folkeforbundets delegeretforsamling møtt en sterk mistillid. England og Frankrike motarbeider hans utnåvnelse til Folkeforbundets overkommisær for hjelpen

Stakars smaa! Her ser man nogen russiske barn tilhørende de flygtende bondefamilier fra hungerdistriktene. Mon de har forstaaelse av hvad det gjælder? Neppes. De er visselig mer optat av alt det nye de ser paa veien end av tanken paa hvad det skal bli til med dem. Dette billede saavel som de to ovenstaaende er optat av den amerikanske major Blake som nylig har besøkt de russiske hungerdistrikter pr. aeroplan. Han fulgte med Hoovers utsending Walter Lyman Brown.

til Rusland og mener at han som Røde Kors's overkommisær vil beholde større handlefrihet under forhandlingene med sovjet. Foruten den hjelpeaktion hvortil Nansens navn er knyttet har ogsaa amerikanerne iverksat en lignende, og de billeder fra hungersnøddistriktene vi idag bringer skyldes en av de amerikane som nylig i den anledning har befart disse trakter. En tredje hjelpeaktion er den internationale hungersnødkommission hvis forsøk paa at sende en undersøkelseskommission til Rusland har støtt paa bestemt avslag hos sovjetregjeringen som hævder at den maa ses under politisk synsvinkel: nye interventionistiske anslag mot Ruslands sikkerhet. Samtidig med de paagaende drøftelser av hungersnødhjelpen til de lidende millioner i Rusland er der opstaaet en opsigtsvækkende noteveksel mellem Moskva og London angaaende den engelsk-russiske handelsavtale. Foranledningen hertil er at den britiske regjering har anklaget sovjetautoritetene i Moskva for, i strid med avtalen, ikke at ha stanset den anti-britiske propaganda i Orienten. Ogsaa Ruslands virkelige eksport- og betalingsveie er et moment som paany er sterkt omtvistet.

Efter den store luftskibskatastrofe ved Hull hvorved det av den amerikanske regjering bestilte kjæmpeluftskib „R. 38" eller „Z. R. 2" eksploderte og brændte op paa sin prøveseilas. I denne deltok ogsaa en række amerikanere. Efter katastrofen blev de dræpte amerikanere lagt i kister og bragt ombord paa den engelske krydser „Dauntless" i Portsmouth for at sendes hjem til Amerika. Her ser man engelske soldater og orlogsfolk yde de døde amerikanere den sidste honnør.

En landsens idyl fra det omstridte Schlesien. Billedet gjengir en scene fra de schlesiske Riesengebirge, og det viser blandt andet at spinderokken ikke overalt er sat paa loftet blandt gamle utrangerte saker. Bondekone som ellers bruker rokken flittig indendørs har her tat de saa hyggelig surrende tingester med sig ut i det fri for at fotografen kunde ta et billede av dem. Konene har tildels klædt sig i sine pene nationaldragter der staar godt til de vakre omgivelser som bakgrund.

Prins Punnie.

Av
Arthur W. Marchmont.

(Fortsat.)

„Naa?" spurte jeg Higgins.
„Ja, han var den ene av dem. Det tør jeg sverge paa."

„Tviler De ikke det mindste paa det?"

„Nei, Sir. Jeg tror ogsaa han kunde kjende mig. Vi trættet om betalingen; jeg blev sint og han truet mig med politiet."

„Det er godt. Vent paa mig med Deres vogn ved hjørnet tilvenstre for huset. Jeg har bruk for Dem resten av dagen."

Jeg gav ham nogen penger med løfte om flere.

Spørsmålet var om pashaen skulde konfronteres med ham straks eller ha en liten frist endnu. Før jeg gjorde det besluttet jeg at tale med Olna og saa underrette Gorton om Punnies forsvinden. Jeg telefonerte til Bothwell. „Det er ganske sikkert manden."

„Har han set pashaen?"

„Ja, og han er sikker paa at det er ham. Vil De undersøke om han kjender noget til den garagen?"

„Jeg gaar selv dit. Kom bort til mig ieftermiddag."

Han vilde ha en beskrivelse av vognen og flere ting. Saa begav jeg mig med et lettet hjerte til Olna.

Hun var meget blek og urolig, men tok imot mig med et venlig smil.

„Jeg er meget glad over at se Dem, kaptein Whimster," sa hun og rakte mig haanden. „Si mig først om De har hørt noget om Peter?"

„Meget litet og ikke noget godt. Der er ingen tvil om at pashaen har bortført ham. De maa ha møtt hverandre straks efter at han hadde forlatt os den ieftermiddagen; vi har fundet chaufføren paa den vogn, de tok ved Piccadilly cirkus og kjørte til en garage ved elven. Mr. Bothwell er gaat dit og man kan si at jagten er begyndt."

„Jeg er meget urolig. Jeg føler mig paa en maate ansvarlig for at Peter hadde tillid til denne mand. Jeg vet at De har advart ham og jeg burde ha visst at De ikke gjorde det uten grund. Jeg var blind nok til at tro at De hadde uret."

„De har ingen skyld. Punnie var like fra først av betat av ham; alt hvad jeg sa prelet av paa ham."

„Hvis De bare straks hadde sagt mig at De var Hadi Bey saa vilde jeg —" en gestus og et alvorlig smil fuldendte sætningen. „Det har forandret alt sammen saa meget," tilføide hun efter en pause.

„Jeg stoler sikkert paa at vi snart finder ham, men jeg er kommet for at spørre hvad De foreslaar vi skal gjøre," sa jeg for at komme bort fra det farlige emne.

„Hvad jeg foreslaar?" spurte hun forbauset.

„De forstaar jo Mahmoud og den fare der truer ham; men der er ting jeg ikke har tid til at fortælle Dem nu —" Jeg beskrev forsøket paa at faa mig bort fra byen den foregaaende aften og alle de grunde der var til at ta alle mulige forsigtighetsregler. „I betragtning av alt dette ønsker De saa at bli her?"

„Hvorfor ikke? Takket være Dem saa er jeg paa min post."

„Overfor Miss Mostyn?"
Hun rystet paa hodet.

„De tror da vel ikke hun vil gjøre mig noget ondt?"

„Muligens ikke med sin gode vilje — men hun er et redskap i disse menneskers hender."

Hun tænkte sig om.

„Det kan ikke bringe mig bort."

„Og tjenestefolkene? — Er De sikker paa dem?"

„Absolut. De har været hos Mrs. Mostyn i flere aar."

„Og chaufføren Wilson som ikke kjørte bilen?"

„Han hadde faat en telefonisk ordre om at han først skulde komme klokken halv tolv. Jeg er overbevist om at han taler sandt."

„Tror De at De er sikker her?"

„Er De saa bekymret for min sikkerhet?"

„Mer end jeg kan uttrykke."

„Hvorfor?" spurte hun i en let tone.

Dette spørsmaal forbauset mig.

„Grunden til det er jo tydelig nok. Hele planen om den nye stat avhænger jo av Dem —"

„Aa, javist — en embedsmæssig bekymring —" hun lo kort.

„Ikke alene embedsmæssig. Jeg tror at hvis De først kom i Mahmouds hænder, saa vilde ikke bare Deres frihet, men ogsaa Deres liv være i fare."

„Og hvad saa?"

„Miss Meredith!"

„Kaptein Whimster!" utbrøt hun, idet hun efterapte min tone. „Tror De at jeg er fortryllet av en mulig trones glans? — Det er jeg ikke — det være langt fra. Hvad andet betyr det for mig end et forgyldt fængsel, fra hvilket de ting jeg sætter mest pris paa i livet er udelukket. Betyr det lykke?" spuret hun med en let skjælven.

„Der er Punnie —" begyndte jeg.

„Ja, der er Punnie; han er som De sier et godt menneske og utøver en merkelig fortryllelse over nogen kvinder — som Celia, Mrs. Ambrose og kanskje mange andre. Hvis jeg kunde føle som disse kvinder — saa var der jo bedre utsigter for mig. Men —" hun rystet paa hodet med et svakt smil.

„Han er glad i Dem."

Hun lo kort.

„Hvor længe tror De?"

„Han er en mand av ære, Miss Meredith."

„Det er jeg overbevist om, ellers vilde jeg aldrig ha samtykket i dette ekteskap. Men har De ikke omtalt ham som — ubetænksom og ansvarsløs i denne henseende? Har han ikke hat mange kjærlighetshistorier likesaa alvorlig som denne? Tror De virkelig for fuldt alvor at han vil føle sig lykkelig ved av politiske grunde at være gift med en dame som ikke elsker ham? Vil ikke lækene trykke ham? Tror De at hans nuværende følelser kan holde stand overfor et saadant tryk? Svar mig ærlig, kaptein Whimster."

„Jeg kan besvare det bedst ved at si at hvis jeg hadde en søster, saa var der ingen mand jeg heller vilde gifte hende med end ham."

„Det er skade at De ikke har en søster," svarte hun tørt.

„Der findes intet uhæderlig eller ondt i ham."

„Heller ikke fra en kvindes synspunkt?"
„Ikke fra nogetsomhelst synspunkt. Han er ridderligheten selv i alt hvad der angaar kvinder."

„De forsvarer altsaa hans ubetænksom-

het? Vil De i hans sted være likesaa — ubetænksom?"

„Jeg forsikrer Dem at det er forbi alt sammen, Miss Meredith. Hele hans hjerte tilhører Dem og hans eneste ønske er at gjøre Dem til sin hustru."

„Saa vil hans ulykke bli saa meget desto større. Men De har ikke besvart mit spørsmaal."

„Tilgi mig. Jeg er nu engang ikke i hans sted, og hvad jeg vilde eller ikke vilde gjøre har intet at bety i denne sak."

„Ikke engang embedsmæssig? De vil jo bli magten bak tronen."

„Ikke engang embedsmæssig. Mine pligter begynder ikke før Deres ekteskap er en fuldbyrdet kjendsgjerning."

„Mener De at jeg skal indgaa dette ekteskap?"

„Absolut."

„Selv om det fordømmer mig til et liv i et forgyldt fængsel?"

„Der er mange som ikke vilde se en slik fremtid i dette lys. Og jeg vover at minde Dem om hvad De engang sa — at medlemmene av Deres slegt altid har sat pligten over de personlige følelser."

Hun syntes ikke at like at høre dette, for hun gjorde en heftig bevægelse og vendte sig bort. Der fulgte en lang pause, saa overrasket hun mig med at si:

„Jeg blir her, kaptein Whimster. Det avgjør saker."

„Jeg kan ikke se nogen forbindelse mellem de to ting," svarte jeg bekymret.

Hun trak paa skuldrene.

„Naar pligten altid skal staa forut for alt andet saa er det min pligt ikke at være saa feig at løpe min vei."

„Men risiko —" begyndte jeg, men hun avbrøt mig.

„Vil De si at pligten altid har ledet Dem til at la Dem skræmme av enhver liten fare?"

„Man kan jo kalde det forsigtighet. De husker jo at jeg flygtet den aften i Ursa."

„Var det frykten for fare der fik Dem til at frelse mig?"

„Det er en ganske anden sak. Ingen utsetter sig for fare til ingen nytte og —"

„Hørte det med til Deres pligt at frelse mig den dagen?"

Jeg angret at jeg hadde nævnt Ursa.

„Deres sikkerhet er truet nu — ikke alene av politiske, men av personlige grunde — det maa De tænke paa."

„Personlige? Hvem bryr sig om det?"

„Det gjør alle Deres venner."

„Venner? Javist — hvis jeg hadde nogen."

„Der er Mostyns."

„Javist — jeg hadde glemt Celia," sa hun med en bitterhet som ellers var hende fremmed.

„Jeg liker ikke at høre Dem tale i den tone."

„Hvad vegt har det for Dem i hvilken tone jeg taler, eller hvilke ord jeg sier? Med mindre De er ræd for at miste Deres indflydelsesrike stilling. Er det derfor, De ønsker at tvinge mig ind i et liv som bare kan by mig tomhet og elendighet?" utbrøt hun med lynende øine og blussende kinder, idet hun vendte sig om imot mig. „Det er kanskje intet for Dem, men det er alt for mig. Jeg forstaar godt den politiske stilling. Jeg skal være redskap til at hjelpe dem hvis ærgjerrighet skal tilfredsstilles, hvad saa end følgene blir for andre. Hvad betyr en kvindes lykke og liv, saa hun skulde ha den uhørte dristighet at gjøre opprør mot de bestemmelser, de er naadige nok til at anta? Hun har intet andet at gjøre end at bøie sit hode underdanig og paa sine knæ ydmygt takke dem, fordi de er saa nedlaten-

de at anse hende for værdig til at bringe det offer man fordrer av hende. Saaledes betragtes saken av dem hvis talerør De er for tiden, kaptein Whimster. Nuvel, gaa til disse jordens store og si dem at jeg skal rette mig efter dem, at jeg skal lægge mig i støvet for deres juggernaut *) — og la dem knuse mine forhaabninger, min lykke, kanske mit liv."

Jeg lyttet med den mest uforbeholdne forbauselse til dette utbrudd av smerte der blev fremført med en lidenskabelig kraft og oprigtighet som bare de dybeste følelser kunde frembringe, og jeg visste i øieblikket ikke hvad jeg skulde svare. Anklagen kunde kanske passe paa dem som holdt regjeringens tøiler, men ikke paa mig.

"De er naturligvis paa embeds vegne forbauset og forskrækket over at jeg tør vove at tale saaledes," sa hun efter en pause. "Over at en kvinde overhodet har følelser."

"Jeg er ganske vist forbauset, men mer paa grund av den forandring der synes at være foregaaet med Deres følelser fra før."

"De opfordret mig jo selv for faa minutter siden til at indgaa dette egteskap."

"De hadde like vist tegn til at De hadde andre ønsker."

"Og nu da jeg har gjort det — hvad sier De saa?"

"Jeg vet ikke hvad jeg skal si."

"Hvorfor ikke?"

"Jeg ønsker mindst av alt at De skal ofre Deres lykke — jeg skal gjøre alt hvad der staar i min magt for at hindre det," sa jeg meget alvorlig.

Hendes store øine saa et øieblik undersøkende ind i mine.

"Hvor meget av dette er embedsmæssig?" sa hun langsomt.

"Intet — paa ære."

Hun vedblev at se opmerksomt spørrende mig, saa sa hun:

"Naa, som De vil. La det saa være som det er," og hun vendte sig om.

Det var heldig at hun gjorde det, for ellers maatte hun ha set min anger over at jeg hadde tillatt mig saavidt at glemme min troskap mot Punnie.

"Vil De altsaa gifte Dem med Punnie?"

Hun vendte sig næsten heftig om.

"Har jeg ikke uttrykt mig tydelig nok?"

"Vil De gjøre skridt til at undgaa den fare den truer Dem?"

"Hvorfor skal jeg det?"

"Bekymringen før Punnie er svar nok — og saa det som hendte igaaften! De maa ta Dem iagt."

"Tror De jeg er saa svak og hjelpeløs?"

"Jeg kjender den mand, fra hvem faren kommer."

"Gjør ikke jeg det da?"

*) En indisk guddom, av hvis vogn fanatikere lot sig overkjøre.

"Jo, naturligvis — men — men faren er virkelig overhængende."

"Jeg skal ikke la pashaen tilføie mig noget ondt. Jeg er ganske sikker."

"Men jeg kan ikke holde ut den tanke at De er indenfor hans rækkevidde."

"Det bør ikke volde Dem bekymring."

"Men det gjør det nu allikevel. Jeg skal lete efter Punnie, og hvert øieblik paa dagen vil jeg være plaget av frykten for at der skal hende Dem noget. Om ikke av anden grund, saa ber jeg Dem ta imot fornuft."

"Er jeg da ufornuftig nu?"

"Der er ikke tid til at leke med ord. Miss Meredith. Det er intet mindre end galskap at utsætte Dem selv for disse farer —" jeg var saa optat av tanken paa faren og hendes likegyldighet for den at jeg kom frem med den ene grund efter den anden, hvorfor hun skulde forlate huset og flytte til et sted hvor pashaen ikke kunde finde hende.

"De er den sidste mand hvem jeg vilde tro istand til at bli grepet av en slik panisk skræk, kaptein Whimster. Jeg hadde ingen anelse om at dannelsen av denne nye stat laa Dem saa meget paa hjertet."

"Det er aldeles ikke den. Det er tanken paa den fare der truer Dem personlig. Jeg ber Dem indstændig om i det mindste at reise bort en tid."

Hun saa længe og eftertænsom paa mig.

"De taler saa alvorlig; De kunde ikke tale alvorligere, hvis Deres følelser var inspirert av personlig venskap istedenfor at være rent embedsmæssig. De er nær ved at overtale mig."

"Jeg taler av personlig venskap, hvis De vil gjøre mig den ære at la mig være Deres ven?"

"Jeg maatte være meget utaknemlig hvis jeg ikke ansaa Hadi Bey for at være min ven," sa hun med et blik som fik mit hjerte til at banke heftig. "Hvis jeg ikke kunde stole paa Dem — hvem skulde jeg saa stole paa? Jeg lover Dem at ta mig iagt. Og hvad denne trone angaar — saa vil jeg overlate avgjørelsen vedrørende den — ikke til kaptein Whimster, de alliertes representant, men til Hadi Bey,

den ven som vovet sit liv for at frelse mig. Gaa nu, De maa gjøre hvad De kan for at frelse prinsen. Jeg vet, De vil faa held med Dem."

Hun rakte mig haanden. Vore øine møttes, og jeg trængte hele min viljekraft for at tilbakeholde de kjærlighetsord der laa mig paa læben.

Jeg skyndte mig ut av værelset, for jeg hadde ikke lenger kraft til at være alene med hende uten at røbe mine følelser.

XXV.

Mrs. Ambrose igjen.

Min samtale med Olna hadde saa fullstændig jaget alle andre tanker ut av mit hode at jeg blev forbauset over at finde Higgins ventende med sin vogn.

"Undskyld, Sir," sa han, da jeg nærmet mig, "men jeg vilde bare si Dem at der er en liten fyr som har drevet rundt huset like siden De gik derind, og jeg trodde det var bedst De fik vite det."

Med en kraftanstrengelse tok jeg mig sammen. Det var den mand som skulde utspionere mig og jeg gik bort til ham.

"Jenkins, De kan faa fri etpar timer. Jeg gaar herfra bort i utenriksministeriet og kommer tilbake til min bolig engang i eftermiddag." Med disse ord stak jeg nogen penger til ham. "De behøver ikke at følge efter mig."

Det var bare en ubetydelig hendelse, men den hjalp mig til at samle mine adspredte tanker. Og da jeg nu i tankene gjennemgik min samtale med Olna, var jeg istand til klart at overse den forandrede situation.

En ting var klar som solen. Jeg kunde ikke ta imot stillingen i regjeringen i den nye stat. Naar et almindelig tillidsbevis, et blik fra hendes øine og et tryk av hendes haand kunde drive mig til randen av en kjærlighetserklæring, saa var det utånelig at jeg kunde utfylde en stilling som bragte mig i stadig og nær berøring med hende.

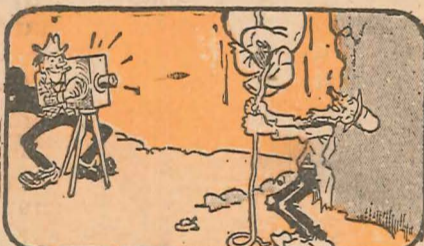
Jeg hadde i høi grad overvurdert min viljestyrke og selvbeherskelse. Hvis det var mulig vilde jeg ikke mer være alene med hende. Det var ydmygende at føle at jeg ikke kunde stole paa mig selv; men det vilde være galmandsverk ikke at indrømme sandheten.

Det var skjæbnens ironi at hun hadde overlatt til mig at avgjøre om hun skulde gifte sig med Punnie eller ikke. Jeg hadde jo bare et at gjøre, og nu, da jeg ikke var i hendes nærhet kunde jeg bevare herredømmet over mig selv. Hvor meget tanken

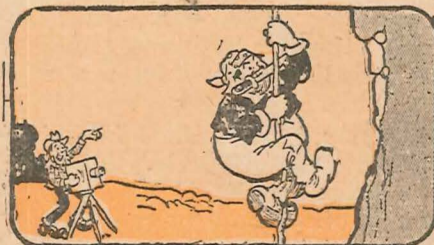
Da der skulde optages en sjørøverfilm.

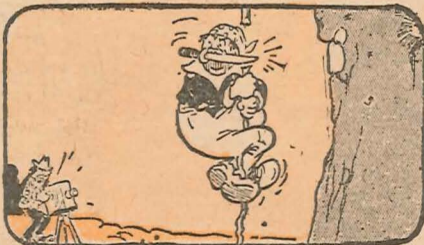
1. "Her er en dolk og et broget tørklæde" sa filmøren til min tykke ven og kammerat. "Ved hjelp av disse vil De hurtig kunne forvandle Dem til en veritabel sjørøver og det er akkurat en sjørøverscene jeg har bruk for og jeg betaler godt for det."

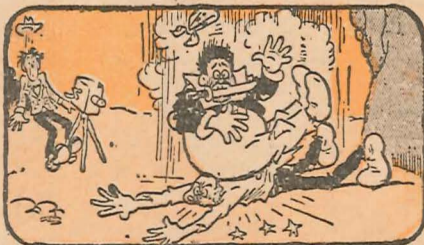
2. Min tykke ven og kammerat var litt betenkelig ved at la sig filme i en saa fordæglig rolle som en sjørøverrolle — han mente at hans gode navn og rygte vilde lide ved det. Men til sist gav han etter og klatret opover tauget til smuglerhulen.

3. Han saa frygtelig ut som han hang der med den fæle kniv i munden og det brogede tørklæde om hodet og det skumle blik i øinene. Men uheldigvis vendte han ryggen til optagelsesapparatet og filmøren ropte derfor: "Ansigtet denne vei, mand!"

4. "Er det mig, De mener?" sa den tykke. "Javist er det Dem!" svarte filmøren. "Ganske vist ser De ogsaa meget interessant ut bakfra, men det er nu ansigtet folk vil se!" "Den sak skal vi snart ordne!" svarte den tykke, dreiet hodet og ...

5. ... Plump! der faldt han ned, — ved at dreie paa hodet var han kommet til at skjære tauget over med kniven. Og nu sat han ovenpaa mig, som opofrende hadde staat og holdt i tauget nedenunder. Det var forfærdelig! Det var rædselsfuldt!

6. Ingen av os gav os tid til at overveie nærmere hvor stor skyld filmøren hadde i denne ulykke, — vi følte bare en slik brændende lyst til at snakke litt fortlølig med ham. Men han løp — løp som en gal og vi saa ham aldrig siden.

paa et slikt egteskap end var mig imot, saa gav ære og pligt mig intet valg. De politiske interesser som stod paa spil maatte gaa forut for mine personlige ønsker.

Og Olnas uttalelser om at hun vilde bli ulykkelig burde ikke paavirke mig. Jeg hadde tillid nok til Punnie til at tro at hendes frygt var ugrundet; men selv om jeg hadde trodd at hun hadde ret var der intet andet for mig at gjøre.

Gorton var meget utilfreds med mine meddelelser. Han syntes mer misfornøiet med mit avslag om at ta imot stillingen i regjeringen end ængstelig over Punnies forsvinden. Han trængte ind paa mig for at høre mine grunde, og da jeg sa at de var rent personlige, gjorde han sit bedste for at faa overtalt mig til at ta mit avslag tilbake. Det var saa tydelig hans mening at ingen personlige interesser maatte gaa forut for de politiske, at jeg kom til at huske Olnas ord om juggernaut-vognen.

„Det nytter ikke at De prøver paa at overtale mig, Mr. Gorton. Min beslutning er urokkelig. Jeg skal gjøre alt hvad jeg kan for at hjelpe til med planens utførelse; men hvis vi ikke finder Punniston, saa maa det hele jo oppgis.”

„Finde ham? Naturligvis finder vi ham, kaptein Whimster, hvis man overhodet behøver at søke efter ham. Han er en ung, velstaaende mand og han er vel bare ute paa et eller andet eventyr og kommer snart tilbake,” sa han grættent.

„Hvis De kjendte ham saa godt som jeg, vilde De være av en anden mening. Jeg er sikker paa at der er noget galt paafærde.”

„Aa, dere folk i detektivavdelingen veirer alltid noget melodramatisk; dere ser intriger overalt istedetfor at søke en ganske naturlig og almindelig forklaring av tingene.”

„Kanske De har ret, men jeg er nu overbevist om det motsatte. Men hvis jeg har ret, saa formoder jeg at De vil være rede til at hjelpe.”

„Hvis det blir nødvendig, men —” han rystet overlegent paa hodet. „Men De vil naturligvis holde mig a jour med saken og jeg skal nærmere overveie hvad der skal gjøres. Det er en meget kjedelig historie og De har skuffet mig meget.”

Jeg gikk saa til Bothwell og maatte vente litt paa ham. Da han kom saa han ut til at være i godt humør.

„Alt gaar godt, Whimster. Jeg har været ved den nævnte garage, og Ellicot, den mand som har lovet at gjøre alt hvad han kunde. Jeg har engang gjort ham en tjeneste. Automobilens tilhører pashaen; den kom tilbake den følgende dag og chaufføren, en tver, ordknap mand som foregir ikke at kunne tale engelsk sa at han hadde været i Weymouth. Jeg antar det er løgn; men jeg har telegrafert dit og andre steder paa veien. Vi kan snart vente svarene.”

„Saa De chaufføren?”

„Ja, men jeg talte ikke med ham; jeg trodde, det var bedst ikke at gjøre det. Nu vil de prøve paa at utfritte ham.”

„Benytter pashaen vognen ofte?”

„Det var først anden gang den var ute.”

„Det er jo tydelig nok hvorfor den kom tilbake.”

„Skulde naturligvis vente paa Miss Meredith.”

En merkelig tanke slog ned i mig, men jeg beholdt den for mig selv.

„La folkene i garagen ikke merke til noget usedvanlig ved Punniston?”

„Nei. De to herrer lo og passierte sammen som om de var de bedste venner av verden. Pashaen hadde naturligvis stukket ham blaar i øinene.”

„Venter De at faa saken opplært?”

„Det vilde være underlig andet med et saa godt spor.”

„De vet han er en lur gammel slyngel og kan godt forsættelig ha ledet os paa vildspor.”

„Naa, vi har dog endnu litt hjerne tilbake, Whimster. Jeg tænker vi kan ta det op med ham.”

„Jeg gad vite om vi skal møte ham med hans egne vaaben. Hvis De nu ikke opdager noget nærmere, hvad vil De saa gjøre?”

„Arrestere ham paa mistanke. Han er den sidste som er set sammen med Punniston.”

Jeg rystet paa hodet.

„Gaar ikke, Bothwell. Der er intet bevis, ingen grund til anklage; De kommer ingen vegne med ham. Det vil bare gjøre det værre for min ven. De sier at folkene i garagen vil være paa sin post og hjelpe os? Er De sikker paa det?”

„Fuldstændig sikker!” sa han bestemt.

„Nuvel, jeg har en plan i bakhaanden hvis det andet mislykkes.”

„Det mislykkes ikke, min kjære Whimster. Det later til De har de samme anskuelser som de fleste andre mennesker — at Scotland Yard bare bestaar av klodshoder. Men vi skal vise dere noget andet —” han lænet sig tilbake i stolen med et godmodig, men litt selvtilfreds smil.

„Ja, nu faar vi se hvad de duer til —” og hermed skiltes vi.

Jeg var ikke fuldt saa tillidsfull som han. Pashaen var altfor utspekulert til at gi os et saa godt spor som han nu tilsynelatende hadde gjort. Chaufførens beretning om at ha været i Weymouth var sandsynligvis falsk; men han hadde vel faat ordre til at opgi dette sted for at jage os i forkjert retning og likesaa sandsynlig var det at automobilen virkelig hadde været der.

Men da hadde Punnie ganske sikkert ikke været i den. Det kunde godt ligne Mahmoud at sette Punnie av paa veien, kjøre videre med en anden ledsager i hans sted og saaledes lede os paa galt spor. Vognen hadde vendt tilbake for at være parat, naar pashaen hadde faat fat paa Olna, og den tanke som var slaat ned i mig, mens jeg talte med Bothwell, var den at vi kunde opspore Punnie ved at faa Olna til at optræ som lokkemiddel.

Det skulde bare gjøres i yderste nødsfald og krævet den største forsigtighet. Kanske man kunde lulle hans mistænksomhet til ro ved tilsynelatende at holde med ham. Hvis Olna vilde tilby at opgi sin fordring paa tronen, hvis han vilde gi Punnie fri, saa vilde kanskje Mahmoud utlevere ham.

Hun var tilstrækkelig skuespillerinde til at kunne spille sin rolle overbevisende. Bare litt av den ild, hun hadde lagt for dagen under vor sidste samtale, vilde være tilstrækkelig til komedien, og det vilde være let nok for hende at vise saa megen bekymring for Punnies skjæbne at pashaen blev ledet paa vildspor.

Jeg var midt i at lægge planer angaaende detaljene, da Bothwell ringte til mig.

„Whimster, vi er paa sporet. Vognen var i Weymouth. Flere av vore folk har set den paa landveien og i selve byen.”

„Hvor kjørte den hen?”

„Det vet jeg ikke endnu, men faar nok opsporet det. Man sier at det ikke varte længe før den vendte tilbake.”

„De har nok faat vite alt undtagen det viktigste!”

„Gjør bare nar — det bryr jeg mig ikke om!”

„Hval vil De gjøre nu?”

„Reise ditned, saa snart vi faar vite resten.”

„Held og lykke paa veien —”

Jeg la fra mig hørerøret og hengav mig igjen til mine tanker. En av de ting der pinte mig mest var hvorledes jeg skulde bringe Olna meddelelser om Punnie, uten at pashaen opdaget at jeg hadde en finger med i spillet. Det maatte gjøres enten gjennom Celia eller gjennom Mrs. Ambrose, og jeg hadde netop besluttet at sende Olna til den sidste, da Mason kom for at kalde mig bort til en av lyttepostene.

„Sir, der er noget paafærde. Det er angaaende Mr. Punniston og det er en damestemme —”

Jeg styrtet ind for at lytte; men det var forsent til mer end at kjende igjen Mrs. Ambroses stemme og høre hende si rasende: „Jeg skal fortælle kaptein Whimster alt!” Saa fulgte smeldet av en dør som blev slaat igjen. Straks efter ringte det paa min dør.

Jeg sat fordypet i en bok, da Mason viste hende ind, og sprang op med paatat forbauselse. Hun var i et voldsomt sindsoprør, hendes læber skalv og var ganske hvite.

„Mrs. Ambrose, det var en uventet ære!” sa jeg.

„Jeg kommer for at fortælle Dem noget, kaptein Whimster, noget som De maa vite straks. Jeg har netop været hos den slynglen derinde —”

„Slyngel —?” gjentok jeg overrasket. „De mener da vel ikke hans excellence?”

„Jo, jeg mener ham. Han er —”

„Undskyld,” avbrøt jeg hende, „før De gaar videre maa jeg gjøre Dem opmerksom paa at pashaen er min ven.”

„Ven! Ven! Hvorledes kan De være saa blind? Jeg har før sagt Dem —”

„Dette berører mig virkelig pinlig —” indskjøt jeg, for jeg visste det vilde gyde olje paa ilden og forøke hendes vrede.

„Kjender De hans virkelige hensigt? Det gjør De selvfølgelig ikke, ellers vilde De ikke tale saaledes om ham. Men jeg kan si Dem den. De tror formodentlig han er her i landet for at fremskynde Deres planer med hensyn til den nye stat —”

„Jeg vet det, Madame —” indskjøt jeg stivt.

Hun lo haanlig.

„Stakkars, godtroende nar! Han er her i den motsatte hensigt. For at tilintetgjøre hele planen!”

Jeg rystet paa hodet med et vantro smil. „Aa — De gjør mig vanvittig!” utbrøt hun, idet hun for frem og tilbake paa gulvet og slog ut med armene. „Jeg sier Dem hvad jeg vet. Hvad jeg vet — forstaar De? Han har bortført prinsen og venter bare paa ogsaa at fat paa Miss Meredith, og saa vil han føre dem begge til Tyrkiet i en yacht som for øieblikket ligger i Southampton.”

„Er det sandt?” utbrøt jeg vantro.

„Javist er det sandt. Det er yachten „Medusa” som han har kjøpt i dette øiemed.”

„Jeg vil haabe det er et komfortabelt fartøi,” sa jeg uforstyrret.

„Kaptein Whimster, er De aldeles forrykt?” næsten skrek hun.

„Det haaber jeg ikke, Mrs. Ambrose; men tillat mig at spørre, hvilke grunde De har til denne alvorlige beskyldning mot min ven?”

„Den bedste grund av verden. Han har selv sagt mig det; men han har løiet for mig som han lyver for alle. Det var arrangert saaledes at Mr. Punniston skulde findes og frelses av mig. Jeg har idag været i Southampton i den hensigt og har opdaget at hele historien er løgn. Han har narret mig. Han svor paa at han vilde støtte min fordring og ikke Miss Merediths — og at — at —” hun stanset stammen-

de, for hun hadde røbet mer end hun vilde.

„De mener at bare Miss Meredith skulde føres til Tyrkiet og min ven Punniston skulde bli her og gifte sig med Dem?” spurte jeg.

„Ja,” sa hun og slog med nakken. „Jeg har større ret til tronen end nogen anden. Det kan De ikke negte, kaptein Whimster.”

„De vilde ikke engang tillate mig at gaa ombord paa yachten, skjønt jeg hadde skriftlig tilladelse til det av pashaen. Men han skal komme til at bøte for det.”

„Mit venskap med pashaen forbyr mig at fæste lid til denne historien og da Miss Meredith deler mit syn paa han, ber jeg Dem ikke forurolige hende ved at gjenta for hende det. De har fortalt mig.”

„Vil — vil De virkelig ikke foreta Dem det mindste i denne sak?” utbrøt hun i overvældende forbauselse.

Jeg svarte med et smil og et skuldertræk og sa, idet jeg aapnet døren:

„Jeg stoler paa at De ikke vil tale til Miss Meredith om dette.”

„Jo, det kan De stole paa at jeg vil. Hendes kvindelige instinkt vil hindre hende i at være saa sterblind som De, kaptein Whimster!” Og med et foragtelig blik seilet hun saa ut av døren.

Jeg ringte straks til Bothwell og fortalte ham om Mrs. Ambroses besøk, og vi avtalte at vi næste dag skulde begi os paa ekspedition efter yachten „Medusa”, med hvilken der imens blev holdt skarpt øie.

Saa gik jeg for at tale etpar ord om saken med „min ven pashaen”.

XXVI.

En dag fuld av uheld.

Mahmoud var saa naadig at ta imot mig. Han sat sammenkrøpen i sin lænestol og røkte og læste, da jeg traadte ind, men han la straks boken fra sig og sprang op og rakte mig haanden.

„Det glæder mig altid at se Dem, kaptein Whimster,” sa han med en hjertelighet som blev litt formindsket ved det hurtige blik han sendte mig. Han var øiensynlig litt i tvil om mine hensigter.

Jeg prøvde paa at berolige ham ved at ta hans haand.

„Det var hyggelig at høre det, pasha. De gjætter vist hvorfor jeg kommer. For at faa en liten passiar med skurken i stykket —” jeg lo hjertelig. „Denne Mrs. Ambrose har netop været hos mig. Hun synes at være en merkelig kvinde.”

„Jeg forstaar hende ikke, kaptein.”

„Det er der vist ingen som gjør. Det later ikke til at hun elsker Dem høit; hun fortalte en hel historie om at De hadde bortført Mr. Punniston og ført ham ombord paa en yacht i Southampton for at la den seile med ham til Tyrkiet. Er hun —” jeg banket betydningsfuldt paa panden.

Han lo og trak paa skuldrene.

„Hun kom til mig med den samme historie og sa at hun vilde si det til Dem.”

„Hvad er hendes mening?”

„Jeg tror at hun er forelsket i prinsen, og under slike omstændigheter kan en kvinde som hun si og gjøre hvad det skal være.”

„Er hun forelsket i ham?” Jeg lo længe og hjertelig. „Naa, er det det der er iverien? Ja, hun var ikke blid imot Dem. Jeg maa tilstaa at hun sa ting om Dem som vilde ha gjort mig betænkelig hvis jeg

ikke tilfældigvis hadde visst hvor Punniston er.”

„Vet De det?” utbrøt han forbauset.

„Aa ja! De hadde ganske ret — det er en liten utflugt han har tat sig,” svarte jeg med et betydningsfuldt blik.

„Har De da hørt fra ham?”

„Ikke fra ham selv — han vogter sig nok for at skrive til mig; men en mand jeg kjender møtte ham tilfældigvis — og han kommer nok igjen om en dag eller to. Jeg vil si Dem at det er en stor lettelse for mig, og jeg tænkte De gjerne vilde vite det.”

„Jeg er Dem meget forbunden, kaptein. Jeg var virkelig begyndt at bli bekymret.”

„Det er der slet ingen grund til. — Saa vil jeg spørre Dem naar De vil spise middag med mig i min klub?”

„Det er meget venlig av Dem, men for øieblikket er det litt vanskelig for mig at fastsætte en dag. Jeg skal en liten tur til Paris igjen.”

„Hvilkensomhelst dag vil passe mig. Sandheten er at jeg gjerne vil tale med Dem om en vanskelighet angaaende saken den nye stat.”

„Det gjør mig ondt at høre,” sa han med paatat bekymring. „Det er vel ikke noget alvorlig?”

„Jeg er ræd for at det er alvorlig. Endnu er det bare en gjætning av mig. Men det ser ut som om Miss Meredith vil protestere, og som om prinsens mystiske utflugt har sat hende op imot ham. Naturligvis kan det være os det samme, om hun eller Mrs. Ambrose blir prinsesse, og derfor vil jeg gjerne vite litt nærmere om den sidste dames fordringer.”

Dette var indledningen til en lang og meget venskabelig diskussion om de to damers fordringer, og i løpet av samtalen forklarte han at Mrs. Ambrose var blitt rasende, fordi han hadde meddelt hende at han ikke kunde understøtte hendes sak.

„Hun var som en gal kvinde da hun kom til mig, og nu forstaar jeg grunden. Man vet aldrig hvor man har kvinden,” utbrøt jeg med tilsynelatende ærgrelse. „Her er nu disse to: den ene er helt ute av sig selv fordi hun vil ha prinsen og tronen og den anden er næsten likesaa ute av det fordi hun ikke vil ha dem. Det er jo nok for en til at opgi det hele!”

„Tror De, det er Miss Merediths alvor?”

„Hvis hun mente det hun sa til mig idag saa maa det være alvor. Det skulde slet ikke undre mig hvis hun forsvinder pludselig og holder sig skjult, til det hele er overstaat.”

„Kaptein, det er vel ikke Deres alvor?”

„Alvor?” gjentok jeg. „Jovist. Jeg tror, hun hadde været borte for længe siden hvis hun ikke hadde været saa bekymret for Punniston. Jeg kan selvfølgelig ikke fortælle hende den sande grund til hans fravær; men jeg er sikker pa at hun reiser sin vei saasntart han kommer tilbake. Det er en sørgelig redelighet, pasha.”

„Er hun da ikke glad i ham?”

„Hvem kan bli klok paa en kvindes følelser? — Alt hvad jeg vet er at hun vist vil sætte himmel og jord i bevægelse for at faa vite om han er i sikkerhet —” og jeg vedblev at gi ondt fra mig paa denne maaten.

Han nød i høi grad alt hvad jeg sa, for han indsa alle de muligheter det aapnet for ham, og jeg forlot ham meget tilfreds med tingenes tilstand.

Næste dag skulde vi ut paa undersøkelse paa yachten, og jeg var tidlig paa Bothwells kontor. Jeg maatte vente litt og da han kom sa han at Mrs. Ambrose hadde været hos ham.

„Gjentok hun det hun fortalte mig igaar aftes?”

Han nikket.

„Ja, vi skal nok finde Deres ven paa ‚Medusa’. La os komme avsted.”

„Jeg er ikke saa tillidsfuld som De, Bothwell. Igaarftes talte jeg med pashaen og —”

„Jeg tror ikke det har nogen betydning,” avbrøt han mig. „Det vil jeg ikke spille tiden med at tænke over. Den venter mange viktige saker paa mig.”

„Har De blandet politiet op i denne undersøkelse?”

„Naurligvis. Hvad ellers? Er De parat?”

Jeg rørte mig ikke.

„Nei. Isaafald blir jeg ikke med.”

„Hvad mener De?”

„Hvis De optrær som politi og ikke finder Punniston paa yachten saa blir pashaen ængstelig og forandrer sine planer.”

„Men vi finder ham naturligvis.”

„Saa kan De la mig faa vite naar De kommer tilbake.”

„Hvad mener De dog, mand?”

„Jeg har ingen bruk for politiundersøkelse, Bothwell —” og saa fulgte en ivrig diskussion, indtil han motstræbende gav etfer og det blev bestemt at vi to skulde gaa ombord som to toldfunktionærer.

Det forsinket os jo litt at skaffe de fornødne uniformer og han var meget irritabel.

„Alt dette er jo bare tidspilde,” skjændte han.

„Hvad gaar der av Dem idag? Hvis De ikke vil ha noget at gjøre med saken saa træk Dem tilbake.”

„Der er ikke noget iverien med mig; men da vi er sikre paa at finde Mr. Punniston paa yachten, saa er alt dette til ingen nytte. Naar vi finder ham —”

„Hvis vi finder ham, mener De. Det er meget mer sandsynlig at vi naar vi kommer tilbake opdager at pashaen ikke har ligget paa latsiden. Det er sandt — det maa ikke tillates at hans motorvogn forlater garagen idag.”

„Er der mer?” spurte han kort.

„Nei tak, ikke for øieblikket. Paa veien til stationen vil vi se indom garagen, og jeg vil tale etpar ord med Deres ven Ellicot.”

Han smilte haanlig, men det forhindret mig ikke i at utføre mit forsæt. Jeg forklarte saken for Ellicot, og han blev meget lei over at han hadde været benyttet av Mahmoud i en slik hensigt, saa han var straks villig til at gjøre hvad der blev ønsket av ham.

„Jeg skal telegrafere til ham at der er noget galt med automobilen og be om ordrer,” sa han, og vi ventet til der kom det svar at han ikke hadde bruk for vognen og at den skulde bli reparert næste dag.

„Jeg skal gjøre alt for at hjelpe Dem, kaptein Whimster,” sa Ellicot, da han viste mig telegrammet. „Jeg ønsker ikke at dette sted skal benyttes i slike øiemed.”

„Naa, er De tilfreds?” sa Bothwell haanlig da vi gik til stationen.

„Fuldstændig. Vi finder ikke Punniston idag,” sa jeg.

„Der er ingen saa overlegne som amatør-detektiver,” sa han med et spydig smil.

„Undtagen kanskje de professionelle —” og saaledes gav vi hverandre stikpiller det meste av veien til Southampton.

Bothwell hadde telegrafert til toldkontoret, saa saken var i orden, og straks efter vor ankomst gled vi gjennem vandet i en toldkutter. Da det var meningen at komme bak paa kapteinen paa „Medusa” seilte vi ikke like ut til yachten, men først til et fartøi som laa litt længer ute, opholdt os

der etpar minutter og anløp saa pashaens yacht paa tilbakeveien.

Kapteinen, en utlænding med et frastøtende utseende — hele mandskapet var utenlandsk — blev naturligvis forbauset, men motsatte sig ikke undersøkelsen, han erklærte bare at han ikke hadde nogen forbudte varer ombord og han tilbød at hjelpe os paa det bedste med undersøkelsen.

Det blev en meget gjennomgripende undersøkelse. Enhver krok, hvert et hjørne paa yachten blev gjennomset, hvert sandsynlig og usandsynlig sted gjennomført og ransaket, og Bothwell gjorde sit bedste for at vise mig at han hadde hat ret og jeg uret. Men der var ikke spor av Punnie, ikke saa meget som det mindste tegn paa at han nogensinde hadde sat sin fot ombord paa yachten.

Det var et nydelig, sjødygtig fartøi paa tre til fire hundre ton, fuldkommen istand til at trodse det ublide klima i Den biskayiske bugt og det lunefulde Middelhav. Den var ikke fuldt saa godt holdt som en britisk yacht; men den kunde kaste anker med et øiebliks varsel.

Det merkeligste ved den var arrangementet av passagerhyttene. Der var tre slike paa det øverste dæk, meget komfortabelt indrettet og færdige til at tas i bruk — og hadde ingen skytehuller.

Dette arrangement fortalte sin egen historie. De tre kahytter ovenpaa var til Mahmoud og hans to „gjester” Olna og Punnie; de skulde benyttes av disse, naar yachten var godt ute i sjøen og ingen fartøier var isigte, og de to nedenunder var til „gjestene” paa de tider, da der var sandsynlighet for at deres signaler kunde bli observert. Et meget omtænksomt arrangement som lignet pashaen.

Bothwell var meget misfornøiet med vort uheld. Han vedblev at forsikre at han trodde Punnie var ombord og gik villig ind paa forslaget om at hindre yachten i at stikke tilsjøs.

„Jeg skal tale med Gorton naar vi kommer til byen og faa vort arrangement offentlig bekreftet,” sa jeg, og det blev bestemt saaledes før vi forlot yachten.

Bothwell skjændte paa hele tilbakeveien over denne skuffelse.

„Det blir en lei historie for nogen av dem. De skal ikke holde mig for nar for intet,” sa han ærgerlig og vedblev paa denne maaten, indtil jeg sa noget om at jeg hadde en plan som vilde faa ham til at forandre sin.

„Hvad er det?” spurte han skarpt.

„Hold op med al denne skjænden, saa skal jeg si Dem det.”

„Jeg er færdig med det. La os høre.”

„Min mening er at kapteinen paa ‚Medusa’ ikke vet alt og at Punniston aldrig har været paa yachten.”

„Naa, saa De anser ham for en bra, uskyldig sjæl — med det ansigt?”

„Nei, det gjør jeg aldeles ikke, jeg mener tvertimot at han er en stor slyngel; men gamle Mahmoud er ikke av den slags folk at han lar flere folk end høist nødvendig være inde i hans bedrifter. Han har været forberedt paa at yachten blev undersøkt, og han har lagt sig det paa hjerte som jeg fortalte at Mrs. Ambrose hadde sagt, skjønt han lot som om han ikke brydde sig om det. Nei, han har bragt Punnie et andet sted der er mer skjult og der vil han holde ham, til han ogsaa kan faa Miss Meredith i sin vold. Først da blir de bragt ombord — sandsynligvis om natten — og saa seiler yachten med det samme.”

„Mener De at vi skal vente og fange dem paa sjøen?”

„Ja, som sidste utvei — men sandsynligvis før,” og saa fortalte jeg ham min plan. Den interesserte ham tilstrækkelig til at sette ham i litt bedre humør og vi tilbragte resten av veien med at diskutere alle detaljer.

Fra Waterloo begav vi os til garagen og hadde en lang konference med Ellicot som deltok i saken med liv og sjæl. Og saasart det var besørget, kjørte vi til Scotland Yard hvor vi skiftet klær, hvorpaa vi gik til Gorton.

Han var meget misfornøiet med at faa forretningsbesøk utenfor kontortiden; som regel beskjæftiget han sig aldrig med forretninger naar han var hjemme og foreslog at jeg skulde komme igjen næste dag paa kontoret.

„Jeg tror nok at De vil finde saken tilstrækkelig viktig til for en gangs skyld at

gaa utenfor regelen, Mr. Gorton —” og saa fortalte jeg ham kortfattet om „Medusa” og om den frugtesløse undersøkelse og at det var tydelig at yachten var bestemt til at seile med Olna og Punnie til Tyrkiet.

„Jeg kan virkelig ikke indse hvorfor jeg ikke likesaa godt kunde ha faat vite dette imorgen,” sa han grættent. „Skjønt jeg naturligvis gjerne vil vise Deres iver i denne sak fuld retfærdighet, kaptein Whimster.”

„Min hensigt med at komme hit iaften er at be Dem straks gjøre skridt til at ‚Medusa’ blir bevogtet av en kanonbaat og stanst, saasart den gjør forsøk paa at stikke tilsjøs.”

„Gjøre hvad?” utbrøt han næsten bestyrtet.

Jeg gjentok min begjæring.

„Det kan jeg tale med Dem om imorgen; for øieblikket bifalder jeg slet ikke det forslag.”

„Det er en paatrængende nødvendig fremgangsmaate,” sa jeg alvorlig.

„Kanske — efter Deres mening. Men jeg har saa ofte sagt Dem at man maa handle meget forsiktig i disse affærer. Men som sagt jeg vil tale med Dem imorgen.”

Jeg burde ha været forberedt paa dette, men jeg var det ikke og jeg blev sint.

„Hvis ‚Medusa’ stikker tilsjøs —”

Han avbrøt mig kort:

„De har mit svar. Vore departementer —”

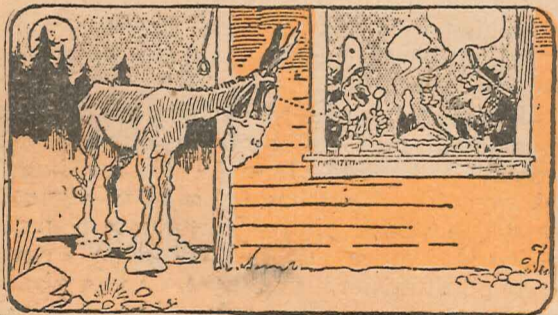
„Gid pokker hadde Deres departementer!” buste det ut av mig. „Godnat —” og jeg gik, opfyldt av vrede, men lettet ved tanken paa at jeg hadde git min vrede luft. Det var utalelig alltid at faa disse departementer stukket i næsen, hver gang noget alvorlig stod paa spil.

Jeg kokte endnu av sinne, da jeg naadde min bolig, hvor jeg til min forbauselse fandt Celia ventende paa mig; likblek og skjælvende, et bytte for den største sindsbevægelse.

„Gud være lovet at De endelig kom!” utbrøt hun fortvilet. „Olna er forsvundet og det er min skyld. Hvad skal vi gjøre? Hvad kan dette bety?”

Det kunde bare bety at Bothwell og jeg

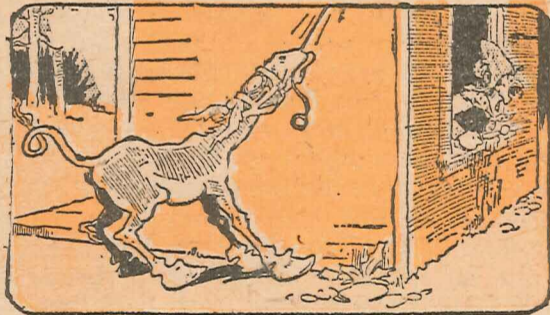
Buster Bill og hans muldyr.

1. Buster Bill og hans kammerat sat ved det aapne vindu og lot mat og drikke vedertafes retfærdighet, mens Bills trofaste muldyr stod utenfor og saa paa med sultne blikker.

2. „Er der ikke en liten bit til mig?” stod det tydelig at læse i dyrets ansigt, da det litt efter stak hodet ind gjennem vinduet. Men nei — den blev avvist. „Gaa med dig!”

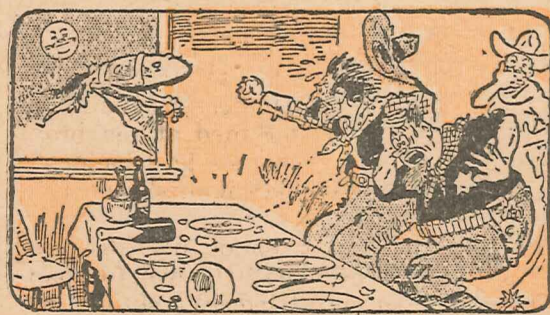
3. „Ja, ja!” tænkte dyret. „Han sa jeg skulde gaa. Men han sa ikke hvor jeg skulde gaa hen. Nu gaar jeg for en gangs skyld bort og trækker i klokketaug til brandallarmen.

4. Virkningen var overvældende. I største hast strømmet folk ut av huset med fylde vandbøtter. „Hvor er det, det brænder?” ropte de. Bak huset stod muldyret og kikket.

5. Og saasart alle folkene var gaat for at lete efter ilden, gik muldyret tilbords — der var god plads nu — Buster Bill og hans kammerat var ogsaa ute for at lete efter ilden!

6. Bare tomte fater stod paa bordet da de to sultne herrer vendte tilbake fra „ildebranden”. Og muldyret lo saa godt, som nu engang et muldyr kan le, mens Buster Bill skumlet.

var blit narret til at foreta undersøkelsen av yachten, og Mahmoud hadde benyttet vort fravær til at bortføre Olna.

En passende avslutning paa denne dag som hadde bragt saa bitre skuffelser!

XXVII.

En fez' værd.

Jeg svarte ikke noget paa Celias hysteriske utbrudd, men bad hende bare om at vente paa mig og gik ind til Mason.

„Mason, er pashaen hjemme?” spurte jeg.

„Ja, Sir. Jeg tror ikke han har været ute hele dagen; men efter Deres ordre var jeg borte etpar timer i eftermiddag.”

„Hvilken tid var det?”

„Fra tre til fem. Han var hjemme da jeg gik og ogsaa da jeg kom hjem.”

„Er det ganske sikkert?”

„Absolut, Sir. Jeg hørte ham tale.”

„Gaa ned og prøv paa at faa ut av Adams, om han har været ute i mellomtiden.” Saa vendte jeg tilbake til Celia. Den omstændighet at Mahmoud var hjemme gjorde saken mindre betænkelig, og det vilde være endnu bedre hvis han slet ikke hadde været ute.

„Si mig nu alt hvad De vet, Miss Mostyn,” sa jeg kort. Det faldt mig vanskelig at være høflig mot hende.

Hun begynte saa paa en lang, indviklet beretning om hvad der hadde hendt, og jeg fik ut av den at Olna hadde forlatt huset straks efter frokost og hadde sagt at hun vilde bli borte en time; saa hadde hun sendt et telegram med den besked at hun hadde møtt en bekjent og ikke vilde komme hjem til middag. Senere var der saa kommet et andet telegram, i hvilket hun meldte at hun var reist ut av byen og ikke vilde komme igjen før neste dag, men der var ingen grund til ængstelse og jeg maatte ikke faa vite noget om det.

„Har De telegrammene?”

„Nei. Jeg vet ikke hvor der er blit av dem.”

„La De merke til hvorfra de var avsendt?”

„Det faldt ingen av os ind at se efter det.”

„Da bør De heller gaa hjem, Miss Mostyn, og se om De kan finde telegrammene. Vi kan ikke gjøre noget uten dem.”

Hun svarte med en ström av lamentationer, bebreidet sig hvad hun hadde gjort for Mrs. Ambrose og forklarte at hun var blit narret, at hun angret ikke at ha tat notis av min advarsel og forsikret at hun vilde gjøre alt for at raade bot paa ulykken. Hun hadde vedblit til midnat hvis jeg hadde villet høre paa hende.

„Der er intet De kan gjøre, Miss Mostyn, undtagen at finde de to telegrammer, og jo før De kan gjøre det desto bedre —”

Saa fik jeg hende endelig paa dør, netop son Mason traadte ind for at bringe mig besked. Adams hadde været i hallen hele eftermiddagen og pashaen hadde slet ikke været ute.

Det var betænkelig nok, men ikke saa galt som det først hadde set ut til. Hvis Olna var i Mahmouds hender vilde han ikke ha ventet fem minutter med at faa bragt hende til „Medusa”. Og — han hadde jo sagt til Ellicot at vognen ikke skulde brukes den dag.

Men hvis han ikke hadde bortført hende — hvor var hun saa? Og hvorfor hadde hun betinget sig at jeg ikke skulde vite noget om det? Hun visste at jeg var den første Mostyns vilde underrette om hendes forsvinden. Jeg kom til den slutning at

hun, som jeg hadde tilskyndet hende til, frivillig var reist bort og hadde bedt Mostyns ikke si noget til mig om det, fordi hun ønsket at skaane mig for en nat, tilbragt i uro og ængstelse, og at hun senere vilde skrive til mig.

Denne formodning blev tildels bekræftet, da Celia senere telefonerte til mig at de hadde fundet de to telegrammer og at det første var avsendt fra Euston station og det andet fra Rugby. Neste morgen kom der virkelig et brev fra hende, stemplet Birmingham.

(Fortsættes.)

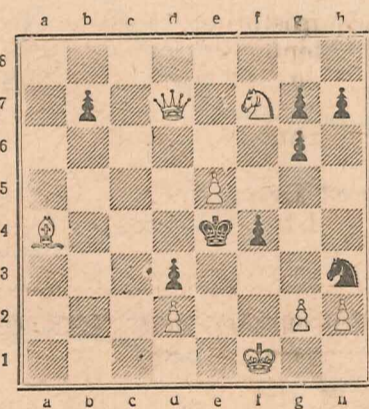
Løsning paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 38:

109. Dr. X i vinkjelderer: Denne opgave løses ved følgende resonnement: Naar en mand kjøpte et vist kvantum vin og en anden det dobbelte, som utgjorde resten, har den ene altsaa kjøpt 1/3 og den anden 2/3, og da der ikke maa tomnes om paa vinen, vet man at det solgte antal deciliter vin maa være delelig med 3. Deciliterantallet er angit paa tøndene iog utgjør 15, 31, 19, 20, 16 og 18. Tversummen av disse tal er 6, 4, 1, 2, 7 og 9, tilsammen 29. Ved at ta en av tøndene bort, skal der fremkomme en tversum, som er delelig med 3, altsaa enten 27, 24 eller 21. Det vil si at der skal borttas en tonde med taltversum 2, 5 eller 8. Den eneste tonde som har en av disse tre tversummer, er den med 20 deciliter. Følgelig er det den som inneholder 0 l. Øltønden er altsaa den som har tallet 20.

110. Automobilvæddeløpet: Det første man skal lægge merke til her, er den kjendsgjerning at ved et løp rundt en lukket bane maa der alltid være like-saa mange foran som bak en vilkaarlig utpekt vogn. Ti alle de andre er jo baade foran og bak. Man legger derfor 1/3 og 3/4 sammen, hvilket gir 13/12 og vet da at der ialt var 13 automobiler paa banen eller 12 foruten den hvite.

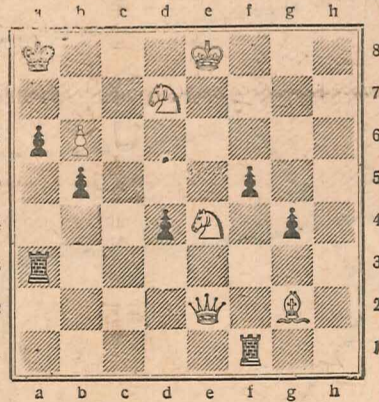
111. Logograf: Graat haar, gang, tang, taarn, Otta tog, Tora, horg — Hagtorn.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1866. Av K. Tranler, Böhmen. (Böhmisk schakklubs turn. 1899.) Sort: K, S, 6 B = 8 br. Hvit: K, D, 2 S, L, 4 B = 8 br. Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakopgave nr. 1867. Av J. Hartung, Rotterdam. („Tidsskrift för Schach“ mai 1921.) Sort: K 2 T, 5 B = 8 br. Hvit: K, D, 2 S, L, B = 6 br. Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1863.

1. D h 1 — d 1, K x e 5. 2. D d 1 — d 2. 1. . . . . K x g 5. 2. D d 1 — d 8 †. 1. . . . . g 4 — g 3. 2. h 2 x g 3 †.

Løsning av schakopgave nr. 1864.

1. D f 4 — b 4.

Løsning av bokstavkvadraten i forr. nr.:

R	I	G	I
I	V	A	R
G	A	M	A
I	R	A	N

Løsning av beregningsoppgavene i forr. nr.:

1. Etter 360 dagers forløp. 2. Tallene 56, 17, og 27. 3. Kulepyramiden inneholder ialt 358 kuler.

Løsning av gaaden i forr. nr.:

P — is — a = Pisa; Apis.

Gaade.

Hvorledes kan man av begyndelsesbokstavene av fem av aarets maaneder danne navnet paa en helt i den græske mytologi, og ved at omstille to bokstaver i hans navn forvandle det til et navn i det gamle testamente?

Trappegaade.

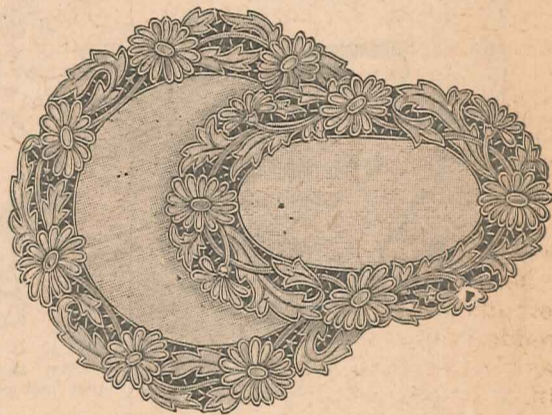
Bokstavene i denne figur skal ombyttes slik at der dannes fire ord som lyder likt i de lod- og vandrette rader. Ordene har følgende betydning: 1. Et gevant. 2. Guder. 3. Et kvindenavn fra det gamle testamente. 4. Et merke.

A	A	A	A	A
E	E	L	L	
R	R	R		
R	S			
T				

Beregningsoppgave.

Et kvadrat er inndelt i 9 felter. I de enkelte felter skal 56 mynter fordeles slik at det midterste felt blir frit, og saaledes at summen av myntene i lodret og vandret retning alltid er 23.

41de haandarbeide.

Servietter med broderi i prestekravemønster.

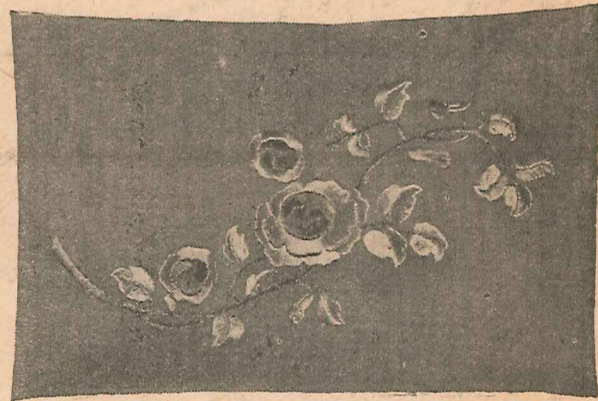
Den runde serviet er omtrent 36 cm. stor og den ovale er omtrent 34 cm. lang og 22 cm. bred. De broderes med mellemtint brodergarn paa fint hvitt lin i venetiansk søm.

Materiale til den runde serviet: Paategnet lin, garn, pris 3 kr. + porto.

Materiale til den ovale serviet: Paategnet lin, garn, pris 3 kr. + porto.

Faas gjennom vor broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiver“ paa side 28.

Sofapute av grøn boy.

Paa en pen mellemgrøn farve i boy broderes denne pute. Broderiet som bestaar av plattsom utføres i silke og uldgarn, idet man broderer rosene med to farver lila silke, og bladene med grønt uldgarn.

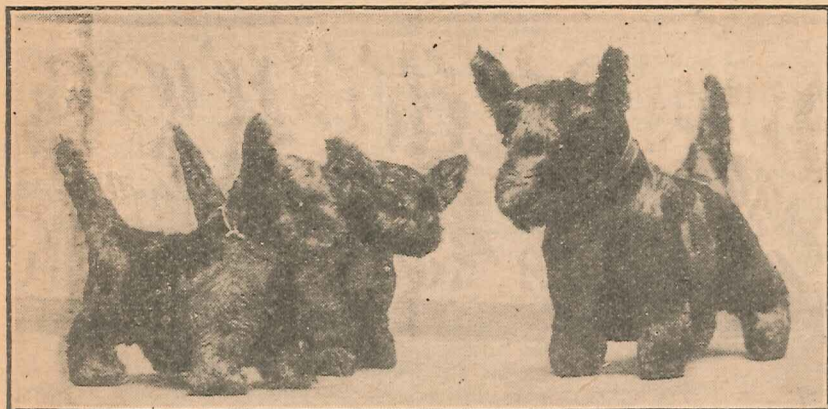
Størrelse 45 x 60 cm.

Materiale: 1 paategnet boy-pute med silke og garn, 8 kr. + porto. Bakside til puten 4 kr.

Faas gjennom „Allers Familie-Journal's“ broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiver“ side 28.

En hjemmelaget „Trofast“.

En tøihund som enhver kan sy og som vil bli barnas bedste leketøy.

I rækken av de smaa modeller til ut-stoppede dyr som fra tid til anden fremkommer her i bladet er vi nu naadd til hunden, barnas yndling blandt alle firbente skabninger. En liten „Trofast“ som den sees her paa fig. 8 er absolut ikke vanskelig at lage og vi tør sikkert love at den — naar den staar fiks og færdig paa gulvet — vil bli en udmærket lekekammerat for familiens yngste.

Hunden kan lages av sort eller brunt tøj, eller hvad man ellers har for haanden, men den vil se morsomst ut naar den syes av sort plysj.

Hvorledes den syes fremgaar av beskrivelsen under snitmønstret nederst paa

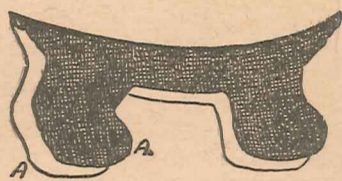

Fig. 2. De saaledes sammensyde stykker A yendes nu omkring den sydde søm saaledes at retsiden av tøiet kommer utover og vrangsidene altsaa indover mot hverandre.

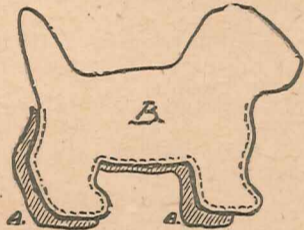

Fig. 3. Saa syes den ene av hundens sider fast til det første stykke, men nu med vrangsidene av tøiet utover.

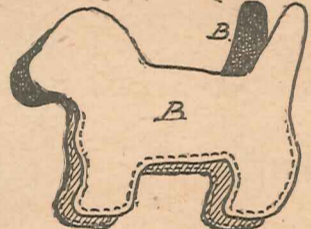

Fig. 4. Den andre side (B) av hunden er nu samlet og hodet skal derefter syes fast paa den motsatte side av stykket A.

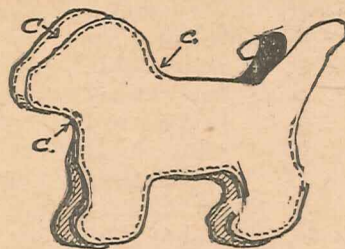

Fig. 5. Hundens underkrop og ben samles, og hodet skal derefter samles, ved at kilen, stykket C syes fast mellem sidesykkene, stadig med vrangsidene utover.

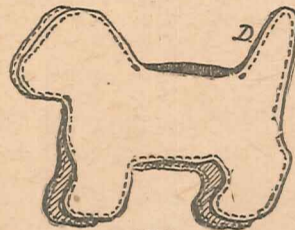

Fig. 6. Herefter syes hagen sammen, som det sees ved D i figuren og tilslut er bare ryggen aapen og gjennem dette hul vendes hunden, saa retsiden av tøiet kommer utover.

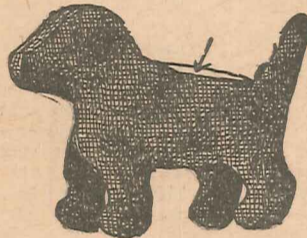

Fig. 7. Her er tøiet vendt, men det hul, hvorigjennem det vendes maa endnu ikke syes sammen, da hunden nu skal stoppes med vat, filler, høl eller hvad man ellers har at stoppe med.

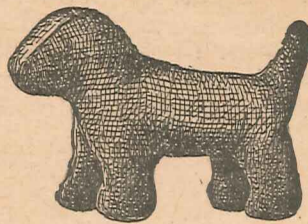
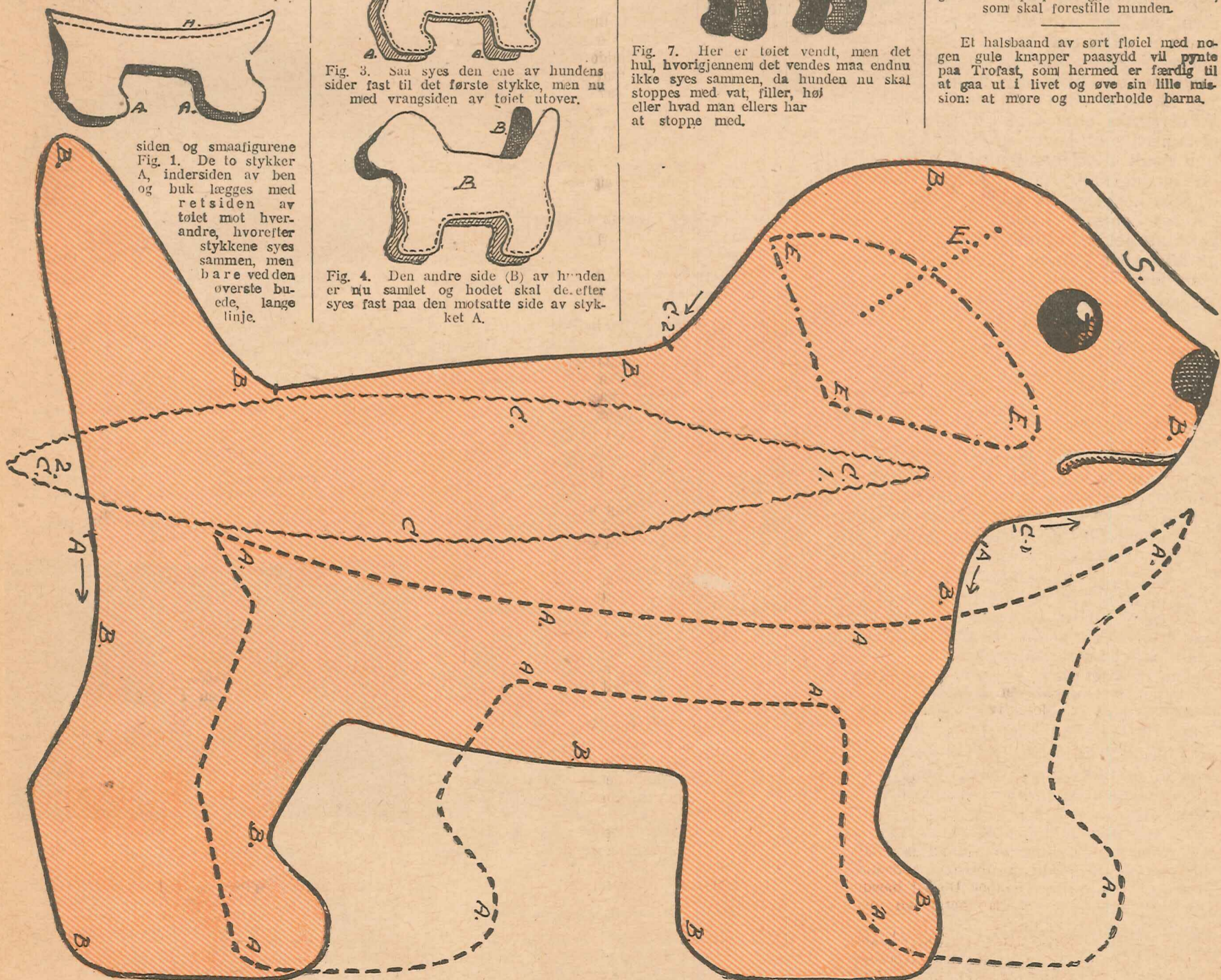

Fig. 8. Hunden maa stoppes rigtig godt, særlig i benene og der paasees at den faar en pen rund form og tilslut syes da hullet i ryggen, hvorigjennem den er stoppet, sammen.

Fig. 9. Ørene syes nu fast (ved den punkterte linje E paa mønsterarket) et par store sorte runde perler eller knapper syes fast til øine og med sort silke-traad syes nogen sting i spidsen av snulen og under denne syes med rødt garn en stripe paa begge sider av hodet, som skal forestille munden.

Et halsbaand av sort floid med nogen gule knapper paasydd vil pynte paa Trofast, som hermed er færdig til at gaa ut i livet og øve sin lille mission: at more og underholde barna.

Snitmønster til „Trofast“.

Paa denne tegning sees fire mønstre. A, linjen med de lange punkter, er indersiden av benene og buken. B, den fuldt optegnede linje, er siden av hunden, av hvilket der, likesom første stykke, klippes to. Det lange stykke C er snuten, panden og nakken og stykket E, to stykker, er øret. Disse fire mønstre overføres med blyant paa kalk- eller silkepapir, hvorefter de klippes ut og lægges paa tøiet, som helst bør lægges dobbelt, hvor der skal klippes to stykker av samme fasong. Bedst er det at tegne mønstret paa vrangen av tøiet med et tilspidset stykke kridt, men til kanten av alle mønstrene maa lægges 1 cm. av tøiet til sømningsmon, som det sees ved hundens snute, ved S.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Det mystiske skud.

Av Uel Key.

Manden blev fundet død i sit signalhus med en kule gjennom hodet.

Der er for tiden megen tale om gjennærfærd og aander. Nogen paastaar at de ser dem, andre sier at de føler dem og mange sverger paa at de hører dem. — Ja, jeg maa nu tilstaa at jeg har truffet paa alle mulige slags overnaturligheter og jeg har nylig oplevd et meget gyselig tilfælde — selv om det ikke netop er spøkelsesagtig — som er temmelig enestaaende. Er der nogen som har hørt tale om en uhorlig lyd? Er der ikke noget rædselsvækkende ved en saadan. Der er jo noget ganske motsigende i betegnelsen — hvorledes kan man opfatte en uhorlig lyd? Nuvel, jeg, professor Arnold Rhymer, specialist i overnaturlighet — man kan om man vil kalde mig den overnaturlige opdager — skal i det følgende nærmere forklare hvad jeg her har sagt.

Jeg sat en formiddag for en uke siden og gjennemgik nogen optegnelser i min leilighet i Whitehall Court, da en detektiv traadte ind. Jeg kjender ham godt, han heter Brown og er en meget skarpsindig og smart opdager.

„Godmorgen, Brown! — Glæder mig at se Dem! Gjælder det en lifen haandsrækning — hvad? Ja, hvad vilde dere sporhunder fra Scotland Yard egentlig gjøre hvis dere ikke kunde faa litt privat hjelp?”

„Ja, De har ganske riktig før hjulpet os ut av en større forlegenhet, hr. professor,” indrømmet han litt mut, „og jeg haaber De vil hævde Deres berømmelse, for jeg har netop en meget vanskelig sak til Dem.”

„Udmerket!” utbrøt jeg henrykt. „De vækker min appetit — for en sak som ikke frembyr nogen vanskelighet vilde jeg ikke gi en døit. Jo mer indviklet des bedre.”

„De har vel hørt om jernbaneulykken?” sa han.

„Affæren ved Sundbridge?” spurte jeg.

„Ja.”

„Nu — hvem har ikke det? — Det er jo et almindelig samtaleemne.”

„Jeg har faat overdrat at anstille undersøkelser angaaende mordet paa signalmanden.”

„De gaar altsaa ut fra at han er blitt myrdet?”

„Kan De se en anden forklaring? Manden blev fundet død i et signalhus med en kule gjennem hodet.”

„Husker jeg rigtig stod det i avisene at det var hans kammerat Withers, som ogsaa befandt sig der, som meldte det.”

„Nei, han oplyste at han ikke befandt sig i huset da ulykken skedde; han var begyndt at gaa nedover trappen da hans kammerat utstøtte et skrik.”

„Ja, men hørte han ikke knaldet av skuddet?”

„Det sverger han paa at han ikke gjorde.”

„Hvad har han forklart?”

„Noget ganske naturlig. Der blev telefonert til hans kammerat Jim Peck at toget hadde forlatt den sidste station. Han (Peck) var ifærd med at skifte sporet da det pludselig ringte paa telefonen. Peck satte røret for øret akkurat idet Withers gik ut; men han vendte sig om og spurte hvem som hadde ringt op. 'Stations-elektrikeren,' svarte han. Det var de sidste ord han hørte fra ham.”

„Hvem er denne elektriker?”

„En mand ved navn William Stern.”

„Hvilken bestilling har han?”

„At prøve de elektriske instrumenter og holde dem i orden.”

„Har De faat vite hvorfor han ringte ham op?”

„Ja, manden har været i forhør. Han forklarte at han var ifærd med at inspicere instrumentene i et signalhus længer nede ved linjen og at han telefonerte til Peck for at forvisse sig om at hans telefon var i orden.”

„Var det noget han pleide at gjøre?”

„En av juryen stilte det spørsmål. Det blev besvart bejaende.”

„Kjendelsen blev uavgjort av mangel paa beviser, ikke sandt?”

„Jo.”

„Forvisset De Dem om fra hvilken retning kulen var kommet?”

„Politiklegen konstaterte at den paa nær avstand var gaat ind gjennem panden og tvers gjennem hodet, hvorefter den var gaat ut gjennem det vindu hvorfra der er utsigt over linjen, som offeret vendte ryggen til da han stod ved telefonen.”

„Var der et tilsvarende hul paa den motsatte væg av signalhuset?”

„Det var der merkværdig nok ikke. Væggen bestod av halvtoms planker.”

„Det ser altsaa ut som om skuddet er blitt avfyrt inde fra huset?”

„Det mente vi ogsaa straks; men da der intet vaaben er fundet, synes dette at være umulig.”

„Fandt De kulen?”

„Nei, — skjönt vi har søkt meget omhyggelig efter den.”

„Ja, det hele ser virkelig meget besynderlig ut og det er altsaa derfor De vil ha mig til at prøve at finde ut av det?”

Han nikket.

„Det gjør De ogsaa ret i,” svarte jeg; „men da er det bedst at vi begynner med det samme. Jeg skulde ønske De var kommet til mig noget før.”

„Hvor vil De begynde paa Deres arbeide?” spurte han noget brysk.

„I signalhuset; det er mest rimelig at jeg der kan finde nogen løse traader flyvende omkring.” Uten at si mer tok han sin hat for at gaa.

„Saa møter jeg Dem ved Charing Cross om en times tid,” sa han borte fra døren. „Ved den tid gaar der et tog til Sunbridge.”

— — —
Vi kom til Sunbridge og efter en liten fortrolig passiar med stationsmesteren gik vi utover langs linjen, ned til signalhuset hvor mordet hadde fundet sted. Ved foten av trappen stod der en signalmand som øiensynlig ventet paa os.

„Goddag, Mr. Brown,” sa han, „stationsmeste-

ren telefonerte og sa at jeg skulde fa imot Dem og en anden herre, — værsgod, det er denne vei!”

„Det er Joe Withers,” hvisket Brown idet vi gik bakefter signalmanden opover trappen.

Da vi kom ind i signalhuset med dets skinnende metalstænger, saa vi en anden mand som stod og pudset haandtakene paa disse.

„Tom Bolton, mine herrer — min nye kammerat,” sa Withers. „Kompaniet har ansat ham i Jim Pecks plads.”

Bolton tok til luen da Brown og jeg nikket til ham.

„Jeg har tat professor Rhymer, en specialist, med,” sa Brown til Withers, „og jeg haaber han kan komme paa spor efter hvem som har myrdet Deres kammerat; han vil gjerne se sig litt om her.”

„Jeg haaber det vil lykkes Dem, Sir. Kan jeg være Dem til nogen hjelp?”

„Herren er velkommen — især hvis han kan fange den skurk som har gjort dette avskyelige stykke arbeide. Stakkars gamle Jim; han var en sjelden god kammerat og jeg har tat mig meget nær av hans død.”

„Ja, jeg kan forstaa at det har været et haardt slag for Dem,” sa jeg, „men jeg skal gjøre alt hvad jeg kan for at opdage forbryderen.”

„Vil De besvare etpar spørsmål?” sa jeg. „Allerførst vil jeg gjerne se telefonen, ved hvilken Peck mottok sin sidste opringning.”

Withers viste mig et litet apparat som stod paa en hylde over stængene, omtrent i høide med en middelsstor mands hode. Under avsenderen, en liten avlang kasse — fandtes klokken og en skiveformet mottager hang ved siden.

„Er dette den sedvanlige type?” spurte jeg.

„Nei, ikke helt, Sir — dette her er en stedfortræder — Mr. Stern tok den rigtige nod for en ukens tid siden for at reparere den, og satte denne isteden.”

„Mr. Stern? — Det er stationselektrikeren — ikke sandt?” spurte jeg likegyldig.

„Jo, Sir — en meget dygtig mand. Jeg hadde rigtignok aldrig merket at der var noget iveien med apparatet, men han mente at der manglet noget ved det, derfor tok han det selv ned og satte op dette isteden.”

„Men Mr. Stern hører vel til de overordnede — han er da ikke almindelig arbeider?” spurte jeg.

„Nei, bevares, Sir, han er rigtignok en meget dygtig elektriker og mener en god del om sig selv, og han har mange andre elektrikere under sig.”

„Jeg synes det er merkelig at han har nedlatt sig til selv at ta apparatet ned og sætte et andet op istedenfor at la en av elektrikerne gjøre det.”

„Det synes jeg ogsaa, Sir, men da Mr. Stern er noget eksentrisk tænkte jeg ikke nærmere over det. Desuten er det noget knapt med arbeidsfolk for tiden og derfor var det ganske naturlig at en av de overordnede tok en haand i med.”

„Har Mr. Stern været her siden Peck blev skutt?”

„Nei, Sir, men han kan komme naar det skal være.”

„Paa en av sine sedvanlige inspektioner?”

„Ja, Sir, eller for at bytte telefonene.”

„Jeg tror jeg vil undersøke denne litt nøiere,” sa jeg. „Har De en liten skruetrækker ved haanden?”

„Ja, her er en, Sir,” svarte han idet han trak en verktøikasse frem.

Jeg gik bort til apparatet og begyndte at løsne skruene i kassen.

Da forstykket av denne var skrudd fra, studset jeg uvilkaarlig.

„Se her,” sa jeg i en dæmpet tone til Bown, „ser De noget merkelig?”

Han stirret paa apparatet nogen faa sekunder.

„Nei, det maa jeg tilstaa jeg ikke gjør,” sa han, „men jeg har ikke noget kjendskap til denslags mekanismer.”

„De kan da ialfald se den lille metalsylinder der,” sa jeg.

„Ja, det er vel en del av mekanismen,” sa han.

„Det er netop det det ikke er, Brown,” sa jeg. „Se nu godt paa den; De kan kanskje komme til at avlægge ed paa at De har set den.”

„Godd — jeg skal ikke glemme den,” sa han noget forbauset.

Jeg pleier alltid at ha min lommekodak med mig; den tok jeg nu frem og tok et bilde av apparatet under gode lysforhold. Derefter stak jeg kodaken i lommen igjen og skrudde forstykket paa apparatet.

Withers iagttok mig meget opmerksomt; jeg vendte mig mot ham og sa:

„Jeg behøver vel ikke at be Dem om ikke at si noget til Mr. Stern om at vi har undersøkt apparatet — og heller ikke til andre. Det er meget nødvendigt at det blir holdt strengt hemmelig.”

„Nei, De kan stole sikkert paa mig i den hensende, Sir,” sa Withers, „jeg vil gjerne gjøre hvad jeg kan for at faa den skjændige morder grepet.”

„Det kan jeg godt forstaa,” sa jeg, „og De hjelper os bedst ved atic.”

Brown, som hittil hadde holdt sig diskret tilbake, bemerket nu pludselig:

„Jeg ser at rutselom kulen gir igjennem er blitt erstattet av en ny.”

„Ja,” sa Withers, „den blev sat ind for en ukes tid siden.”

„Hvilken av rutene var det?” spurte jeg.

Signalmanden viste mig den.

„Saa er det bedst vi ser os om litt utenfor,” sa jeg.

„Det nytter ingenting,” sa Brown mut, „jeg og en av mine mænd har grundig undersøkt, men vi søkt linjen derute, men vi kunde ikke finde spor av kulen.”

„Det er ingen grund til at vi ikke skulde gjøre et nyt forsøk,” sa jeg og begyndte at gaa nedover trappen, fulgt av Brown.

Jeg gik tvers over sporene og stanset like overfor det vindu som kulen var gaat igjennem. Herfra kunde jeg akkurat saavidt skimte det øverste av telefonapparatet.

Withers iagttok mig inde fra signalhuset. Da jeg vendte mig om la jeg merke til en telegrafstolpe som stod en meter fra mig.

„Har De en stige ved haanden?” ropte jeg, grepet av en pludselig idé.

„Ja, Sir, jeg har en henede!”

„Vil De komme hitbort med den?”

Han kom med stigen og jeg bad ham stille den op mot telegrafstolpen, hvad der forbauset ham ikke saa litet. Brown vedblev at være meget taus, men jeg kunde se at han ved sig selv var meget interessert i hvad som foregik.

Med blikket stivt fæstet paa stolpen gik jeg langsomt opover stigen og da jeg var kommet op i høide med det omtalte vindu, opdaget jeg til min store fryd et litet hul i stolpen. Jeg tok frem min lommekniv, som var forsynt med en krok til at trække sten ut av hestehov med, og i løpet av faa sekunder lyktes det mig at faa trukket ut en liten, flattrykket blyklump.

„Jeg kan ikke lykønske Dem med Deres undersøkelsers grundighet, Brown,” sa jeg, „for her har jeg nu fundet kulen.”

Han saa meget slukøret ut, men jeg tror han var glad over at der var gjort en ny opdagelse.

Jeg stak blyklumpen i min vestelomme og gik ned av stigen.

„Hvad har De saa isinde at gjøre videre?” spurte Brown.

Jeg tænkte mig litt om før jeg svarte, derpaa sa jeg:

„Hvis jeg ikke husker feil saa var der en regjeringskurer blandt passagerene paa det forulykkede tog, men han slap uskadt fra ulykken.”

Brown nikkede bekræftende.

„En saadan kurer medfører jo i regelen meget vigtige dokumenter,” fortsatte jeg, „og dette forklarer kanske at toget gik av sporet.”

„Muligens,” indrømmet han med en skuldertrækning, „men jeg er mest tilbøielig til at tro at mordet skyldes en privat hevnmot Peck.”

„Hvorfor mener De det?” spurte jeg.

„Morderen valgte signalhuset til sin forbrydelse, fordi det laa bekvemt avsides, og jeg antar at det er et tilfældig sammenstøt av avsporingen av toget fandt sted paa samme tid.”

„Jeg synes sandelig at det er et utrolig spil av skjæbnen, hvis disse to begivenheter rent tilfældig er foregaaet akkurat paa samme tid, — desuten — har De nogen grund til at tro at Peck hadde en saadan fiende?”

„Min formodning støtter sig paa,” sa Brown meget selvsikker, „at Peck var en ven av de faa tjenestemænd som ikke vilde delta i jernbanestriken for kort tid siden og De vet hvor ilde slikt blir optat av kammeratene.”

„Det kan der jo være noget i,” sa jeg, hvorefter jeg vendte mig til Withers og spurte: „Hadde De ikke tid til at dreie paa haandtaget og skifte sporet?”

Det lot til at manden tok sig meget nær av dette spørsmaal.

„Det spurte de mig om ved forhøret ogsaa,” sa han, „men saken var at jeg blev saa alterert da jeg saa min kammerat ligge der, at jeg helt tapte besindelsen. Jeg trodde ikke trakts at han var død, skjönt jeg kunde se at det var et fælt saar, for blodet strømnet ut av hans hode. Jeg maa bekjende at jeg ikke skjænktes sporskiftet en tanke, og desuten var der mest rimelighet for at han allerede hadde skiftet det. Det løp helt rundt for mig, og det eneste jeg tænkte paa var at komme Peck tilhjelp; men saa hørte jeg pludselig en hvinende fløiten nede fra stationen og et forferdelig brak — og da var det forsent.”

„Ja, men var der ikke en signalstander borte ved sporskiftet ogsaa?” spurte jeg.

„Jo, men den kan ikke lokomotivføreren ha lagt merke til. Det var meget taaket den aften. Han blev forresten ogsaa dræpt ved ulykken.”

„Det hele synes at ha været en ophobning av sammenstøt,” sa jeg, „Vet De hvor denne Stern bor?”

„Ja, Sir, i Park Road nr. 8, like ved stationen.”

„Og hvor langt er der herfra til det signalhus hvorfra han telefonerte til Peck?”

„Omtrent en kilometer paa den andre side av stationen og etpar kilometer herfra.”

„Det er bedst vi gaar derover med det samme,” sa jeg henvendt til Brown. „Naar vi passerer stationen kan De skaffe os tilladelse fra stationsmesteren til at gaa ind i det andre signalhuset.”

„Javel, hr. professor, det skal jeg,” svarte han. Efter at ha takket Withers for hans assistance og endnu engang paalagt ham taushet, begav vi os hen til stationen.

Vi fik uten vanskelighet tiladelse av stationsmesteren til at betræ det andre signalhus. Det var mindre end det første og bare en mand hadde vakt der. Det var en ældre mand, som mottok os meget høflig.

„Stationsmesteren har vel allerede telefonert til Dem om at vi vilde komme?” sa jeg da vi traadte ind.

„Ja, Sir, det er vel de to herrer som er her angaaende ulykken nede ved stationen?”

„Ja,” svarte jeg, „vi vilde gjerne gjøre Dem etpar spørsmaal.”

„Bare spør, mine herrer; men jeg maa gjøre Dem opmerksom paa at her er ikke skedd nogen feil, for jeg passer bare signalene paa den andre side av stationen.”

„Det vet jeg,” svarte jeg, „men det er bare signalmandens død som interesserer os, og De

kan kanske gi os litt oplysning om den sak ogsaa. Hadde De vakt da ulykken skedde?”

„Ja.”

„De var ikke alene her?”

„Nei, Mr. Stern var her ogsaa.”

„Kommer han her ofte?”

„Ja, ikke saa sjelden; han er jo ansat i selvskapet.”

„Det vet jeg. Hvad foretok han sig da ulykken skedde?”

„Han prøvde telefonen,” — her pekte han bort paa telefonapparatet.

„Ringte han op nogen bestemt?”

„Ja, Sir, den stakkars Jim Peck — han som blev skutt. Han vilde prøve hans apparat sa han.”

„De sier: „sa han”. Har De nogen grund til at tvile paa, at det var sandt?”

„N—e—i, Sir, — ikke andet end at han var litt underlig og jeg tror heller ikke at der var noget iveien med telefonen.”

„Hm! Var han længe derinde?”

„Omtrent et kvarter.”

„Lot det til at han var urolig eller ængstelig?”

„N—e—i, Sir — men han var temmelig ærgerrig over en cigar han røkte paa.”

„Hvad vil det si?” spurte jeg.

„Han kunde ikke faa den til at brænde ordentlig. Han vedblev at rive av fyrstikker og bande over den hele tiden.”

„Kastet han den saa fra sig tilsidst?”

„Nei, han fortsatte at holde i munden og han stod endnu og tygget paa den da han ringte op den stakkars Jim.”

I dette øieblik var der noget som strøk sig opad mit ene ben og da jeg skottet ned saa jeg at det var en stor sort kat.

„Hei, pus!” utbrøt jeg, idet jeg bødde mig ned og strøk den over ryggen. „Er den Deres?” spurte jeg signalmanden.

„Ja, Sir, jeg har hat den længe; det er et snildt, fromt dyr; jeg har bare set den rigtig sint en gang.”

„Hvornaar var det?”

„Det var sandelig netop den aften vi taler om, like efter at Mr. Stern hadde ringt op Peck.”

„Hvad skedde da?”

Med strittende haar og hale for katten rundt i rummet.

„Jeg trodde katten var blitt splittergal. Pludselig begyndte den at mjaue og hvæse og fare omkring herinde.”

„Meget merkelig,” sa jeg. „Og den har aldrig gjort det før?”

„Nei, aldrig.”

I det samme kom jeg til at se paa gulvet like foran telefonen og la merke til at plankene ikke sluttet tæt sammen, men at der var store aap-

ninger paa omtrent en tommes bredde mellem dem.

„Hvor hurtig forlot Mr. Stern huset her efter at han hadde telefonert til Peck?“ spurte jeg.

„Like efter at vi hadde hørt brakket der borte fra stationen løp han ditbort for at se hvad der var paaferde. Jeg kunde ikke gaa herfra; det var mot reglementet.“

„Hadde han da cigaren i munden endnu?“ spurte jeg.

Manden tænkte sig om, saa kom han pludselig i tanker om det og svarte:

„Nei — nu husker jeg det — han maa ha mistet den herinde — jeg har i alfald ikke set den og den var utrøkt — og jeg feier selv gulvet her hver morgen.“

„Kan jeg ikke komme nedenunder?“ spurte jeg, grepet av en pludselig tanke.

„Jo, Sir; døren er rigtignok laast, men nu skal jeg ta nøkkel.“

Han lukket op en skuf, tok frem en nøkkel og gik foran nedover trappen. Der var mørkt dernede; men jeg tok frem min lommelykt og begynte at lete blandt det rot som laa omkring paa jorden. Jeg fandt, ogsaa snart den gjenstand som jeg hadde haabet at træffe paa — en halvt utrøkt cigar, som rimeligvis var faldt ned mellem en av sprækkene i gulvet.

Jeg tok den op og stak den i lommen, hvorefter vi igjen gik op.

Heroppe i dagslyset undersøkte jeg omhyggelig mit fund og saa snart at det var en attrap — ialfald delvis. Ti den brændte ende var en havanacigar, som kunstfærdig var sammenføiet til en anden halvdel — et hult træstykke, omsvøpt med et tobaksblad. Det hele var en utmerket camouflage for en stor cigar, som ogsaa hadde „mavebelte“, bærende navnet paa en kjendt tobaksfabrik.

Jeg tok frem min lommekniv og splittet forsigtig træhylstret. Inde i det laa et ganske tyndt metalrør.

„Hallo! Hvad er det?“ spurte Brown.

„Det kan jeg ikke si endnu,“ sa jeg og begynte at se nøiere paa det.

Det var ikke tykkere end en tyk heklennaal og omtrent fem centimeter langt, hult og aapent i begge ender med et V-formet indsnit paa den ene side, som gav det likhet med en fløite. Uvilkaarlig tok jeg det mellem læbene og blaaste sagte. Jeg frembragte ingen hørlig lyd; men jeg for sammen ved at høre en spøkelsesagtig jammer bak mig. Den kom fra den sorte kat, som med strittende haar og hale for rundt i rummet som om den var gal.

Med stor forbauselse betraktet Brown og signalmanden dyret.

„Det var da besynderlig!“ utbrøt den sidstnevnte. „Akkurat slik var det ogsaa den skapte sig da Mr. Stern var her sidst.“

Katten blev dog snart roligere, men den fortsatte at gaa stirrende og mistænksomt omkring paa gulvet.

Brown sendte mig et skarpt, spørrende blik.

„Kan De gi nogen forklaring paa dette?“ spurte han.

„Kanske,“ svarte jeg litt reservert; „men før jeg drister mig til en endelig forklaring, vil vi avlægge Mr. Stern en besked.“

Ti minutter efter banket vi paa døren hos Mr. Stern og en ældre kone lukket op.

„Er Mr. Stern hjemme?“ spurte jeg.

„Nei, Sir, han reiste for en times tid siden og kommer ikke igjen før imorgen.“

Dette var en stor skuffelse for mig og konen maa ha læst det i mit ansigt, for hun tilføiet:

„Det gjør mig ondt, Sir; men kan jeg ikke si Mr. Stern en besked?“

Dette spørmaal gav mig en ny ide.

„Faar jeg lov at skrive et brev inde i hans arbeidsværelse?“

„Ja, saa gjerne, Sir.“

Vi blev ført ind i et litet arbeidsværelse, temmelig tarvelig møblert, men dog forsynet med et stort skrivebord med skaper, hvor jeg tok plads.

„Vil De være saa venlig at gi mig et ark papir og en konvolut?“ sa jeg til konen.

Hun skyndte sig ut og kom straks etter tilbake med det jeg ønsket.

„Skulde der være noget andet De ønsker, Sir,“ sa hun, „saa vær saa venlig at ringe paa klokken. De undskylder nok at jeg gaar; jeg

staar akkurat midt i en strykning.“

Jeg var særdeles tilfreds med at faa værelset overlatt til uforstyrret bruk; jeg takket hende derfor meget og tilføiet: „Jeg har en hel del at skrive til Mr. Stern, saa det varer kanskje et helt kvarter. Jeg skal ringe saasnt jeg er færdig.“

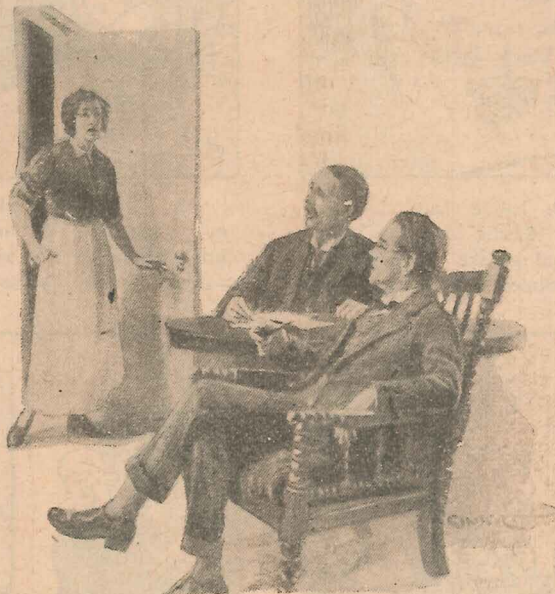
„Det er godt, Sir, saa skal jeg komme og lukke Dem ut.“

„Naa, Brown,“ utbrøt jeg saasnt hun var gaat, „sæt Dem nu ned og skriv et brev, — det er temmelig likegyldig hvad De skriver. Stern er aabenbart kommet underveir med vor ankomst og har gjort sig usynlig. Kanske det er Withers nye kammerat som har advaret han, — jeg har ikke megen tiltro til den herre. Men vi maa i alle tilfælder efterlate et brev til ham, om ikke for andet saa for at undgaa vertindens mistanke.“

„De mener da vel ikke at Stern har noget med Pecks mord at gjøre?“ utbrøt Brown.

„Jo det mener jeg rigtignok,“ svarte jeg.

Meget tankefuld tok Brown sin fyldepen og satte sig til sit arbeide, mens jeg tok frem en bundt dirker for at lukke op skrivebordskuffene som var laast. Jeg aapnet den ene efter den andre, men fandt intet av betydning. De indeholdt mest breve, han hadde mottat, og flere var skrevet paa fremmed sprog. Jeg be-

Pludselig gav de sig til at skrike og jamre som om de var blitt ganske sindsforvirret.

gyndte at frygte for at min søkning skulde vise sig frugtesløs, da jeg kom til den sidste skuf. Men saasnt jeg aapnet den, blev jeg belønnet med at se et litet telefonapparat, maken til det jeg hadde set i det første signalhus.

Jeg fik frem min lommekniv og fik hurtig skrudd forstykket fra. Til min store tilfredshet fandt jeg indenfor en liten cylinder, svarende til den andre. Da jeg hadde skrudd den løs, opdaget jeg at den indeholdt to ompundne traadledninger, hvis ene ende var fæstet til bakstykket av telefonapparatet, mens de andre ender gik ind i det indre av cylinderen. Da jeg trak denne helt ut fra bakstykket, faldt der ut av den en liten patron, som indeholdt en kule, til hvilken traadendene var fæstet.

„Se her!“ utbrøt jeg.

Brown løp bort til mig.

„Nei, se!“ utbrøt han. „Det er jo akkurat maken til det vi saa i signalhuset.“

„Bare med en undtagelse,“ svarte jeg. „Der var ingen patron — eller rettere: vi saa den ikke; men den findes sikkert nok inde i cylinderen; der findes dog ingen kule i den, for den ligger i min lomme.“

„De har ikke set altsammen!“ utbrøt Brown pludselig og da jeg fulgte retningen av hans blik opdaget jeg en liten metalæske nede i skuffen.

„Vær forsiktig,“ sa han, da jeg tok den og løftet loket av. Den var fuld av patroner med vedhengende traadledninger.

Brown rynket panden; men pludselig fik han et uttrykk som om der gik et lys op for ham.

„Saa fik jeg allikevel ret!“ utbrøt han triumferende. „Skuddet er blitt avfyrt inde fra signalhuset.“

„Hvilket signalhus?“ spurte jeg.

„Det hvori mordet fandt sted, naturligvis.“

„Det er en stor feiltagelse; men —“

„Nei, hør, vet De hvad, hr. professor!“ avbrøt han mig. „De vil da vel aldrig paastaa at det blev avfyrt fra det andre huset — over to kilometer derfra?“

„Jo, det paastaa jeg netop.“

„Det faar De aldrig mig til at tro!“

„Det tror jeg allikevel, bare De vil skjænke mig Deres udelte opmerksomhet litt.“

„Nuvel — la os høre!“ sa han tvilende.

„De husker at Withers svor paa at han ikke hadde hørt lyden av noget skud?“

„Ja.“

„Nuvel — jeg skal nu bevise at han talte sandhet og at skuddet blev avfyrt fra det andre signalhuset.“

Jeg tok min pennkniv og pillet kulen ut av patronen og over i min hule haand. Med kulen fulgte et kornet pulver av grøn farve.

„Har De nogengang set dette stof før?“ spurte jeg.

Han rystet paa hodet.

„Det er et utenlandsk eksplosionsstoff, kjendt under navnet N. P. O., og jeg har tilfældigvis truffet paa det før. Det som særkjender dette stof er, at det er meget vanskelig at faa det til at eksplodere. Man kan slaa paa det med en hammer og utsætte det for en elektrisk gnist uten at det antændes. Det kan bare bringes til at eksplodere ved ett middel og det er at man utsætter det for rystelsene fra et meget stort antal lydsvingninger — saa stort et antal at det menneskelige øre ikke kan opfatte tonen, som imidlertid som De har erfart kan opfattes av et katteøre. Lyden kan frembringes ved en fløite av en særlig konstruktion. Stoffet kan ikke gjøre os nogen skade i en rifle eller en revolver, men det besidder en overordentlig stor sprængkraft. Det eksploderer uten nogen lyd og —“

„Men du gode Gud, hr. professor!“ utbrøt Brown. „Nu har jeg aldrig hørt paa maken. Aldrig har jeg oplevd noget lignende. Men jeg kunde ha stor lyst til at se apparatet i virksomhet.“

„Det kan meget let ske,“ sa jeg idet jeg tok det op, tilikemed en patron som jeg stak ind i cylinderen, hvorefter jeg skrudd den paa i den rigtige stilling. Derefter tok jeg frem en stol, paa hvilken jeg anbragte apparatet, etter først at ha fæstet traadene som gik ind i patronen til ytterveggen av apparates kasse.

„Ta nu telefonen og hold den slik at det lille hul som De ser findes paa bakveggen peker like mot kaminen,“ sa jeg til Brown, hvorefter jeg tok den lille fløite mellom læbene og blaaste sagte i den.

I det samme hørte vi et litet klask mot kaminen og saa en liten blyklump springe tilbake fra den og falde ned paa gulvet; men næsten i samme øieblik for vi sammen ved at høre nogen gjennemtrængende, jamrende lyd inde fra det borteste av leiligheten.

„Hurtig, Brown!“ utbrøt jeg. „Læg apparatet ned i skuffen igjen!“

Han gjorde dette, mens jeg sprang bort til skrivebordet og grep hans pen. Det var ikke et øieblik for tidlig; for i det samme traadte vertinden ind, ganske rædselslagen og blek.

„Men Gud, mine herrer, hvad er det som gaar for sig? Mine stakkars katter er blitt splitter gale! De sat ganske rolig ute i kjøkkenet, men pludselig gav de sig til at skrike og jamre som om de var blitt sindsforvirret og —“

„De er vistnok blitt rolige igjen nu,“ sa jeg. „Nu er jeg straks færdig med mit brev og da skal jeg ringe efter Dem.“

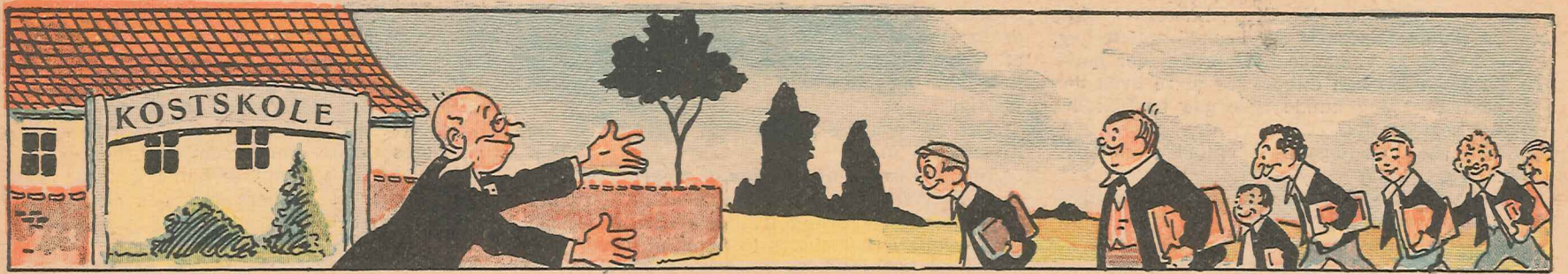
Den gode dame tok imot mit vink og gik. —

Der er ikke mer at fortælle. Stern blev arresteret da han var ifærd med at gaa ombord paa et skib som gik til Frapkrike. Han hadde dokumenter paa sig som beviste at han var spion, utsendt for at opsnappe depecher fra kurerer som var i regjeringens hemmelige tjeneste og det var derfor at han hadde faat toget til at løpe av sporet ved at dræpe signalmanden som passet sportskiftet. Heldigvis kom kureren velbeholden fra ulykken, i motsat fald var hans depecher blitt stjaalet. Sterns forbrydelse blev fuldt bevist og han blev dømt til at hænges.

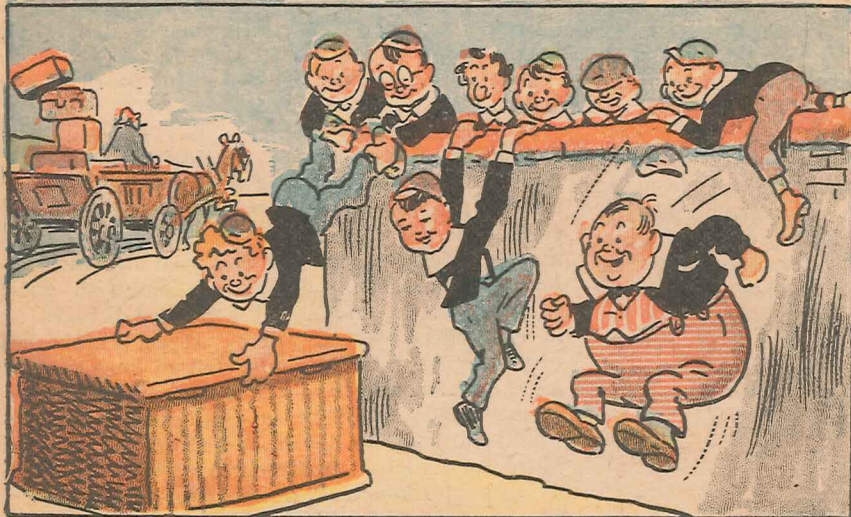
„Dette beviser tydelig faren ved at ansætte utiændinger i slike stillinger,“ sa jeg til Brown den dag da Stern blev henrettet.

„Det er jeg enig med Dem i,“ svarte han.

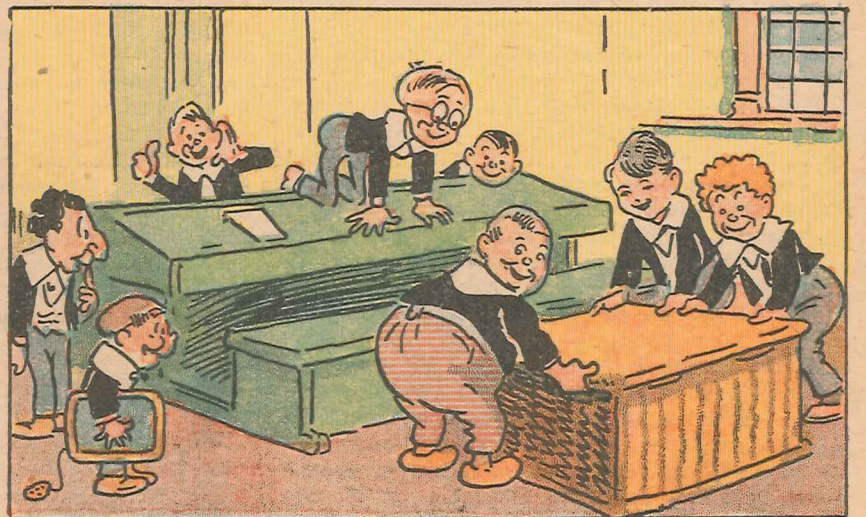

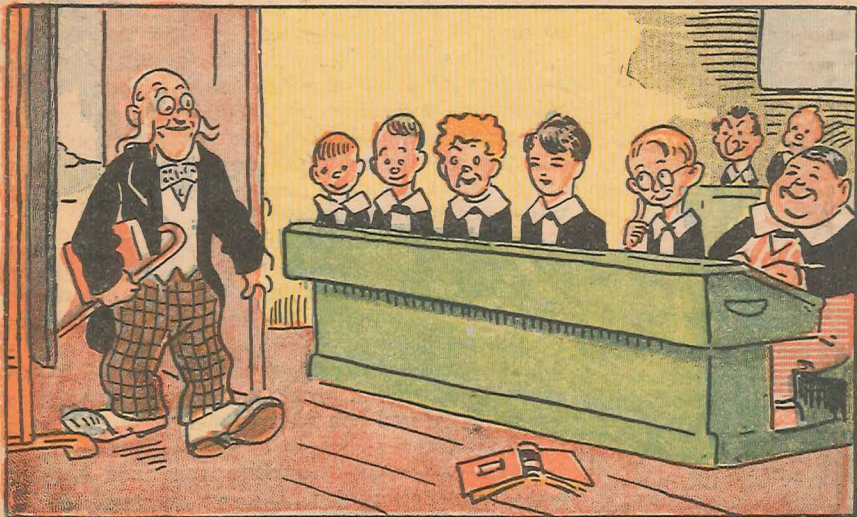
Av en kostskoles annaler. En time i „tapperhet“.

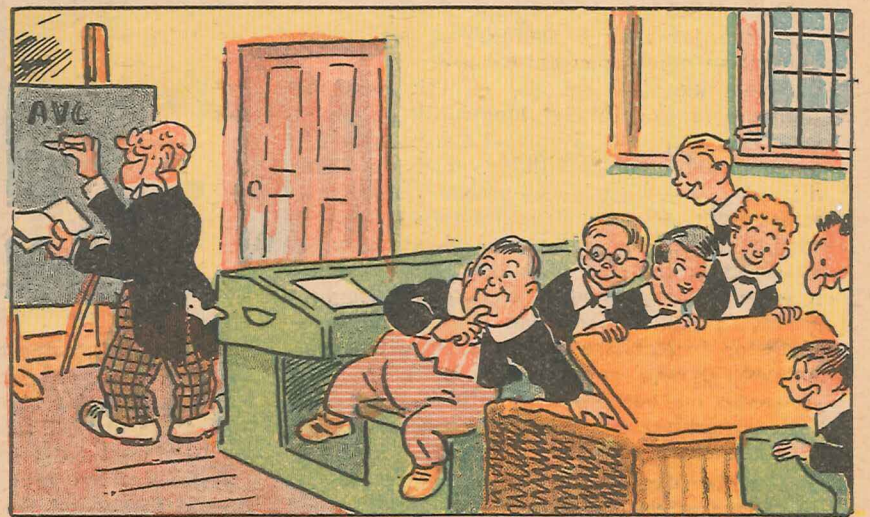
1. Det var ikke noget under at denne kostskole hadde faat stort ry for livlighet, ti det gik som oftest meget livlig til. Særlig det nye kuld, som var kommet efter sommerferien, udmerket sig ved ganske overordentlige anlæg for livlighet. Den første dag de var paa skolen, fik de fat i en kuffert, som var tapt fra en vogn.

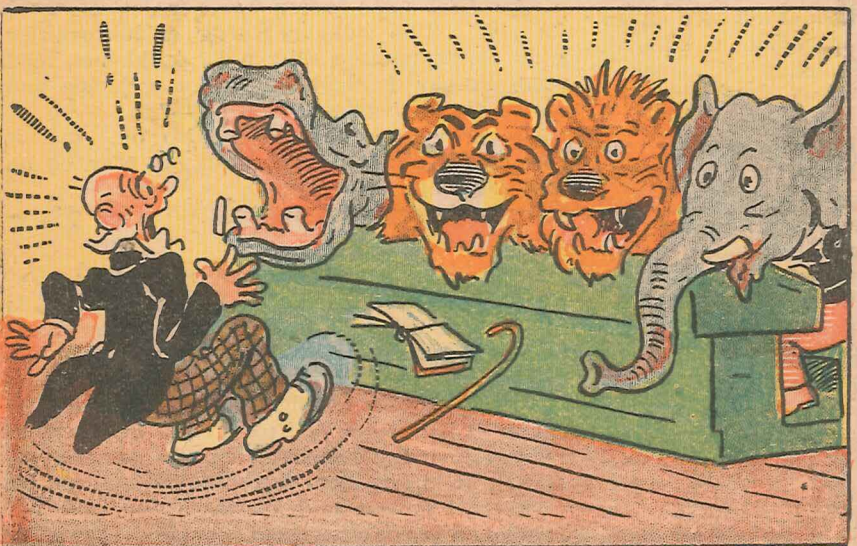
2. De hadde sittet bak skolemuren allesammen og set kufferten falde av. Men ikke en av dem hadde faat den tanke at rope paa kusken. Derimot hadde de alle som en været enige om at sløpe kufferten op i klasserørelset for at undersøke dens indhold. Og hvad var der i den?

3. Dette maatte foreløbig være en hemmelighet. For bedst som de stod og frydet sig over alle de morsomme ting som var i kufferten, hortes der trin i gangen og et øieblik efter traadte magister Linton ind, venlig hilsende: „Godmorgen, gutter!“ Naa, slik saa har ut, den gode magister! Igrunden rigtig morsom!

4. „Vi pleier gjerne her paa skolen at begynde den første time med en liten lektion om tapperhet!“ sa magister Linton. „Tapperhet er en dyd, som fra de ældste tider har udmerket vore kjække forfædre. La os følge i deres fotspor og utvikle det personlige mod, dristigheten, uforsædtheten, kort sagt . . .!“

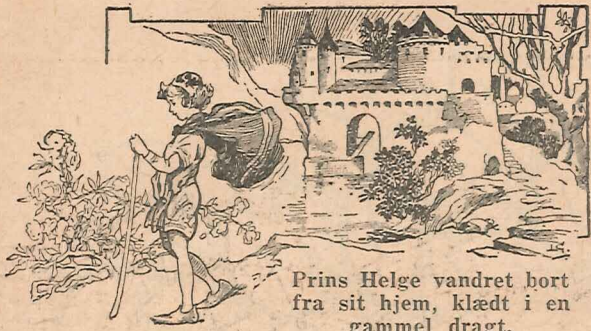

5. Ja, kort sagt: da den gode magister, som hittil hadde vendt ryggen til guttene, nu vendte sig om, saa han noget, som i høi grad satte hans tapperhet paa prøve, nemlig en række glubende, vilde dyr paa guttenes pladser ved pultene. Den forvandling forstod han ikke. Hvor kom de vilde dyr fra?

6. Istedenfor at anstille en undersøkelse paa stedet foretrak den gode magister at flygte, fulgt paa vei av guttenes muntre: „Vi skulde jo høre om tapperhet idag, hr. magister!“ Og nu vel læseren hvad der var i den famøse kuffert: Rekvisitter til en dyrepantomime i cirkus! Det skulde magister Linton bare ha visst!

Prins Helge vandret bort fra sit hjem, klædt i en gammel dragt.

Den fortryllede sten.

Der var engang en konge som hadde syv sønner og den ene var mer ødsel end den andre undtagen den yngste søn, prins Helge.

Han var alltid tilfreds med tarvelige klær og beskedne fornøielse og han holdt mere av en frisk blomst end av den mest straalende edelsten.

Men de seks ældste prinser foragtet prins Helge og forlangte hver dag finere klær og mere kostbare retter at spise, til kongen næsten ikke hadde penger tilbake og var ganske ulykkelig over hvortledes fremtiden skulde bli.

Da prins Helge, som holdt meget av sin far, saa dette, gikk han hen til ham og sa:

„La mig reise bort, kjære far, saa har du en mindre at sørge for. Jeg kan leve lykkelig ute i skogen og bygge mig en barhytte der og de vilde dyr og fugler, som er mine venner, bryr sig ikke om at jeg er fattig klædt og bare har larvelig mat at spise.“

Lillebror sitter ganske stille og hører historier.

kongen ikke høre tale om det, for den yngste søn hadde alltid været hans yndling, men da kongen visste at de andre alltid var misundelige paa prins Helge, gav han sit samtykke.

Nu vandret prins Helge bort fra sit hjem, klædt i en gammel, slitt dragt og med en solid stav i haanden. I lommen hadde han et eneste guldstykke, det var alt kongen kunde undvære.

Han var meget bedrovet, men mente han hadde handlet paa bedste maate, for det var en meget vakker prinsesse som ofte hadde besøkt prinsene, og de seks ældre prinser hadde erklært at hun vilde gifte sig med en av dem, naar de bare blev litt rikere, saa hendes far kunde bli tilfreds.

Da hun første gang kom paa besøk hadde prins Helge talt med hende og han var kommet til at holde saa umaaelig meget av hende; men hans brødre hadde forsikret ham om at prinsessen var forfærdet over hans fattige dragt og ikke mer vilde ha noget med ham at gjøre.

Derfor hadde han holdt sig borte fra hende, men skjønt de fortalte at den yndige prinsesse Yrsa foragtet ham, kunde han ikke glemme hvor yndig hun hadde smilt til ham. Mens prinsen nu tænkte paa hende og sin gamle far, gikk han dyper ind i skogen og da han fandt nogen omstyrte grantrær, gav han sig til at sløpe dem sammen, for at bygge en hytte av det.

Men netop som han trak et meget stort og tungt træ tilside, aapnet jorden sig og en dverg sprang frem, idet han utbrøt:

„En av mine fiender veltet dette træ over indgangen til min hule og jeg kunde ikke selv faa det bort og slippe ut. Men du har befridd mig og som belønning vil jeg gi dig denne fortryllede sten. Naar du gnir den ru side mot et

eller andet, saa blir det større, saa længe du gnir.

Idet han sa dette forsvandt han, men prinsen saa en rund hvit sten falde like foran sine føtter. Han tok den op og puttet den i lommen, men i det samme kom en turteldue flyvende og satte sig ned foran ham.

Prinsen saa nu at duens ene ben blodde og han tok frem sit lommestørkle og forbandt saaret, mens duen sat ganske stille og kurret.

I det samme fikk han stenen i haanden og han gned med den ru side bortover fuglens ryg, idet han tænkte:

„Jeg vilde ønske denne fuglen var stor nok til at bære mig!“

I det samme vokste fuglen og vokste og vokste til den var stor nok til at bære ham, den bredte vingene ut og kurret noget som prinsen forstod:

„I slottet paa den lille ø, som ligger i den fortryllede sjø, den vakreste jomfru du finde kan, — hun venter der sin redningsmand!“

Prinsen steg straks op paa fuglens ryg og den fløi mange mil, til de naadde en sjø og midt ute i den laa en ø med en gammel borg.

Ved bredden av sjøen stod et skilt, hvorpaa der var skrevet:

DEN FORTRYLLEDE SJØ.

„Kongen har fornærmet en grusom heks og hun bortførte prinsesse Yrsa til den lille ø. Men det forbydes at forsøke paa at frelse hende, da alt som kommer i berøring med sjøens vand forvandles til sten.“

„Er det prinsesse Yrsa?“ utbrøt prins Helge. „Men, kjære fugl, da maa du bære mig over til hende.“

Fuglen adlød og snart stod han ved

borgen paa øen, en dør gikk op og prinsessen kom ham imøte.

„Jeg vil heller frelses av dig end av nogen anden,“ utbrøt prinsessen og rakte ham haanden. Saa steg de begge op paa fuglens ryg og fløi hjem til prinsessens far.

Der blev de mottat med stor glæde og prinsen bad kongen komme med at. Nu kastet han guldstykket paa jorden og gned paa det med stenen og det vokste og vokste til der laa en vældig klump guld foran kongen. Nu var prins Helge rik nok til at gifte sig med prinsessen.

Men de skulde ogsaa ha et slot at bo i, og det var ikke gjort i en fart at faa bygget et slikt. Han tænkte meget paa dette uten at kunde finde paa nogen tilfredsstillende løsning. Men en dag kom en handelskar vandrende, og blandt andet solgte han de nydeligste smaa dukkeslotter. Da gikk det med et op for prins Helge hvad han skulde gjøre. Han kjøpte et dukkeslot av handelskaren, og saa stilte han det op paa en vakker plads i skogen. Derefter begynte han at gni det med stenen, idet han ønsket at det maatte bli saa stort som et almindelig slot. Det varte da heller ikke længe før hans ønske var opfyldt og slottet stod der med høie murer og et stort utkikstaarn. Nu hadde de hus færdig til indflytning, og saa blev alt gjort istand til bryllupsfestlighetene. Der blev indbudt baade høi og lav fra øst og vest.

Hans far og de seks ældre brødre kom ogsaa til brylluppet, men de seks prinser reiste hjem igjen da det var forbi. De kunde ikke taale at se hvor heldig deres bror hadde været og hvor godt han hadde faat det. Den gamle konge reiste dog ikke, han blev boende hos sin søn og prinsesse Yrsa i deres nye slot og der levde de alle lykkelig og turtelduen bodde alltid hos dem.

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 17. oktober. — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar to kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 118.

Hvor lang er vindeltrappen utenom det gamle taarn?

Det var en liten by hvor man ikke rigtig trodde paa at dr. X's ry var velfortjent. Saa skrev man til ham om han vilde komme derned for at man selv kunde prøve hans dygtighet. Og dr. X møtte op. Byens bedste regnemester var blitt utset til at lede prøven, og efter megen spekulation førte han dr. X ut til et gammelt taarn og sa til ham: „Hvor lang er vindeltrappen utenom taarnet?“ Dr. X saa paa taarnet og konstatererte at det hadde form som en stor cylinder, utenom hvilken der førte en vindeltrap som snudde sig nøiagtig 2 ganger rundt taar-

net, idet den endte ovenfor like over det sted, hvor den begynte nedentil og trappen hadde samme stigning i hele sin længde. Dr. X spurte derefter, hvor høit taarnet var, og svaret lød: 18 meter. Endelig spurte han, hvor stor taarnets omkreds var — trappen ikke iberegnet —, og der blev svaret: 12 meter. Da dr. X hadde faat disse opplysninger, var det et øiebliks sak for ham at be-

Lommepenge-opgave nr. 119.

Hvor gammel blev den berømte græske matematiker Diofantos?

Paa sin sidste reise til Egypten erhvervet dr. X den berømte græske matematiker Diofantos' interessante gravsten, som nu er indmuret i væggen i hans laboratorium og hver dag samler skuelystne skarer foran sig. Denne gravsten er som sagt meget interessant, idet dens indskrift indeholder en opgave. Det angis i den, at i $\frac{1}{6}$ av sit liv var

svare det stillede spørsmål om vindeltrappens længde. Og da man senere maatte trappen, viste det sig at dr. X hadde regnet rigtig. Fra den dag av tvilte man der i byen ikke mer paa dr. X's dygtighet. Men var det egentlig grund til at være imponert? Skulde ikke en av læserne kunne besvare spørsmålet likesaa godt som dr. X? Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 120.

Logograf.

1. 3. 4. 5.

Byrder bærer jeg, og ofte store, særlig ned ad elv og bæk, og kanske du selv har været undertiden paa mit dæk.

12. 6. 14. 8. 16.

Nævn mig nogen, som ei frygter mine hvasse, skarpe klør,

Diofantos barn, i $\frac{1}{12}$ yngling, og da der var forløpet $\frac{1}{7}$, blev han gift. Fem aar efter fikk han en søn. Denne søn døde, da han hadde naadd halvdelen av færens alder, og fire aar efter døde Diofantos selv. Hvor gammel blev han?

Om lommepenger se ovenfor.

slaar jeg dem i en og anden, tror jeg nok at snart han dør

16. 4. 5. 11. 10. 11.

Skjønt det var for flere tusen aar tilbake, da jeg kjek tronedet paa kongesæte, kjendes mine ansigtstræk.

1. 2. 16. 4. 5. 13. 7. 15.

Hist i landet, hvor ved vinter storken med de røde ben spanker om, der kan du finde denne, reist av store sten.

4. 11. 9. 8. 11. 12.

Om man end lar ildens luer slikke opad mig, da vil

de mig ikke gjøre skade, — er det ei et sølsomt spill

3. 4. 5. 5. 10.

Der paa væggen, her paa bordet vil dit øie træffe mig, og i mig der ser man kanske et portræt av mig og dig.

12. 13. 9. 10. 12.

Søk til fjerne østen, hvis du dette land besøke vil, Men husk paa, at det for andre holdes lukket nøie til.

4. 7. 4. 5.

At den mand som her jeg nævner fikk et navn saa kjendt som faa, vil du sikkert selv indromme, hvis de tal du kan forstaa.

12. 2. 1. 8. 16.

Næsten alt hvad du kan finde her i bladet, stort og smaa, bærer præg av os, — ja, det er ganske sandt, indrom det blot.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16.

Hvis du har en saadan været og hat det fornødne mod, vilt berømte oldtidsminder skuet du da for din fot.

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for oppgavene i nr. 38:

Opgave nr. 109: Marie Kloster, Skogly pr. Bergen, 5 kr.; Einar Diedrichsen, Lieland i Ofoten, 2 kr.; Harald Kristiansen, Tomtegaten, Lillehammer, 2 kr. Opgave nr. 110: Nils Kaarfold, Bødal pr. Faaberg st., 5 kr.; Kristofa Frisvold, Bjergveien 11, Aalesund, 2 kr.; Ole Vaalandsmyr, Bøilestad pr. Arendal, 2 kr. Opgave nr. 111: Sigurd Rasmussen, Hoksnes, Sem pr. Tonsberg, 5 kr.; Bertha Giertz, Skanselien 1, Bergen, 2 kr.; Paul F. Ryen, Langesgt., Lillehammer, 2 kr.

Løsningene paa oppgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 44. — Løsningene paa oppgavene i nr. 38 findes i dette nummer side 19. — Besvarelsene paa oppgavene i dette nummer maa være dr. X ihænde inden 17. oktober og brever med løsninger adresseres slik:

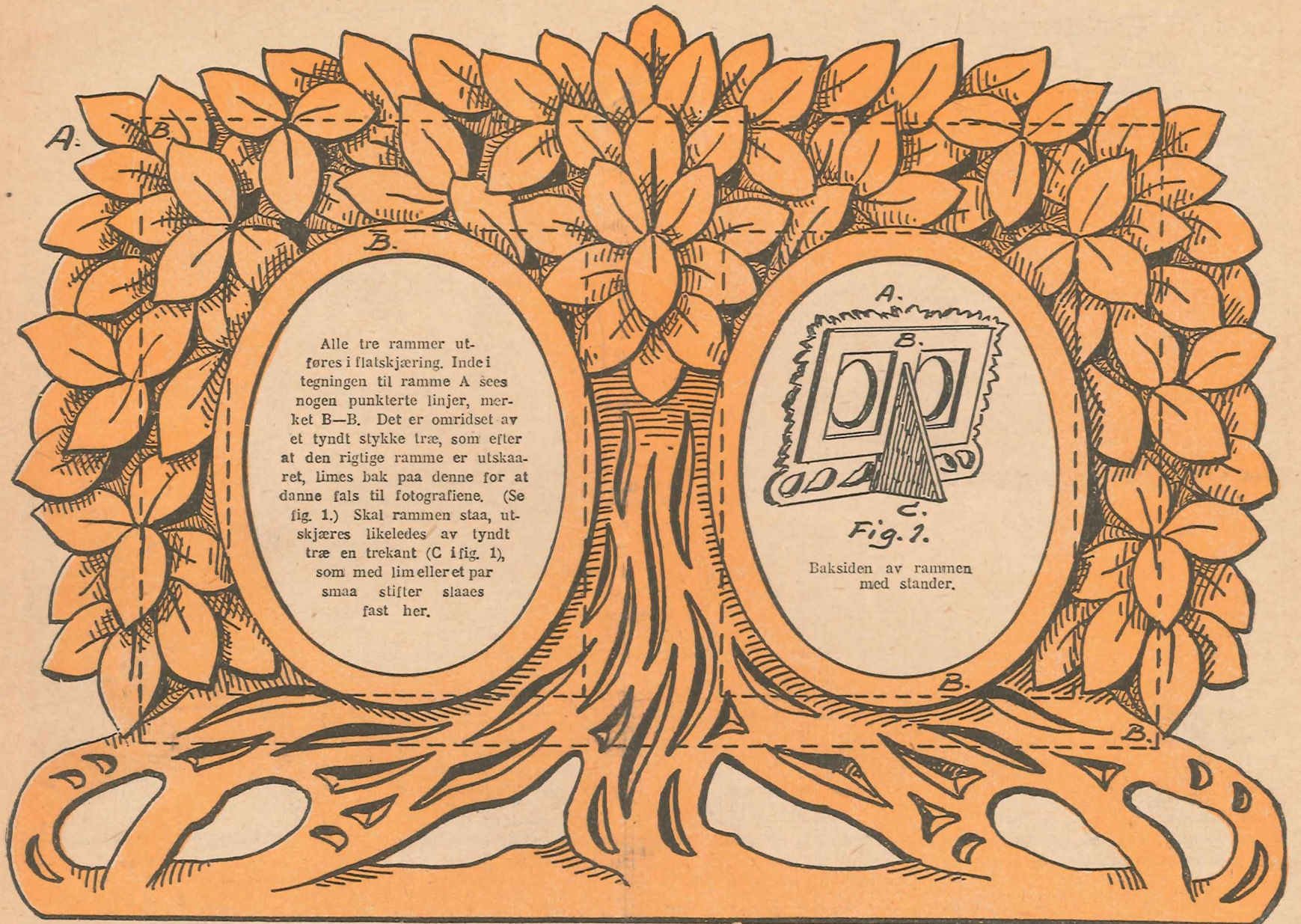
Til dr. X (41),

„Allers Familie-Journal“, Kristiania.

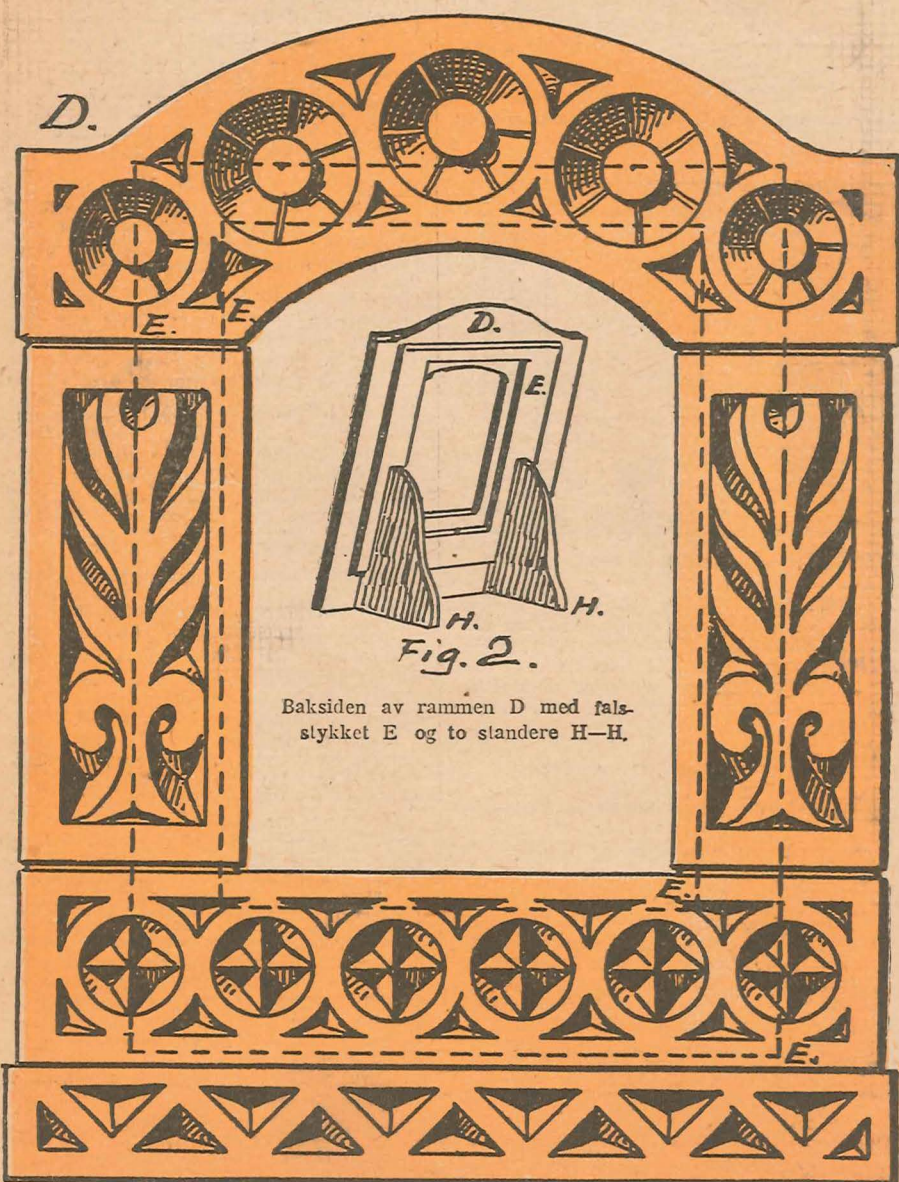

Fotografi-rammer av linoleum.

Et let og underholdende husflids-arbeide som alle kan utføre.

Alle tre rammer utføres i flatskjæring. I den tegningen til ramme A sees nogen punkterte linjer, merket B—B. Det er omridset av et tyndt stykke træ, som efter at den rigtige ramme er utskåret, limes bak paa denne for at danne fals til fotografiene. (Se fig. 1.) Skal rammen staa, utskjæres likeledes av tyndt træ en trekant (C i fig. 1), som med lim eller et par smaa stifter slaas fast her.

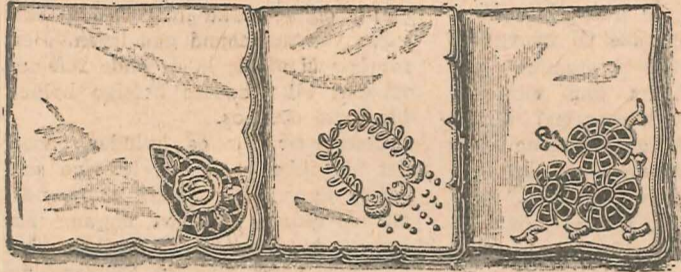

**HVAD DER INTERESSERER
DAMERNE.**

Tre lommestørklær med let broderi.
(Hertil hører bill. 2—7.)

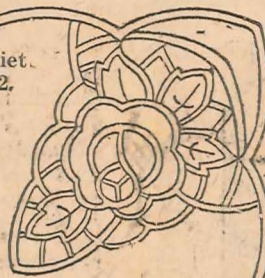
Broderiene som pryder disse tre forskjellige lommestørklær tar sig godt ut og er hverken vanskelige eller sene at sy. De bestaar hver av et motiv som broderes i et hjørne av lommestørklæ-

Bill. 2—4. Tre lommestørklær med let broderi.

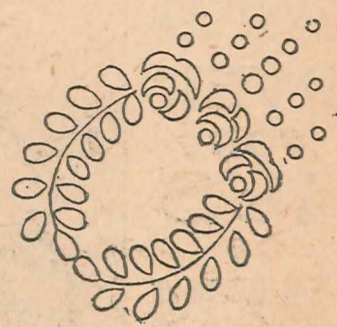
det, samt en række knaphulstunger der omgir alle fire sider. Man klipper lommestørklærne av fin, hvit batist eller lin saa de blir 30 cm. store; paa det første broderes saa i venetiansk broderi rosenmotivet som overføres efter mønsteret bill. 5, paa det andet syes grenene som dannes av

Bill. 5. Mønster til broderiet paa lommestørklædet bill. 2. Naturlig størrelse.

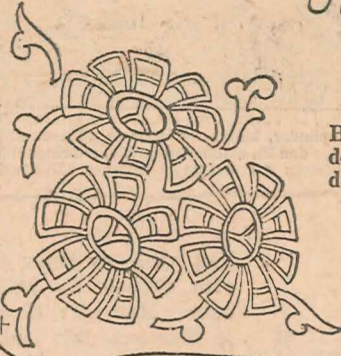

engelske huller samt plattsømsrosene efter mønsteret bill. 6, mens det tredje er utstyrt med et margueritemønster, som syes i moderne hulfroderi. (Se mønsteret bill. 7.)

Materiale: Paategnet lin, garn, pris kr. 2.00 + porto pr. stk. gjennem „Allers Familie-Journals“ broderiavdeling, Storgt. 49, Kristiania. (Se bestillingssedlen paa side 28.)

Bill. 6. Mønster til broderiet paa lommestørklædet bill. 3. Naturlig størrelse.

Bill. 7. Mønster til broderiet paa lommestørklædet bill. 4. Naturlig størrelse.

Speil i barneværelset.

I barnas sykeværelse bør speilet henge saaledes at den lille patient ikke kan se sig deri. Man har ofte hat det tilfælde, at barnets fatasi er blit ophidset saa at feberen er steget. Likeledes bør

man fjerne ur som tikker med en sterk lyd, da dette øver en skadelig virkning paa det irriterte nervesystem.

B.N.

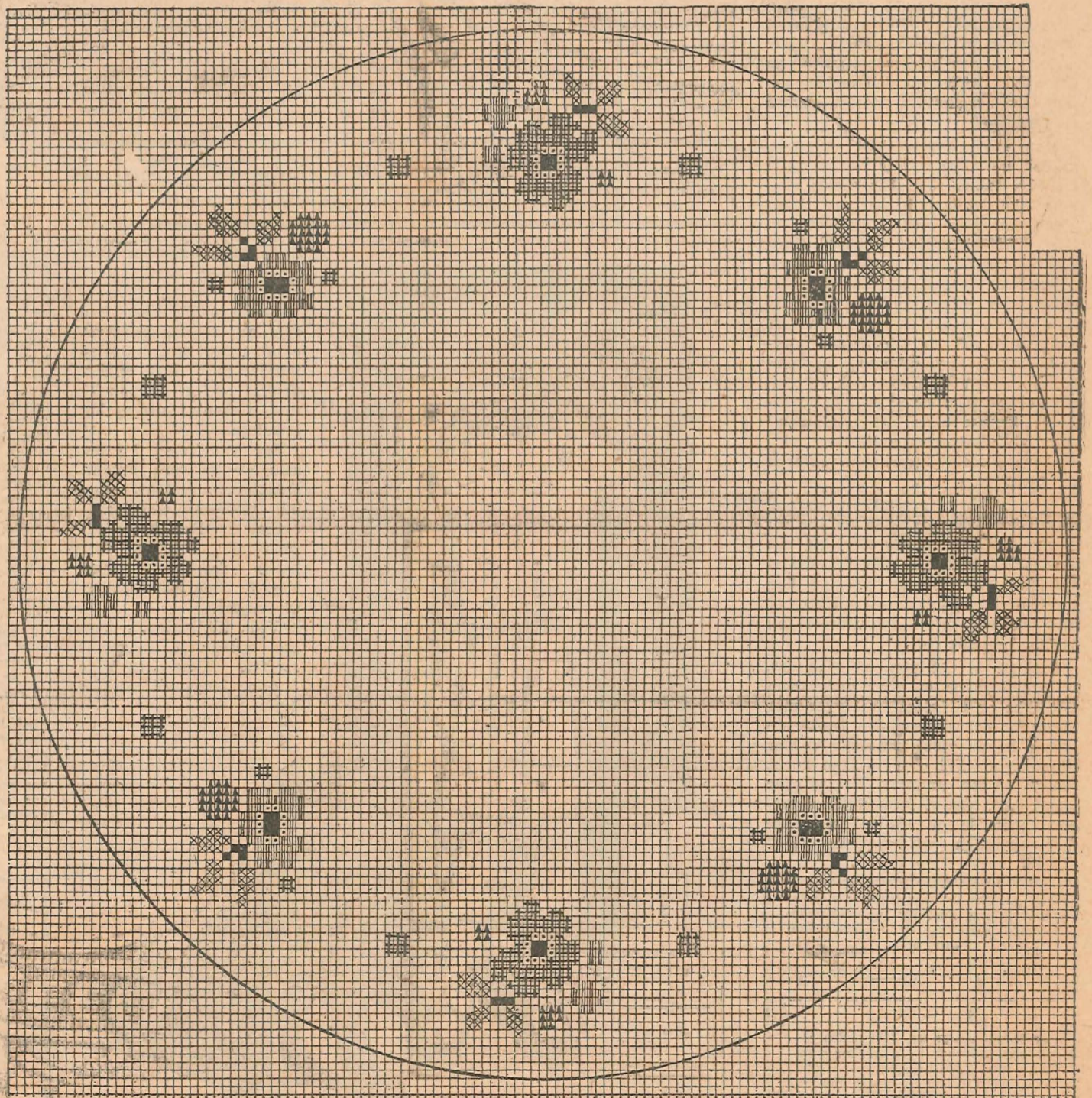
A.B.

K.M.

B.L.

Bill. 1. Typemønster til det største, runde stykke av den broderte servanbesætning i forrige nummer.

Tegnforklaring: ■ sort, ▲ grøn, ▲ lila, ⊕ blaa, □ gul, || rød.

**RAAD-
GIVER
FOR
HUS
OG
HJEM**

Historiske huser og minderike hjem.

Hvor Alfred Nobel kom til verden. Det var i huset i Norrlandsgatan i Stockholm, at den store opfinder, kultur- og fredsven, stifteren av Nobelprisen første gang saa dagens lys den 21. oktober 1833. Mellem vinduet tilhøire og hovedfacaden har Nobelstiftelsen latt opsætte en marmortavle til minde.

Tankesynder.

Vi tar os omhyggelig ivare for at gjøre noget galt, men at feile i tankene tar vi ikke saa nøie. Det er jo ikke skedd noget endnu, det svæver kun saa at si i luften, det kan gjøres godt igjen. Men naar vi prøver os selv nøie, kommer vi til et helt andet resultat. Ogsaa i tankene kan vi begaa store synder. Her taler vi ikke ut fra en strengtroende fromhet om tankesynder, men i simpel menneskelig forstand uten at nevne samvittighetens straf. Samvittigheten er jo vort mægtigste vern naar vi holder paa at gjøre noget galt, den holder os tilbake paa det sidste trin, men den melder sig ikke altid naar vi i tanken begaar en uret.

Mange vil ganske vist indvende, at det kan ikke regnes for en synd hvad vi endnu ikke har gjort; men maa ikke det gode vi har undlatt at gjøre betragtes som en feil som vi ikke kan gjøre god igjen? Hvor meget mer da ikke de onde tanker.

Det var en syk som vi vilde besøke, men veiret var saa daarlig. Saa tænkte vi: „Pyt, det er da ikke saa farlig, om jeg først gaar imorgen. Jeg lovt ganske vist at komme idag, men jeg finder nok en undskyldning.“ Fjerner vi os i dette tilfælde kanskje ikke fra sandheten? Gjør vi ikke noget galt, naar vi i tankene undlater noget som vi kunde ha gjort?

Eller vi har forsømt en bagatel og vil ikke røpe os. Saa tænker vi: „Naar jeg blir spurt, sier jeg det og det.“ I de fleste tilfælder blir vi slet ikke spurt, men vi har dog gjort uret. Mangel paa oprigtighet mot sig selv er jo den værste feil vi kan bebreide os.

Ofte er vi det uten at ville det. Vi indbilder os et eller andet som slet ikke er tilfældet. Vi lyver mer listig for os selv end den frækkeste løgner kunde gjøre det, men vi sier til os selv: „Vi gjør jo ikke noget galt!“ Er det sandhet? Nei, vi gjør noget galt, idet vi foregjøgler os noget; mot hvem skulde vi være mer oprigtige end mot os selv?

Fra „Allers Familie-Journal“'s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 41.

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

bare et ord før at føre livet ind paa den rette bane.

Det er en tarvelig trøst, hvis man tror at andre ikke merker undlatelssyndene. Vor egen samvittighet merker det, og den skulde være os en raadgiver. Netop det som andre ikke merker trykker os ofte mest og berøver os vor sjælero.

Ofte skyldes tankesynder ogsaa makelighet. Man vilde kanskje gjøre meget, hvis man bare gad. Saa opsætter og opsætter man, til man tilsidst indser at det er for sent. Man kan aldrig indprente sig klart nok det ord: „Hvad du kan gjøre idag, bør du aldrig opsætte til imorgen!“ Det burde altid bestemme vor handlemaate. Hvem kan vite om det ikke er forsent imorgen? Værst blir ganske vist tankesyndene naar de ikke er rettet mot os selv, men mot andre. Saa er „forsent“ den største bebreidelse, som vi kunde ha spart os hvis vi hadde været ærlige mot os selv. Og det bør vi dog være fremfor alt, hvorledes kan vi ellers være det mot andre? Ved litt bryderi hadde vi kunnet redde en kjæmpende fra fald, men vi tænkte: „Hvorfor skal netop jeg gjøre det?“ Vi hadde kunnet bringe hjelp og trøst, men vi mente: „Jeg er jo ikke saa fremragende at netop jeg skulde gjøre det!“ Vi overlater det heller til andre. Nei, vi bør ikke overlate det til andre, i enhver sak om den er aldrig saa liten bør vi huske, at vi har pligt til at handle for andre og tænke paa andre. Hvis man ikke tænker paa andre, fører

det til den farligste tankesynd som findes.

Og saa findes der ogsaa en anden slem synd, nemlig vore følelser for andre. Had og lidenskap, foragt og vrede raser ofte nok i os og berøver os vort rolige overblik. Hvor ofte har vi ikke latt os lede av en følelse som ingen andre end vi selv merket noget til, og hvor ofte har vi ikke kjendt den bitre tanke: „Hvorfor tænkte jeg dog saaledes?“ Ti naar der hænder det menneske noget ondt, som vi om bare for et øieblik har hadet eller foragt, saa gjør vi os dog de heftigste bebreidelser og vet ikke hvorledes vi skal gjøre vor tankesynd god igjen. Derfor bør vi aldrig la de onde følelser, vredens eller hadets heftige bølger, bli herre over os.

Men især for os kvinder passer det sig ikke at la sig henrive saaledes, og vi bør aldrig være nødt til at rødme fordi vi engang har syndet i tanken og i tankene har lekt med noget uriktig. Bibelens bud sier jo at vi ikke engang i tankene maa gjøre uret, og saa vil vi mennesker driste os til at gi os selv tilgivelse for denne synd?

— a —

At forhindre hvite stoffer fra at gulne.

Hvite kjoler, baand o. l., som man ikke skal bruke paa længere tid, kan beskyttes mot den ellers uundgaaelige gulnen ved at pakke tingene ind i gammelt klart tøy, ubrukkelige gardiner eller denslags, som først er farvet grundig mørkeblaa med almindelig blaanelse (men ikke strøket); derefter lægges det hele i en skuf der slutter saa lufttæt som mulig. Det er et gammelt middel, som mange dog ikke kjender.

At opfriske sorte lakbelter.

De meget yndede smale lakbelter, som især brukes meget av unge damer til spaserdragter og kaaper, mister efter kort tids forløp sit pene utseende og blir matte og shabby. Man kan let opfriske dem paa følgende maate: I et vandbad opvarmes en spiseske terpentinjolie og deri oppløses en teske stearinsyre. Man rører om i massen til den blir kold, saa tillsætter man litt kjønnsk, rører godt om og med en bløt linlut gnis den salvelignende masse paa lakbeltet. Et kvarters tid senere gnir man beltet dyrtig efter med en ny bløt linlut, indtil den ønskede glans viser sig igjen. Bellet holdes stramt utspændt mens dette arbeide paagaar. Er bellet kulørt, sløifer man kjønnsk. Ogsaa lakvæsker kan opfriskes paa samme maate.

En kost til at ta støvet av skotøi.

Paa alt skotøi som pudses med skokrem, sætter støvet sig let fast og bringes med ind i huset. Man bør derfor lage sig en kost, der er letvint at bruke og som hurtig og grundig fjerner alt støv fra skotøiet. Den bestaar av lange uldtraader eller finklippet stof, samlet til en tyk kvast. Denne fæstes til et 60 cm. langt skaft og anbringes ved siden av dørmatten. Ved hjelp av denne kost kan man let støve av skotøiet og med fullstændig rene støvler træ ind i stuen. Uldtraadene eller stofstripene bør helst være 12—15 cm. lange. Man skjærer en fure i skaftet ca. 2 cm. fra den ene ende, lægger uldtraadene rundt om skaftet og vikler sterk hyssing omkring indtil uldgarnsendene er helt dækket.

Allers Familie-Journals sykurv.

Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tillikemed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Kjole til smaaapiker paa 5—7 aar.

Denne enkle kjole kan syes av stripet, ensfarvet eller rutet stof. Kjolen bestaar av et litet, rynket skjørt og et kimonoliv med firkantet utringning i halsen.

Der gaar med 1½ m. stof av 80 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 3 deler.

Fig. 1. Den halve kimonodel. Fig. 2. Det halve forreste skjørt. Fig. 3. Det halve bakerste skjørt.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av alle 3 deler langsmed stoffets brett.

Sykurv nr. 41. Pris 15 øre.

Bestillingsseddel paa _____

Navn _____

Adresse _____

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition.

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto. Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, guitarer, messinginstr., sextetnoder, taleapparater og plater, ital. trækspil m. m.

A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORRKÖPING 1.

Alle kan ta gode Billeder med en

KODAK

KODAK Fotografering er enkel og let — alt indviklet er utelatt. Bruk KODAK Autograf Film, som indsættes i fuldt Dagslys — den eneste Film, som kan forsynes med Notater angaaende Fotograferingen. — Fremkald i KODAK TANK FREMKALDER — Mørkerum overflødig. Alt om KODAK-Fotografering i en illustreret norsk Bruksanvisning, som medfølger hvert Apparat. Katalog sendes paa Forlangende gratis og franko.

KODAKS fra Kr. 19,50. — Se efter KODAK-Mærket paa alle fotografiske Utensiler, den bedste Gar. for Kvalitet.

Eneste direkte Importør i Norge av KODAK-Fabrikata:

J. L. NERLIEN A/S
Kristiania N. Slotsgt. 13

Køb Allers Familie-Journal.

Hold et lys

bak et stormvoks-tættet vindu i storm, og det blaffer ikke engang. Hermetisk tæt, men vinduerne kan aapnes og lukkes som før.

STORMVOKS.
kr. 2,50 pr. pakke.

Faas hos isenkræmmere og farvehandlere eller ved direkte henvendelse til

Sverre Gulbransen,
Kristiania.

Tegn abonnement
paa
Allers Familie-Journal

Lilleborg
Badesæpe
mild, ren, behagelig.

Barberknive
fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislister.

Fløte Lanolin sæpen

FOR BARNABEST

Dens cremeliggende skum har en heldig indflydelse paa huden.

Stk. 65 øre.

Fløte-Lanolin Creme tube 1.30.

M. ZADIG,
Kristiania.

Reiseagenter og Handlende.

Stor prisnedsættelse paa oljetryk.

Med disse priser er det en lethed for enhver at sælge disse smukke billeder. Desuten føres: Broderte vægtavler, vægtavler med glimmer, skulpturbilleder, aktbilleder etc. etc. *Nyt!* Oljetryk med glimmer i karton. Enhver der ser disse maa kjøpe. Illustreret katalog sendes gratis og portofrit.

ABELS KUNSTFORLAG,
KRISTIANIA.
Post Box 496.

Køb i Tide!

30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 " " " " 3.—
150 " " " " 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 " " " " 3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.

Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Abonner paa Nordisk Mønster-Tidende!

Reumatisme og Nerve-sykdomme.

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som »Ajax«-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjendtgjort vi ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttsomme, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp, skriver: »Batteriet har været til min fulde tilfredshet. Jeg har anvendt det mot nervesvaghet og er nu fri for sykdommen.«

Helene Persson, Tvärlandsmölle, Sörilärke, skriver: »J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.«

Lignende og endnu bedre resultater bragte »Ajax« i tusindvis i aarenes løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. dogn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsat ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svenska Elektriska Institutet,
Avd. 45, Jakobsbergsgatan 33,
STOCKHOLM.

Bruk HUDSON'S SÆPEPULVER

Det vil altid tilfredsstille Dem.

A/S Brødrene Lever, Kristiania.

Skaldethed helbredes fuldstændig ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.

Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

MUSTADS PLANTE-MARGARIN

MONO

er et fortrinlig **BORDSMØR**

Likt av **SMAA** og **STORE**

MARINE PUDSEKREM

Engang benyttet. Aldid benyttet.

Belysning.

Benzinlygten „COLEMAN“.

Lysstyrke 300 Normallys. Blæser ikke ud selv i sterk Storm. Ubetydelig Benzinforbrug. Taaler sterke Sød uden at Nettene ødelægges.

Tændes kun med Fyrstiker.

LÖWENER MOHN,
CHRISTIANIA.

PHOSPHOR-ENERGON-PILLER

ORDIN. AF LÆGER

ved alm. Svaghed, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed

SÆLGES KUN PAA APOTEK

A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESOR A. VESTERBERG.

Kundskap er Magt

MERKANTILEKURSER
SPROGKURSER
TEKN. KURSER
LANDBRUKSKURSER
ALMENFAG

Under aarelang virksomhet er **Norsk Korrespondenceskoles** undervisning stadig blit bedre og bedre. En række fagmænd har været optat med at gjennemgaa og forbedre brevene. Vor metode har staat sin prøve baade utenlands og i Norge.

Benyt nedenstaaende rekvisition og se hvad vi kan byde Dem.

REKVISITION.

Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles nye illustrerte prospekt og plan 1921-22 (8. skoleaar) med aarsberetning gratis og franko tilsendt.

Navn .....

Adresse .....

FRIHAANDSTEGNING

er et nyttig, utviklende og underholdende fag. Det er desuten et fag som kræves til optagelsesprøvene ved praktisk talt alle fagskoler. Derfor bør alle til nytte og glæde lære frihaandstegning. Vort kursus i dette fag er utarbejdet av en landskjendt ekspert **lektor M. Ø. Ore,** og kan anbefales som det bedste som kan bydes paa omraadet.

Er De interessert, saa skriv straks efter vor illustrerte prospekt og plan som sendes omg. Denne forklarer vor metode,

undervisning pr. korrespondence

som erfaringsmæssig staar fuldt paa høide med tidens krav til moderne undervisning. Bemerk forøvrig de forskjellige fag vi underviser i under ledelse av vor cheffagleder lektor cand. mag. **M. Gran.**

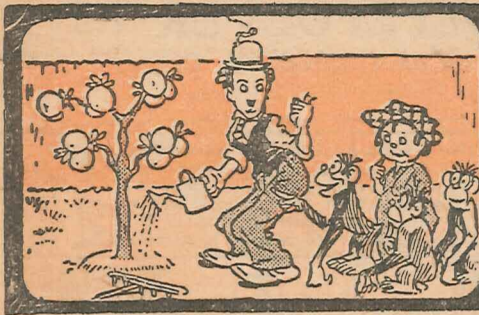
Den merkantile avd. Leder: Skolens direktør. Bokholderi. Handelskorrespondence. Handelsregning. Skrivning med rundskrift. Stenografi. Norsk.	Den tekniske avd. Ledere: Ing. Einar Olafsen og arkt. Eivind Gleditsch. Praktisk regning. Matematik. Mekanik. Maskinlære. Bygningslære. Elektricitetslære. Konstruktions- og projektiønstegn. Fagtegning for tømrere. " " snekkere. " " murere. Bygningstegning og maskintegning. Frihaandstegning.	Specielle kurser. Skriftlig middelskolekursus. Norsk, tysk, engelsk, matematik. Teknisk forkursus. Norsk, regning, matematik og frihaandstegning. Hjelpekursus for middelskoleelever. Regning, matematik, tysk og engelsk stil. Hjelpekursus for gymnasiaster. Landsmaal, tysk stil, eng. opgaver, lat. oversættelser. Forkursus for lærerskole og fagskole. Norsk, regning og frihaandstegn.
Sprogavdelingen. Ledere: cand. mag. A. Steen og lektor M. Gran. Tysk sprog. Tysk handelskorrespondence. Tysk stil (mid.sk. og gymn.). Engelsk sprog. Engelsk handelskorrespondence. Engelsk stil (mid.sk. og gymn.). Fransk sprog. Fransk handelskorrespondence. Latinske oversættelser.	Landbruksavdeling. Leder: Agronom Birger Ree. Jordbrukslære. Husdyrlære. Havebrukslære.	

Vore elever tilhører alle samfundsklasser. Men de har ett tælles: trangen til kundskap. Det er landets mest evnerike, mest fremadstræbende og mest energiske mænd og kvinder, som fortrinnsvis søker vor skole. Man vil finde dem i alle bygder og alle byer hele landet over. — Ikke der hvor formøielserne er hovedsaken, men der hvor arbeidet og fliden sitter i høisætet. Derfor vil de ogsaa opnaa noget i fremtiden. Mange har allerede naadt frem til betrodde stillinger, hvori gode kundskaper, personlig hæderlighed og arbeidskraft er det vigtigste som kræves.

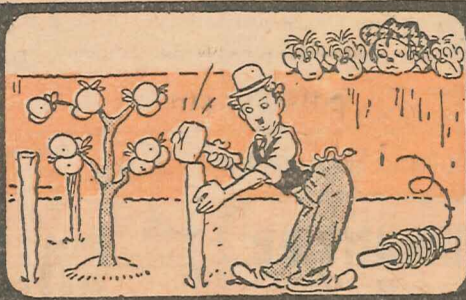
Norsk Korrespondenceskole
Drammensveien 20.   Direktør: Ernst G. Mortensen.
Cheffagleder: Lektor M. Gran.   Kristiania S.

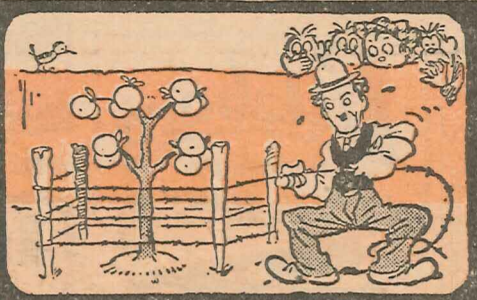
En liten munter historie om nogen sure epler og mavepine samt en stor portion amerikansk olje som kom i den gale mund.

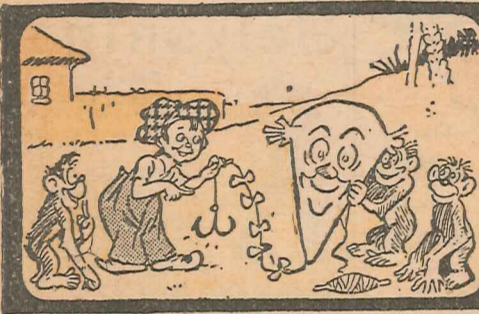
1. Siden den gutten fra Tonga eller Samoa, eller hvor han nu er fra, er arrivert, er det rent galt fat. Forleden kom han og apene og bad om de ikke kunde faa nogen epler. „Epler?“ sa jeg, „ikke tale om! Marsj! Ut av haven med dere alle sammen!“

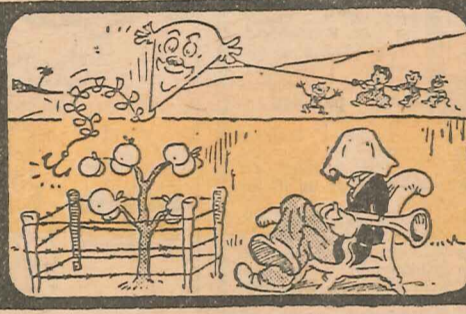
2. Saken var: Jeg stod og vandet et yndig, litet epletræ, som trods sin unge alder bar de deiligste frugter og saa har tyrene tenkt. „Her maa vi kunne faa lov til at smake. Der er jo epler nok baade til ham og os!“ Men jeg saa litt anderledes paa tingene.

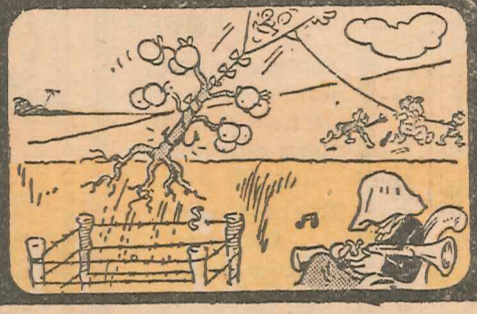
3. Jeg ønsket at eplene og vilde selv til de blev helt modne og vilde bestemme naar de skulde spises og av hvem. Og derfor rammet jeg pæler ned rundt om træet og slo pigtraad paa — da skulde de nok la træet være i fred.

4. Det vil si: det trodde jeg i min naivitet. Men jeg hadde gjort regning uten hullet. Men jeg hadde gjort regning uten hullet. Denne haabefulde yngling hadde blandt sit leketøy en stor drage. Den tok han nu frem, bandt et litet skibsanke i enden av halen paa den, hvorpaa han ...

5. ...lot den gaa tilveirs. Mens dette foregik sat jeg paa en stol og sov. Det var trykkende varmt den dag, solen stak voldsomt og jeg hadde derfor lagt mit lommeterkle over hodet. Meningen var jo at jeg skulde holde vakt ved træet.

6. En underlig maate at holde vakt paa, vil man si: sovende og med et tørkle over hodet! Ja, ja, jeg indrømmer det. Men jeg stolt paa pigtraadgjerdet og — sov trygt. Og imens gikk dragen alt-saa tilveirs og tok ved ankerets hjalp træet med.

7. Ja, bokstavelig blev træet lat med rotter og det hele! Der var ikke andet end hullet tilbake, hvor det hadde staaet, da jeg vaaknet og nærmest av vanvare og i befjelpelse lyfte av den musketdonner, som jeg trofast hadde sittet og holdt paa.

8. Enhver kan let tenke sig, hvorledes træet efter bortførelsen blev behandlet av de smaa, fiffige fyrer: det blev plyndret for alle frugter, saa tilsidst bare de nakne grener var tilbake. Aldrig er vist saa mange epler blitt spist paa saa kort tid!

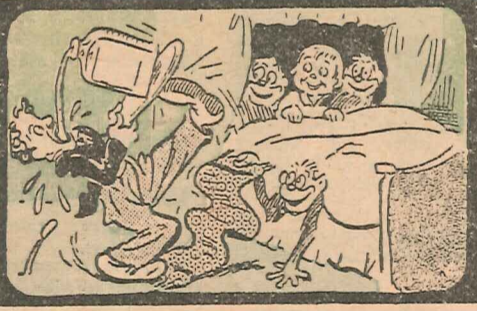
9. Men — virkningene uteblev jo heller ikke. Der er noget som heter nemesis og nemesis kom dennegang i skikkelse av en frygtelig mavepine. Ak, hvor elendige baade gutten og apene var da de omsider kom hjem og straks blev kommandert iseng.

10. „Ikke nok med at de har spist alle mine deilige epler!“ mumlet jeg, mens jeg aapnet mit medicinskrin. „Men saa skal man ogsaa ha utgifter til amerikansk olje. Og sæt at man blir nødt til at hente lægen — helt over fra Australien eller Asien!“

11. „Foreløbig vil jeg dog selv prøve at være doktor!“ sa jeg. „Amerikansk olje er et glimrende lægemiddel. Det fik jeg altid hjemme hos min mor. Nu skal de faa mavepinesforlar sig til imorgen!“

12. Bums! Der gikk jeg pludselig bakover, til at gape hoit og fikk selv en større portion amerikansk olje i mig — mindst sytten skeer! Det var Micky, apeken, som trak i teppet foran sengen, saa jeg faldt. Og hvor de lo allesammen! Al mavepine var forsvundet!

En kat med praktisk haandlag.

„Ser man det! Deilig honning, herlig nektar! Det kunde vist gjøre godt i en sulten kattede mave at faa smake litt av det søte!“ tenkte Pus og begynte at slikke av skaalen som stod ved kuben.

Biene syntes ikke at være hjemme. Der var ganske stille ved kuben. Men pludselig lod der et kraftig sum-sum i luften og da pus dreiet hodet saa den en stor bi ta plads paa dens haletip.

Det var som sagt en stor bi, en vældig bi, næsten i overnaturlig størrelse og der syntes tillike at være noget stikkende i dens væsen. Det maatte pus's haletip bekjende. „Uforskammede bi!“ tenkte pus.

„Heldigvis er der noget som heter vandpost!“ sa pus, holdt poten op i det rindende vand og dirigerte straaen bakover, saa den krigslystne bi tapte balancen og maatte fortrække og la pus være i fred.

Smaapluk.

Kapteinen (ved morgeninspektionen): „Har dere ellers noget?“ at klage over?“
„Javel, hr. kaptein. Vil kapteinen smake engang paa dette her?“
„Det der — (smaker) — javel — det er den bedste suppe jeg nogensinde har smakt!“
„Ja — og den kalder kokken kaffe!“

To unge forfattere som i selskap hadde skrevet et skuespil, spurte teaterdirektøren hvad han syntes om det. Direktøren rystet paa hodet og sa: „To sjæle — ingen tanke!“

Damen, som samler til de fattige: „Jeg kommer i velgjørende øiemed; faar jeg lov at spørre herren — hvad gjør De med Deres gamle kler?“
Herren: „Jeg henger dem meget omhyggelig og om morgenen tar jeg dem paa igjen!“

Fruen: „Naa... De har allerede været gift i to maaneder med Deres mand... saa er jo den første rus overstaaet?“

Rengjøringskonen: „Den første... nei, si De bare den sjette... saa mange har han i det mindste tat sig.“

„Det er lang vei.“
Konstabelen (til to negrer som har været i slagsmaal paa gaten): „Hvor hører dere hjemme?“

Første neger: „Jeg hører hjemme paa Madagaskar!“

Konstabelen: „Og De?“
Anden neger: „I Timbuktu!“

Konstabelen: „Se — sel det bedste dere kan gjøre er at forfoie dere hjem til hver deres hurtigst mulig og se at komme til ro!“

De laster!

Reisende dame: „Tænk at et lokomotiv leve tid bare er 30 aar!“

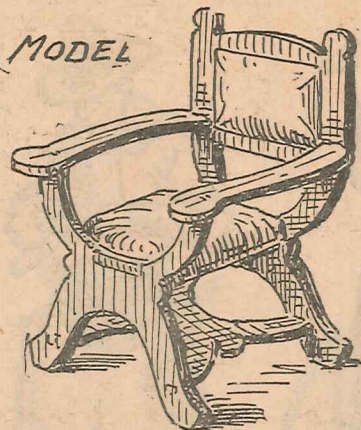
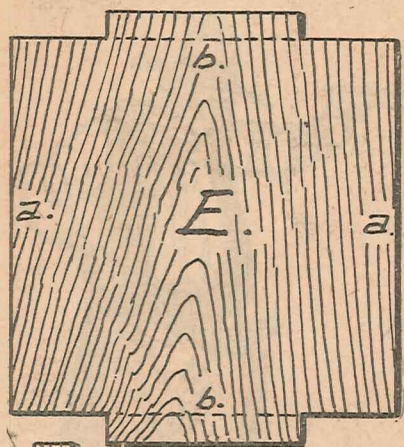
Lokomotivføreren: „Jeg skal si fru — det røker for meget!“

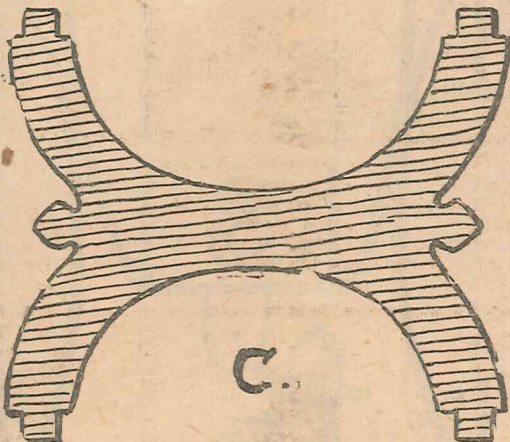
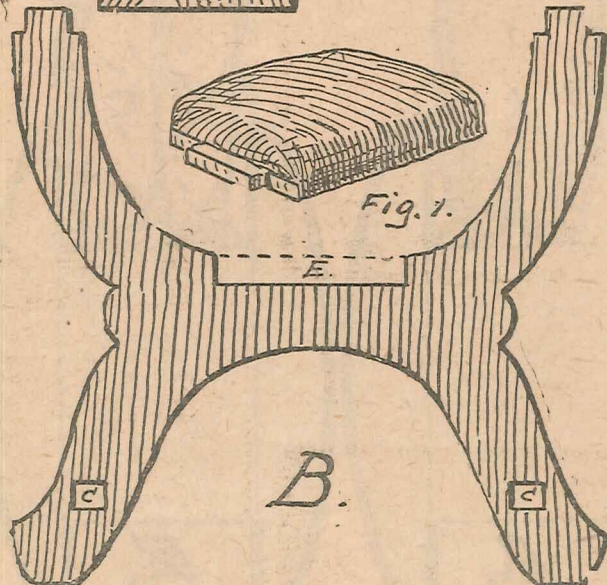
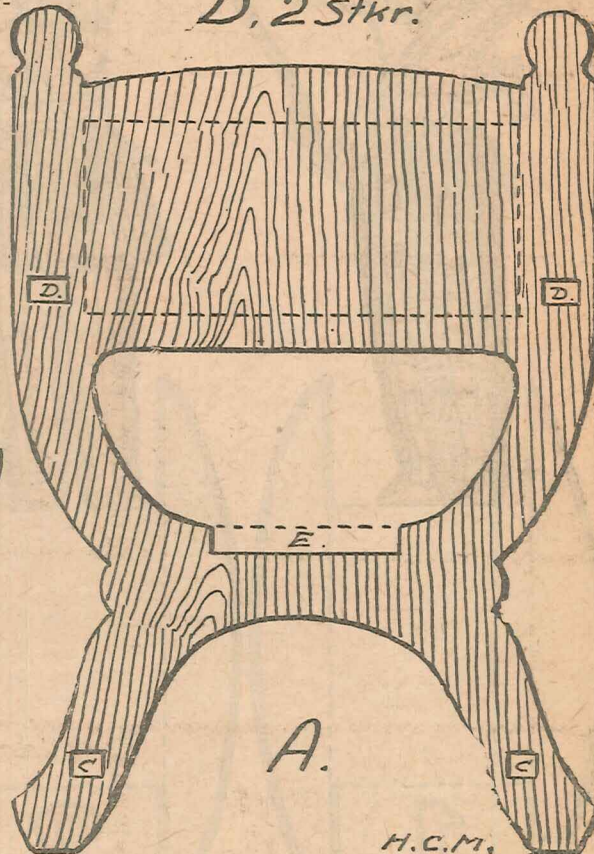
Hvorledes man kan lage polstrede dukkestuemøbler.

I foreg. numre er bragt tegninger til en sofa, lænestol og bord; her følger anvisning til at lage en stol.

En polstret stol.

Stolen lages udelukkende av 3 mm. tykt træ. De smaa tapper og huller maa skjæres meget nøiagtig, og stolens deler limes sammen i den bokstavorden hvormed de forskjellige stykker er merket. Mens stolryggen A endnu er løs, limes et stykke tøj, med litt vat under, paa efter den punkterte linje. Paa det løse sæte E limes likeledes et stykke avpasset tøj, ned om kantene a-a og paa overflaten ved b-b, men her maa der saa meget vat under, at sætet blir ca. 1 cm. høit (fig. 1). Saa limes dette sæte paa, og stolen er færdig.

H.C.M.

„Det er en feil av husmøren...“

For nogen aar tilbake var man ikke saa nøieregnende med sæpen og ansigtshuden, man brukte daarlige sæpe og man fik daarlige hud. Men nu...

Gustne fjæs, tør, sprukken hud, filipenser og utslet — det skulle ikke behøves at sees.

Vandet lunkent — morgen og aften — og først og sidst en god toiletsæpe av Barnängens fabrikat. Derefter en beskyttende hudcrem, Barnängens »Crema Parba».

Det er en feil av husmøren om der i hjemmet brukes grøn-sæpe eller daarlige husholdnings-sæper til hud- og ansigtvask. Det eneste godgjørende for huden er en fet toiletsæpe.

Barnängens Lanolin Vademecum sæpe koster 75 øre. Den kan holde maal med de bedste utenlandske toiletsæper og bespare Deres sæpekonto. Manden vil ogsaa bli tilfreds, tænk bare det.

„Vademecum“ for mund- og tandpleie.

NORSK AKTIESELSKAP
BARNÄNGENS TEKN. FABRIK.

Løvsag og Træskjæreverktøi og Materialer.

Bøker i stort utvalg. Prislister gratis.
Ulrick Riedl, Bodø.

Bifortjeneste

kan enhver skaffe sig ved salg av lille artikel til private. Billet, mkr. 48, til Annonceexp. »Union», Mikkelbyrger-gade 3, Kjøbenhavn K.

Handlende, agenter, lærere, post-aapnere o. a. anbefales vort lager av

JULEKORT i lustryk, fotochrom, kunstfarvetryk, bromid, platina, autochrom.
BILLEDER gravure, glans, imit. oljemaleri, akvarel etc.
BØKER religiøse, skjønlitteratur, folkebøker, oplysningsbøker etc.
PAPIR artikler: brevmapper, brevpapir, konvolutter, notisbøker, blyanter m. m.

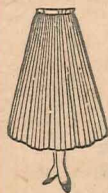
Katalog gratis. Prøveutvalg: Kort 6 kr., bøker 12 kr., papirart. 10 kr. eller mere.
Enestaaende lave priser.
Uсолgte bøker kan tilbakesendes.
Olsens Bokhandel, Aksel Olsen,
Grundlagt 1882.
Kristiania. Toldbodgaten 30.

Forstørrelser

utføres efter hvilket som helst fotografi eller billede, av person, brystbillede eller hel figur, landskapsbillede, hus, dyr etc. i sort, sepia (brunt) eller farvelagt. Absolut første klasses arbeide utført ved kunst-atelier. Prislister sendes gratis og portofrit. Agenter antages paa meget fordelagtige betingelser.

ABELS KUNSTFORLAG.
Oprettet 1884.
Christiania. Post Box 496.

Plisseret kjøleskjørt

Vi leverer Dem et moderne kjøleskjørt som tegningen, 24.75. damppliss. m. belte, for den uhoort billige pris av danske kr. Kjøleskjørtet er fremstillet av en ext. god sort ell. marineblaa helulden chevot. Dette er et enestaaende tilbud, som ingen bør undlade at forsøge. Ordrene ekspederes i den orden de indkommer, skriv derfor straks.

Opgiv: Farve ..... længde ..... beltevidde .....
Ved utilfredshet modtas varen retur med fuld godtgjørelse.
Nordisk Kjølelager, Gothersgade 17¹. Kjøbenhavn K.
Bemerk navnet, vi kommer igjen med andre tilbud.

Avertér i Nordens største Ugeblad,
ALLERS FAMILIE-JOURNAL.

BROWNING Kal. 6,35 Kr. 26, Kal. 7,65 Kr. 28. Jagtvaaben, Prisme-glas, Prislister 50 Øre. Benekendorff, Berlin-Friedenau.

Musikinstrumenter

kjøp av disse er en tillidssak

MINE INSTRUMENTER
TILFREDSSTILLER DE HOIESTE FORDRINGER
Joh. Heintz Zimmermann
Leipzig, Querstr. 26-28
KATALOG MOT INDSEND-DELSE AF 50 ØRE.

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

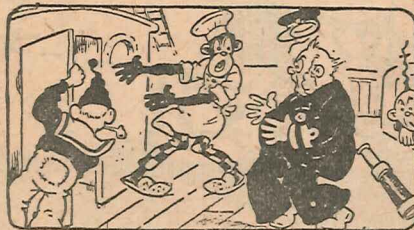
Kong Okos papegøie.

1. „Vil De ha denne papegoien, skipper?“ sa kong Oko til kapteinen paa det gode skib „Mary Ann“. „Vær saa god, dyret er Deres med neb og fjær og klor!“

2. Men kong Oko visste nok hvad han gjorde da han forærte bort papegoien. Dyret var dressert, og nu kom det flyvende med kjeler, kasseroller, kniver osv. fra „Mary Ann“s kjøkken.

3. Det blev stor opstandelse ombord paa det gode skib „Mary Ann“, da man opdaget at kjøkkenet var tomt for saa godt som alt. Hvem hadde tat det? Hvor var det henne?

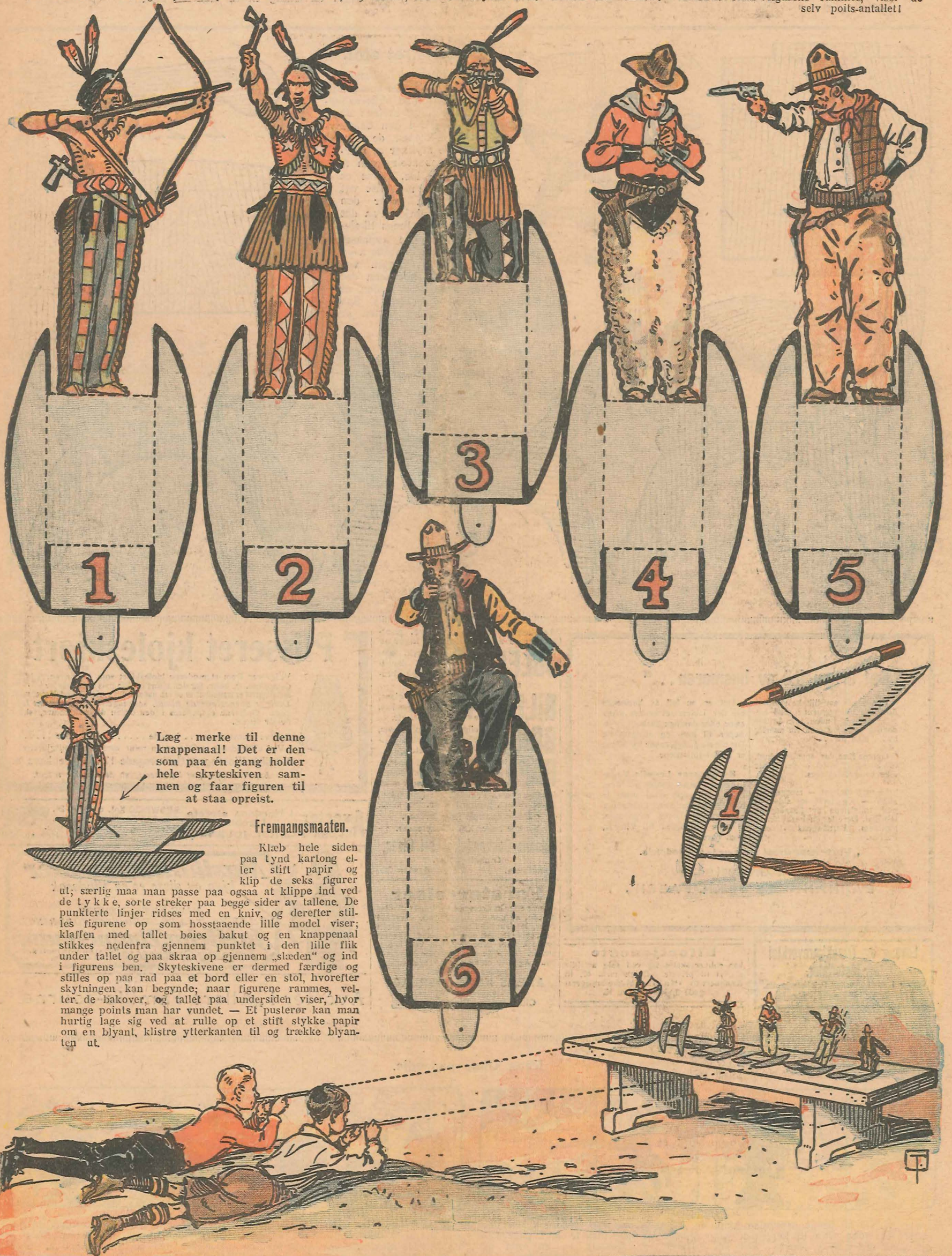

4. Kapteinen fik forklaringen da han rettet sin kikkert mot kong Okos ø. Der sat den sorte majestæt og holdt auktion over kjelene og pandene som papegoien hadde bragt!

Et selvregistrerende skytegalleri av cowboys og indianere.

Vaabnet er et selvlaget pusterør, ammunitionen erter, og maalet, som der skytes efter, ovenstaaende figurer. Bemerk: Naar figurene rammes, viser de selv poits-antallet!

Læg merke til denne knappenaal! Det er den som paa én gang holder hele skyteskiven sammen og faar figuren til at staa opreist.

Fremgangsmaaten.

Klæb hele siden paa tynd kartong eller stift papir og klip de seks figurer ut; særlig maa man passe paa ogsaa at klippe ind ved de tykke, sorte streker paa begge sider av tallene. De punkterte linjer ridses med en kniv, og derefter stilles figurene op som hosstaaende lille model viser; klassen med tallet bøies bakut og en knappenaal stikkes nedenfra gjennem punktet i den lille flik under tallet og paa skraa op gjennem „skæden“ og ind i figurens ben. Skyteskivene er dermed færdige og stilles op paa rad paa et bord eller en stol, hvorefter skytningen kan begynde; naar figurene rammes, venter de bakover, og tallet paa undersiden viser, hvor mange points man har vundet. — Et pusterør kan man hurtig lage sig ved at rulle op et stift stykke papir om en blyant, klistre ytterkanten til og trække blyanten ut.